

Tajemné události před potopou

Walter-Jörg Langbein

Bylo to strhující, senzační a jen těžko popsitelné. Na vlastní oči jsem hleděl na utajovanou archeologickou sbírku profesora doktora Javiera Cabrera Darquey v peruánské Ica. Tento lékař a přímý potomek zakladatelů Ica je celosvětově známý díky své sbírce tisíců kamenů s rytinami. Jsou na nich zobrazeny neuvěřitelné scény. Vidíme na nich lidi a dinosaury v harmonické shodě. Jsou tu zachycené náročné operace i transplantace srdce. Neznámé bytosti sledují teleskopy hvězdnou oblohu. Astronomické motivy patří v této sbírce k nejčastěji se vyskytujícím.

Už dlouhá léta je mi známo, že prof. dr. Cabrera Darquea vlastní ještě jeden sbírkový soubor, který dosud na vlastní oči spatřilo pouze několik vyvolených. A právě do této „svatyně“, do pokladnice, kterou její majitel pokládá za nejdrahocennější na světě, jsem byl nyní vpuštěn. Stojím v úzké chodbě, jež se táhne zdánlivě donekonečna. Je tu hodně prachu a ve vzduchu se vznáší pach ztuchliny. Kvůli špatnému osvětlení si mé oči musí nejprve zvyknout na příšeří. Po pravé i levé straně chodby stojí police, které jsou vyšší než dospělý muž a sahají až ke stropu. A z těchto polic na mě shlížejí stovky, ba tisíce hliněných sošek.

„Jsou starší než potopa světa!“ vysvětlil mi sám prof. Cabrera Darquea. A byly to nejfantastičtější archeologické artefakty, jaké jsem kdy spatřil při všech svých cestách po celé zeměkouli. „Zobrazují cizorodé mimozemské bytosti,“ upozornil mě majitel této pravděpodobně nejzvláštnější sbírky na světě. Vymodelovaní tvorové shlížejí záhadnými pohledy na lidi, kteří před nimi leží na operačních stolech. Drží v rukou nám neznámé podivné nástroje, ale i skalpely, jimiž operují. „Jsou to mimozemšťané, kteří pobývali na Zemi před potopou. Experimentovali s lidmi...“ upřesnil profesor.

Cítil jsem se jako v nějakém strašidelném kabinetu. Byly tady vyobrazeny děsivé scény. Tisíce hliněných dvacetí až třicet centimetrových sošek mi ohromujícím způsobem připomínaly zprávy očitých svědků, protokoly výpovědí lidí, kteří byli v současnosti uneseni na palubu neidentifikovatelného létajícího objektu a podrobeni ošklivým strach nahánějícím experimentům.

Ukázal jsem fotografie hliněných sošek Yvonne Schneidersové z Bad Salzflenu. Tuto dnes dvacetiletou ženu dopravili v noci z 15. na 16. srpna 1994 v lokalitě zvané Externsteine malí mimozemšťané na palubu svého

UFO a podrobili ji ponižujícímu a bolestivému vyšetření. „Přesně takhle vypadaly malé cizorodé bytosti z vesmíru, které mě zavlekly na palubu neidentifikovatelného létajícího objektu a podrobně mě vyšetřily...“ ujistila mě svědkyně, jíž tajuplné hliněné sošky viditelně naháněly strach. Podobně se vyjádřila i další oběť únosu UFO z jižního Německa.

Přiletěli tedy mimozemšťané na naši planetu už před mnoha a mnoha tisíciletími a experimentovali tehdy s lidmi stejně jako současné posádky UFO? Došlo k tomu opravdu před potopou světa, jak se domnívá prof. Cabrera Darquea?

V několika uplynulých letech jsem urazil více než 300 000 kilometrů. Navštívil jsem Egypt, Turecko, Severní, Střední a Jižní Ameriku. Neustále jsem při tomto svém putování narážel na návštěvníky z kosmu a záhady lidstva starší než biblická potopa, k níž pravděpodobně došlo před 12 000 lety, kdy celosvětově začaly tát ledovce a nesmírně rozlehlá území zmizela pod vodní hladinou. Tato obrovská přírodní katastrofa není zmiňována pouze v Bibli, ale vyskytuje se v posvátných tradičních podáních všech národů. Je zvěčněna na hliněných tabulkách i na měděných deskách, nalezených už před sto lety v severoamerických pyramidách.

Starší než potopa světa jsou nepochybně i pyramidy, které se dnes rozpadají na dně amerického jezera Rock Lake.

Starší než potopa jsou podle prastarých tradičních vyprávění i „Cheopsova“ pyramida a Velká sfinga. Zvláště posledně uvedená kamenná záhada lidstva vykazuje zřetelné poškození vodní erozí.

A rovněž starší než potopa světa je určité povědomí o Antarktidě, která je na jedné staré mapě zakreslena bez ledového příkrovu a s neuvěřitelně přesnými obrysy. Nerozprostírala se kdysi Atlantida v dnešní oblasti věčného ledu?

Jedna turecká „božská hora“, jež dnes není kvůli politickým nepokojům přístupná, údajně obsahuje poselství nebeských návštěvníků. Ukrývali se lidé před tisíciletími v obrovských podzemních sídlištích před návštěvníky z kosmu? V jednom starobylém tureckém městě jsem v muzeu narazil na více než fantastický artefakt. Byl to model mimozemské kosmické lodě.

„Paradoxy“ jsou podle Slovníku starých kultur fenomény, které se dostaly do rozporu s „obvyklým názorem“. Dnešní věda pohlíží na tyto úkazy svrchu, jak konstatoval i dr. Peter Schattschneider z Institutu užité fyziky při Technické univerzitě ve Vídni: „Pro přírodovědu jsou nevysvětlitelné jevy v jakékoli oblasti nežádoucí. Zároveň ovšem přírodní vědy potřebují nepochopitelné úkazy jako nenahraditelnou motivaci. Kdyby bylo všechno objasněno, přírodovědci by dosloužili.“

Starořecká věda si byla velmi dobře vědoma mimořádného významu

právě oněch fenoménů, které na první pohled nezapadaly do všeobecně platné a uznávané mozaiky dosavadních poznatků. V třetím století před naším letopočtem vznikla celá řada spisků věnovaných popisům paradoxů, mimořádných, pozoruhodných a zázračných jevů. Uveďme alespoň některé zástupce takto orientovaného bádání: Kallimachos, učenec, jenž mimo jiné katalogizoval alexandrijskou knihovnu; zemřel roku 240 př. n.l. v Alexandrii. Záhadným fenoménům se cílevědomě věnovali rovněž jeho kolegové Antigonos z Karystu a Bolos z Mendu.

Zdá se však, že v současné vědě není pro paradoxy místo. Výstižně to formuloval Erich von Däniken: Podvodníci jsou osoby, které ostatním něco předstírají. Takoví jedinci se vyskytovali vždycky. Podvodníci v uplynulých stoletích to pravděpodobně měli snazší než dnes, když využívali dobromyslnosti a nevědomosti svých spoluobčanů – alespoň by to člověk na první pohled řekl. Tento dojem však není správný. Podvodníci, které mám na mysli, nestojí před primitivním publikem, nekouzlí králiky z klobouku, nerozřezávají nevinné dámy a nepolykají oheň ani živé hady. Moderní šejdři sedí v redakcích, stojí v posluchárnách a poučují na vědeckých konferencích. Mají společného jmenovatele: jsou veskrze seriózní. Nikdo by v nich nehledal podvodníky. Předstírají, že jsou o všem dokonale informováni, jako by vyřešili všechny záhady tohoto světa, jako by věda na všechno snadno stačila. Odvolávají se na lidskou inteligenci, na poznatky přírodovědy a samozřejmě i na to, že každý problém lze přirozeně vysvětlit. Žádné záhady, natož pak nevyřešené záhady, neexistují. Nic bych proti tomuto názoru neměl – kdyby alespoň přibližně odpovídal skutečnosti.“

Staňte se nyní mými souputníky na pouti prostorem a časem za velkými záhadami tohoto světa. A mějte přitom stále na zřeteli to, co konstatoval David Baumgart: „Nikdo se nestane fantastou jenom proto, že je obdařen fantazií. Z nikoho se nestane realista jenom kvůli tomu, že nemá žádnou fantazii. Naopak, není skutečného realisty bez konstruktivní fantazie – a realista bez fantazie nutně padne za oběť fantastickým konvencím.“

Mnohem méně ostychu před zázraky projevoval v porovnání s většinou současných učenců Sokrates, když prohlásil: „Údiv a otázky jsou počátkem každé filozofie!“ A Einstein mu přitakal: „Nejkrásnějším zážitkem je setkání s tajemnem. Je to původ všech věd.“

Dějiny dnešních lidí jsou mnohem fantastičtější, než si řada současníků vůbec připouští. Sahají do podstatně starší minulosti, než tvrdí většina vědců. Začaly totiž před více než 12 000 lety. Než nastala potopa světa. A návštěvníci z vesmíru přitom nejednou vstoupili do hry zvané historie lidstva.

Část první

PARADOX PYRAMID

„Ach, Panovníku Hospodine, hle, ty jsi učinil nebesa i zemi svou velikou mocí a svou vztaženou paží. Tobě není nic nemožného. Prokazuješ milosrdenství tisícům a splácíš nepravost otců do klína jejich synů, kteří přijdou po nich. Ty jsi Bůh veliký, bohatýr, jehož jméno je Hospodin zástupů, veliký v úradku a mocný v skutcích, tvé oči jsou otevřené na všechny cesty synů lidských, abys každému odplatil podle jeho cest a podle ovoce jeho skutků. Ty jsi činil mámení a zázraky v zemi egyptské a až do tohoto dne, jak v Izraeli, tak mezi všemi lidmi. Tak sis učinil jméno, jak je tomu v tento den.“

JEREMJÁŠ, 32,17-20

1/ Tajemství nemožných pyramid

Rock Lake, Skalnaté jezero, ležící necelých jedenadvacet mil východně od městečka Madison na jihu amerického státu Wisconsin, je lokalita, kterou archeologové velmi dobře znají. Na břehu tohoto jezera objevil Nathaniel Heyer v roce 1836 pyramidu. Pojmenoval ji podle legendárního aztéckého města Atzalan. Radiokarbonová metoda, která byla pro určení jejího stáří nedávno použita, ukázala, že tato spíše nenápadná stavba byla zbudována nejpozději roku 1000 n. l. Tím je ovšem datování zrodu pyramidy o několik století starší, než se archeologové původně domnívali.

Vlastní záhada Rock Lake je však skryta pod vodní hladinou. Představují ji pyramidy na dně jezera, stavby, které tu vlastně vůbec nemají existovat. Ačkoli jsou tyto „nemožné monumenty“ v místní tradici známy už mnoho generací, pokoušejí se je vědci – a to se značně navzájem si odporujícími výsledky – prozkoumat až teď.

Objev paradoxu

Na přelomu století byla oblast Rock Lake postižena velkým suchem. Hladina vody v jezeře se výrazně snížila. Claude Wilson a jeho bratr Lee, starosta nedaleké vesničky Lake Mills, spatřili při rybaření ze svého malého člunu na dně jezera Rock Lake kamenné struktury. Tato jejich zpráva se sice krátkodobě postarala o jistý rozruch, ale pyramidy zase rychle upadly v

zapomnění. Pohotově naplánované potápěčské akce byly vzápětí zrušeny a snění o nekonečných zástupech zvědavých turistů, kteří měli do téhle pustiny přinést peníze a život, se rozprsklo jako mýdlové bubliny ve vzduchu.

O několik desetiletí později, na jaře 1936, Victor S. Taylor oznámil: „Na dně jezera Rock Lake byly objeveny čtyři pyramidy pravděpodobně indiánského původu. Je možné, že je vybudovali Aztékové.“ Dr. B. W. Saunders, redaktor cestovního průvodce po amerických pozoruhodnostech, na tuto zprávu okamžitě patřičně zareagoval. Potápěči byli pověřeni prozkoumat záhadné objekty a zjistit, jestli neobsahují nějaké nápisy. Jakmile však byla zmíněna otázka financování tohoto projektu, hrozilo, že celá akce vezme za své dříve, než se jí vůbec podaří naplánovat. Historik dr. Charles E. Brown a geolog prof. Ernst F. Bean sice veřejně přislíbili, že se záhadou Rock Lake budou zabývat, ale k výzkumům zamýšleli přistoupit poté, až zavládne teplé a suché počasí. Uvedení odborníci pravděpodobně kladli na povětrnostní podmínky příliš vysoké nároky, protože k ohlášenému průzkumu pyramid pod hladinou jezera nikdy nepříkročili. Záhadná stavební díla znovu upadla v zapomnění.

Vzhledem k tomu, že úřední místa už nejevila o tajemství Rock Lake žádný patrný zájem, chopil se roku 1937 iniciativy specialista na hloubkové potápění a potápěčský rekordman Max Gene Nohl. Probrázdil na malém člunu celé jezero a přitom za sebou táhl primitivní „pátrací zařízení“, sestávající z dlouhého lana a masivního železného závaží. Při svém pátrání byl úspěšný – a zároveň se ho zmocnila „pyramidová horečka“. Když dokázal pyramidy na dně jezera přesně lokalizovat, začal se potápět, jako by ho ovládla jakási neznámá posedlost. Poblíž středu jezera Rock Lake si záhy podvodní pyramidu prohlédl. Max Gene Nohl si výsledky této exkurze přesně zaznamenal: „Pyramida má tvar převráceného kuželu. Nahoře se nachází malá čtvercová plošinka o délce hrany 1,4 metru. Základová strana měří 5,43 metru. Výška obnáší 8,83 metru. Celá stavba se zřejmě skládá z hladkých kamenů zasazených do malty. Povrch je pokryt nazelenalou pěnovou vrstvou, kterou však lze snadno odškrábnout. „Zčásti jsou patrné jednotlivé kameny, vystavené bezprostředním účinkům vody.“

K upřímnému zklamání Maxe Gena Nohla jeho objevy nevyvolaly žádnou reakci. Potápěč totiž doufal, že takhle senzační nález osloví alespoň archeology. Hluboce se zmýlil. Žádný vědecký institut neprojevil ani náznak sebemenšího zájmu. Nevyhledal ho jediný vědecký pracovník. Neobávala se snad vědecká aristokracie poznatků, jež by mohly zpochybnit nesmírně starostlivě vybudovanou teorii o minulosti lidstva?

Jsem bezvýhradně přesvědčen o tom, že svět vědy trpí pyramidovým

paradoxem. Všichni víme, že existují pyramidy, jež by nám mohly zprostředkovat naprosto nové poznatky. Nikomu se však ani omylem nechce riskovat to, že by se starobylé a důstojné teorie musely hodit „přes palubu“, a tak se všichni vyhýbají serióznímu průzkumu jako čert kříží. V praxi se tak důsledně naplňuje zásada, že existovat může jenom to, co bylo oficiálně uznáno za hodno existence. To, co nebylo vědeckým světem uznáno, prostě a jednoduše neexistuje, a proto to nikdo nebude přímo na místě zkoumat, natož pak aby uvažovalo o podrobném bádání.

Celé dny jsem strávil ve vědeckých knihovnách a hledal zmínky o tajuplných podvodních pyramidách. Objevily se léta Páně 1862 a stručně o nich bylo pojednáno i ve vědeckém díle. Jeho vydavateli byli Leon E. Seltzer a zeměpisný výzkumný kolektiv z University of Columbia Press. V jejich The Columbia Lippincot Gazetter of the World bylo stručně a jasně uvedeno: „Rock Lake. Na dně tohoto jezera jsou velké kamenné pyramidy, o nichž se předpokládá, že je zbuovali prehistoričtí Indiáni.“

Kdo hledá, najde...

Třicet let po Maxi G. Nohlovi se k jezeru Rock Lake vydali další potápěči. Psal se 30. červenec roku 1967. Na pláži idylické vodní nádrže se smály a dováděly děti. Vzrušeně sledovaly sedm více než podivných postav, které se nemotorně kolébaly k jezeru v potápěčských skafandrech a s velkými potápěčskými ploutvemi. Pak se mohutně odrazily od břehu, vytvořily uspořádanou formaci a ponořily se do záhadné hlubiny. Voda se brzy zkalila. Asi deset metrů pod vodní hladinou panovalo citelné chladno a o několik metrů hlouběji nebylo možné rozeznat ani ruku těsně před vlastním obličejem. Formace se narušila, protože jeden potápěč za druhým se urychleně vynořoval na hladinu.

Jenom jediný z nich zůstal dole: John Kennedy z Lombardu, povoláním vládní úředník na chicagském letišti a profesionální potápěč. Kyslík v jeho zásobní bombě mu stačil přesně na pět minut a on z nich nemínil ztratit ani sekundu. Jako ve stavu beztlíže se pohyboval nad šedým bahnitým dnem. Znenadání uviděl pravidelnou strukturu umělého původu. Byla to jakási stavba o rozměrech šest krát dvanáct metrů, jež se půldruhého metru vypínala nad bahnitě dno. Do jaké hloubky v bahně asi sahala její dolní základna?

John Kennedy musel svoji exkurzi do zdejších hlubin přerušit. Rychle vydoloval ze záhadného objektu tři kameny o velikosti grapefruitu... a vynořil se s nimi na hladinu.

Přes kamenné důkazy, které tento potápěč vynesl na boží světlo, ho tehdy nikdo nebral vážně. John Kennedy sklídl pouze jízlivý posměch.

Pyramida na dně jezera? To je nesmysl! I blahosklonní kritici jej s neskrývanou arogancí poučovali o nemoci z potápění, zatímco odpůrci z odborných kruhů a protivníci nešetřili podlými pomluvami o podvodu. Kamenné důkazy byly uloženy ad acta a všichni se zase začali věnovat „každodenní práci“.

John Kennedy však měl teprve poznat, co opravdu znamená nepřízeň osudu! Archeologický potápěčský tým Leona Mericla tvrdil, že se marně pokoušel ověřit pravdivost kolegových údajů, ačkoli pátral přímo na jím udaném místě. „Ani po čtyřech dnech důkladného potápění jsme nenašli sebemenší stopu po podvodních pyramidách.“ Na potápěčském sympoziu 30. března 1968 v Chicagu Leon Mericle prohlásil: „Věnovali jsme tomu spoustu času. Mohu potvrdit jenom to, že tam, kde jsme hledali, nebyl objeven sebemenší náznak existence pyramid.“ Pátralo se však na správném místě?

John Kennedy se tím nenechal odradit. Zarputile pokračoval v potápění a podařilo se mu dokonce pořídit několik fotografických záběrů, které však vzhledem k extrémně kalné vodě nemají velkou výpovědní hodnotu. O něco později se pustil do práce potápěč M. R. Kutska se svými Narcosis Knights. Po několika bezvýsledných potápěčských pokusech ho někteří domorodci upozornili na to, že hledá na nesprávném místě. Tým Narcosis Knights dobrých sto třicet metrů od místa prvního výzkumu konečně objevil na dně Rock Lake pyramidu. Podle jejich odhadu se jedna z nich vypínala pět metrů z bahna, jemuž nakonec všechno postupně padne za oběť. Jiná podvodní stavební památka byla dvacet metrů dlouhá a deset metrů široká. Zdálo se, že existenci těchto pyramid už nikdo nemíní zpochybňovat. Potápěčský časopis Skin Diver v lednu 1970 napsal: „Tyto pyramidy jsou neuvěřitelné. Neměly by vlastně vůbec existovat. Jsou příliš staré a stojí na místě, kde by je teoreticky nikdy nikdo nepostavil. Je tedy jasné, že jejich existenci nikdo nepředpokládal. Dějiny lidstva jsou ovšem jenom zřídka logické. Takže i v tomto případě pošleme klidně logiku k čertu: Pyramidy na dně jezera Rock Lake se vypínají dostatečně vysoko, aby naše logicky uvažující odborníky na prehistorii Ameriky uvedly do rozpaků.“

Naděje místních badatelů z okolí Rock Lake, kteří očekávali, že se sem teď pohnou vědci z celého světa, aby přímo na místě prozkoumali záhadu jezera, se ukázaly jako liché. Tak bylo ztraceno dalších dvacet let. Craig Scott, nejvyšší představitel potápěčské skupiny Sea Search z michiganského Muskeganu, vsadil na moderní elektroniku. „Ačkoli jde o malé jezero, je téměř neřešitelným úkolem prozkoumat celé dno Rock Lake, spolehneme-li se jen na lidské oko.“ Craig Scott zkoumal hlubiny tohoto jezera pomocí moderního sonarového zařízení.

„Je to velmi zdlouhavá záležitost, která člověka bezmála uspává. Kalná voda je sice díky sonarové technice průhledná, tma se mění ve světlo, ale celé hodiny není vidět nic jiného než nevýslovně nudné pusté zvlhéné bahnité dno!“

Znenadání se však v Rock Lake objevily pravoúhlé hrany neznámých architektonických objektů, které sem vlastně vůbec nepatřily. Sportovní potápěč Frank Joseph z Olympia Fields, Illinois, USA, tvrdí: „Uprostřed jezera se v hloubce 17 metrů nacházejí dvě kamenné struktury.“ Jeho kolega John Shulak vypověděl: „Šest let jsem se věnoval jezeru Rock Lake. Potom se podařilo nasadit sonarovou techniku. Postupně byla objevenována jedna pyramida za druhou. Zvláště dvě stavební památky na mě zapůsobily obrovským dojmem. Obě se nacházejí uprostřed jezera. Jedna je téměř čtyři metry široká a třicet metrů dlouhá. Z bahnitého dna vyčnívá do výšky 2,43 metru. Skládá se z různě velkých kamenů, přičemž dole jsou větší a nahoře menší. Většina konstrukce je pokryta cementem, jako by stavitelé jednotlivé kameny pečlivě pospojovali a potom povrch zpevnili něčím jako betonem.“ Druhý artefakt je podle Johna Shulaka možné nalézt jen několik metrů od prvního. Je kratší a vyznačuje se ostřejším úhlem sklonu. „Obě pyramidy jsou orientovány přesně severojižním směrem!“ Craig Scott: „Existuje tam přinejmenším jedna větší pyramida a devět dalších obdobných kamenných výtvorů.“

Dr. James Scherz, inženýr z Madisonské univerzity ve Wisconsinu, prohlásil: „Tyto pyramidy jsou fantastickým nálezem. Největší podvodní pyramida je orientována přesně na sever. Z jednotlivých pyramid bylo pozorováno Slunce, Měsíc, planety a hvězdy a jejich oběžné dráhy.“ Craig Scott uvedl další skutečnosti: „Nemáme tušení, jak jsou objevené pyramidy velké, protože nevíme, jak hluboko jsou usazené v bahně. Větší pyramida vyčnívá asi 4 metry ze dna a je 33 metry dlouhá. Nikdo neví, jak je vysoká od své nyní neviditelné základny.“ Potápěč John Shulak ho doplnil: „Vypadá to až strašidelně.“

Ponoříš se k bahnitému dnu, nikde nic – a najednou se objeví pyramidy. Jejich boční strany byly kdysi hladké, pokryté zvláštní cementovou vrstvou nebo něčím podobným.“

Nyní už těžko obstojí pochybnosti o existenci pyramid objevených pod hladinou jezera Rock Lake, a proto se pozvolna začíná uvažovat o stáří těchto tajuplných stavebních památek. Odpověď je ohromující: Odhlédneme-li od přece jen poněkud fantastické možnosti, že je postavili potápěči pod vodou, jsou nepochybně starší než 12 000 let. Právě před touto dobou totiž v Severní Americe skončila poslední doba ledová. Ledovce roztály a změnily drobné potůčky v děsivě hřmící řeky. Vytvořila

se jezera, mimo jiné vzniklo rovněž Rock Lake. Tak se stalo, že byly zaplaveny pyramidy, zbudované před více než 12 000 lety. Kdysi vznikly v hlubokém údolí, ale nyní se ocitly na dně jezera.

Závěrem důležité konstatování: Ať už tyto záhadné pyramidy postavil kdokoli, uměl vyrobit cement nebo beton – před přinejmenším 12 000 lety. Kdo to asi byl?

2/ „Cheopsova“ pyramida stála před potopou

Cement, který byl použitý při stavbě pyramid v Rock Lake, nás zavádí do klasické země archeologických záhad – do Egypta. I staří Egypťané totiž dokázali vyrábět umělý kámen – díky božskému vynálezci jménem Chnum.

Přibližně před sto lety, přesně v roce 1889, objevil archeolog C. E. Wilbour na nevelkém nilském ostrově Sehel stélu pokrytou hieroglyfy. Ještě v minulém století ji archeologové Brugsh, Pleyte a Morgan rozluštili a pečlivě přeložili. Roku 1953 pořídil francouzský archeolog Barquet další překlad. Z celkově více než 2 500 znaků na stéle, jež vznikla asi roku 300 př. n. l., jich 650 popisuje z dnešního hlediska fantastický proces – výrobu umělých kamenů, betonu.

Za původce tohoto geniálního vynálezu je pokládán bůh Chnum, který předal prehistorický návod na výrobu betonu faraonu Džoserovi (2609-2590 př. n. l.) ve snu. Na sen je však tento recept neobvykle podrobný. Uvádí se totiž devětadvacet substancí, z nichž má být umělý kámen vyráběn. Navíc se dokonale přesně popisuje malta, která se nejlépe hodí ke spojování těchto umělých kamenů. K tomu, aby byla výroba prehistorického betonu co nejvíce ulehčena, jsou hned uváděna přesná místa, kde je možné všechny potřebné suroviny získat.

Problémem staroegyptského betonu se zabýval opravdu renomovaný vědec, prof. dr. Joseph Davidovits. Tento učenec žije ve Francii a působí na Institutu pro geopolymery severně od Paříže. Zároveň získal profesuru na Torontské univerzitě v Kanadě a je ředitelem Institutu pro aplikované archeologické vědy při floridské Barry University.

Prof. dr. Joseph Davidovits uvažoval přibližně takto: Vzhledem k tomu, že staří Egypťané byli podle všeho velmi přesně informováni o výrobě betonu, museli tuto dovednost s patřičnou náležitostí uplatnit někde v praxi. Kde to tak asi mohlo být?

Profesor Davidovits z literatury věděl, že už roku 1974 se při měření Velké pyramidy u Káhiry došlo k opravdu mysteriózním výsledkům. Vědci se tehdy snažili objevit tajné chodby a použili za tímto účelem

vysokofrekvenční vlny. Podle odrazu těchto vln od vnitřních prostor pyramidy se mělo usuzovat na existenci doposud neobjevených místností a chodeb. Avšak vědci z kalifornského Stanford Research Institute a káhirské univerzity Ainshams byli trpce zklamáni. Výsledky měření byly totiž na první pohled zcela nesmyslné: vysokofrekvenční vlny byly kamennou výplní pyramidy doslova pohlcovány. To byl absolutní nesmysl, vycházelo-li se z toho, že pyramidy byly postaveny z přírodního kamene. Pokud by však byly poskládané z kamene umělého, například z litých betonových bloků, pak by byly „ztřeštěné“ výsledky měření naopak naprosto rozumné! Prof. dr. Davidovits: „Pyramidy obsahují na přírodní kámen příliš mnoho vody. Určitě jsou tvořeny umělým kamenem!“ Vědec se pokusil podepřít své neuvěřitelné tvrzení nezvratným důkazem a prozkoumal vzorky horniny z Velké pyramidy pod mikroskopem. Měl štěstí. Ve struktuře kamene objevil několik vlasů. Učencův závěr: „Pak už jsem vůbec nepochyboval o tom, že pyramida, jež byla nazvána po Cheopsovi, vznikla z umělého litého kamene!“

Prof. dr. Davidovits potom napsal obsáhlé vědecké dílo *The Pyramids – An Enigma Solved* (Pyramidy – vyřešená záhada), které vyšlo v americkém nakladatelství Hippocrene Books v New Yorku. Ačkoli tyto teze v uvedené knize vyznívají velmi odvážně, byly všechny beze zbytku potvrzeny. Edward Zeller, ředitel vědeckého institutu spadajícího pod Kansaskou univerzitu v USA, rovněž pečlivě analyzoval vzorky horniny z „Cheopsovy“ pyramidy. Nejdůležitější výsledek rozboru: V materiálu byly zjištěny četné mikroskopické bublinky vzduchu. Edward Zeller to komentoval: „Jsou to přesně ony vzduchové útvary, které je třeba očekávat u umělého kamene, například betonu.“

Prostě to vypadá tak, že staří Egypťané nejenom dokázali vyrobit umělé betonové kvádry, ale že také „Cheopsova“ pyramida byla postavena z podobných umělých kamenů. Kdy ale k tomu došlo? Uvedená otázka působí na první pohled stejně nesmyslným dojmem jako dotaz, jak dlouho trvala třicetiletá válka nebo kdo byl autorem Einsteinovy teorie relativity. Obecně se přece vychází z toho, že sedmý a poslední div světa, který přetrval do současnosti, byl postaven z pověření faraona Cheopse (panoval přibližně v období 2545-2520 př. n. l.). Cheops je počtená forma egyptského jména Chufev nebo Chufuichnum. Tuto „lexikální hrůzu“ lze však přeložit slovy „On, bůh Chnum, mě ochraňuje.“ Bůh Chnum byl ovšem tím, kdo lidem údajně prozradil tajemství výroby betonu. Neangažoval se tedy tento bůh i při stavbě „Cheopsovy“ pyramidy?

Herodotos (485-425 př. n. l.) napsal, že stavitelem Velké pyramidy byl Cheops. Jeho kolega, historik Diodoros Sicilský, uvedl, že zadavatelem

stavby byl jakýsi Chemnis. Antický dějepisec Plinius zaznamenal jako výsledek svých výzkumů prastarých záznamů: „Z dávných historiků však nikdo nevěděl, kdo byl skutečným stavitelem pyramid.“

Staří Egypťané byli opravdovými mistry nápisů na sochách, v chrámech, na stélách a památnících. Proto by jistě nebyla od věci domněnka, že stavitel Velké pyramidy se nechal zvěčnit na stavebním díle, jež dosud tak úspěšně odolává zubu času. Zdá se však, že takový nápis na pyramidě ani nikde uvnitř neexistuje.

„A přesto o jednom víme! Podle podpisu je stavitelem jednoznačně Cheops!“ slyším hlas klasických archeologů. Na pyramidě byl opravdu nalezen podpis „Chufu“ (což odpovídá jménu „Cheops“), i když pouze na jediném místě. Nachází se na – mírně řečeno – jen nesmírně obtížně přístupném místě, přímo ve skryši tvořené dutým prostorem nad královou pohřební komorou.

Už sama skutečnost, že zmíněný podpis nebyl umístěn na všeobecně přístupném a dobře viditelném místě, nýbrž ve skryši, působí velmi podivným dojmem. Copak bychom spíše neočekávali, že stavitel takového divu světa oznámí na nejlépe viditelném místě celému lidstvu: Tato pyramida pochází – no jo, ale od koho?

Všechno bylo zfalšováno

K lepšímu pochopení této záhady je nyní nezbytné podat stručné vysvětlení: Současní archeologové předpokládají, že stavitelé Velké pyramidy nechali nad věhlasnými královskými pohřebními komorami zbudovat malé duté prostory. Došlo k tomu údajně proto, aby přímo na komory nedoléhala příliš vysoká hmotnost kamenů.

Tyto odlehčovací komory (existují celkem čtyři) jsou skutečně mistrovským architektonickým výkonem. Všechny zakrývá vždy devět monolitů. Každý z těchto kamenných obrů váží čtyřicet tun. Strop komory tak dosahuje hmotnosti 360 tun. Celková hmotnost stropních konstrukcí čtyř komor tedy obnáší 1 440 tun. To však není všechno. Nad nejhornější komorou se navíc v mohutné pyramidě nachází „sedlové zastřešení“ z kamene. Podle obezřetných odhadů váží tato mohutná konstrukce alespoň dalších 1200 tun.

V nejhůře přístupné nejvyšší „odlehčovací komoře“ bylo prý svého času zvěčněno jméno „Cheops“. Uvádí se, že jméno objevil roku 1837 britský plukovník Howard Vyse. Podle vlastních záznamů se dostal 30. března, 27. dubna, 6. a 27. května 1837 do těchto obtížně přístupných prostor a udivenému světovému tisku hrdě oznámil objev toho, co marně hledaly celé generace badatelů – vytesané jméno „Cheops“. Někteří vědci okamžitě

po ohlášení senzace zapochybovali o pravosti nálezů, ale jejich pochybnosti byly velmi rychle odbyty jako projev závisti a podezřele rychle zapomenuty. Údajné jméno Chufu/Cheops nebylo ani později podrobněji zkoumáno, jinak by to nemohl být až americký orientalista Zecharia Sitchin, kdo byl nucen konstatovat: „Toto jméno je primitivní padělek!“ Všechno nasvědčuje tomu, že se o něj zasloužil právě Vyse.

Sitchinovi se dokonce podařilo objevit předlohu, kterou Vyse použil při zhotovení svého padělku – byla jí *Materia hieroglyphica* od Johna Gardenera Wilkinsona, vydaná roku 1828. V této knize se autor na velmi důležitém místě dopustil chyby. „Ch“ ve jméně Xhufu“ bylo reprodukováno nesprávným symbolem – a právě tahle chyba byla objevena i na stěně obtížně přístupné komory. Taková chyba byla v Cheopsově době nemyslitelná! Navíc bylo jméno vyvedeno podezřele čerstvou barvou.

Padělatel Vyse se však dopustil ještě výraznějšího přehmatu: Použil totiž obrázkového písma, které v Cheopsově epoše ještě vůbec neexistovalo, protože bylo vyvinuto až o několik století později. Avšak ani to není všechno. Další nápis jednoznačně dokládá, že Cheops nebyl „stavitelem“ Velké pyramidy. V písemném textu na stěnách Isidina chrámu je tento panovník označen jako „stavitel domu Isidina, vládkyně pyramidy vedle příbytku Sfingy“. Kdyby byl Cheops budovatelem Velké pyramidy, pak by ho zmíněný nápis velebil jako původce tohoto architektonického zázraku, nikoli jako stavitele velmi skromného, v podstatě bezvýznamného chrámu poblíž monumentální Sfingy.

Velká potopa

Pokud však Velká pyramida nepochází od Cheopse, kdo a kdy ji vlastně postavil? Arabský historik a kronikář Al-Makrízí popsal ve svém díle *Hítát pře vedené* o to, kdo postavil Velkou pyramidu. „Lidé nejsou jednotní v otázce doby její stavby ani v tom, kdo ji postavil a z jakého důvodu. Vyjadřovali o tom nejrůznější, často i zcela protichůdné názory.“ Poté se odvolává na dějepisné díla *Zprávy o Egyptě a jeho dincech*. Zde je jako stavitel pyramid udáván jakýsi Saurid a akce měla proběhnout tři sta let před potopou světa.

„Příčinou budování pyramid bylo to, že tři sta let před potopou se Sauridovi zdál následující sen: Země se i se svými obyvateli převrátila, lidé zděšeně a bezhlavě prchali a hvězdy padaly z oblohy.“ Nad touto informací se musíme zamyslet: Byly pyramidy skutečně postaveny před potopou světa? Geologové vědí, že v období 15 000 až 10 000 let př. n. l. byl Egypt skutečně postižen povodňovými záplavami. Bylo to na konci poslední doby ledové. Prof. dr. Robert Schoch z Bostonské univerzity prokázal, že Velká

sfinga na úpatí pyramidy jednoznačně vykazuje výrazné stopy po poškození velkým množstvím vody.

Podle této koncepce by pyramidy a Sfinga byly staré nejméně 12 000 let, tudíž by vznikly před potopou! Je tím snad míněna biblická „potopa“? To je docela dobře možné!“ konstatoval dr. Mark Lehner, geolog a egyptolog. Uvedený vědec poukázal v dané souvislosti na to, že světoznámý jasnovidce Edgar Cayce zažil vizi, podle níž byla Velká pyramida postavena roku 10500 př. n. l. Paradox pyramid doslova bije do očí: Před asi 12 000 lety vznikly v Severní Americe (Rock Lake) a v Egyptě pyramidy, tedy v období, kdy – budeme-li se snažit důvěřovat klasické archeologii – nikde na zemi údajně neexistovala kultura, které by byla schopna podobných stavebních a architektonických výkonů. A přesto taková kultura určitě existovala – přinejmenším v Egyptě a Severní Americe. Nepochybně disponovala podivuhodnými schopnostmi a uměla vyrábět beton. Podle staroegyptských textů pochází veškeré potřebné vědění z kosmu. Lidé se všechny tyto poznatky dověděli od boha Chnuma. Byl to snad mimozemšťan, který před 12 000 lety navštívil zeměkouli? Pobývali před touto dobou na Zemi návštěvníci z vesmíru?

Podobné úvahy odkazují mnozí vědci do oblasti pohádek – stejně jako kdysi biblické podání o potopě světa. Přitom vlastně neexistuje žádná pochybnost o tom, že naše planeta byla skutečně postižena rozsáhlou povodňovou katastrofou. Prastaré báje a pověsti na celém světě, jež vznikly nezávisle na sobě, ji podrobně popisují.

Australští Kurnajové si vyprávějí, že lidstvo bylo před tisíciletími postiženo obrovskou povodní. Je to ohromující, ale do nejmenších podrobností stejná informace, jaká koluje také u čínského národa Lolo. V Rusku žijící národ Vogulů je přesvědčen – stejně jako novozélandští Maorové a mexičtí Huicholové –, že lidstvo bylo v dávné minulosti zdecimováno nevídanou povodní. Totéž se dovídáme od vietnamských Bahnarů a waleského etnika Dwyfandů, přičemž například tyto dvě skupiny obyvatel naší Země rozhodně nekonzultovaly vzájemné shody svých tradičních podání. Dajakové na Borneu nemají nejmenší tušení o existenci kanadského indiánského kmene Creeků, a přesto jsou – podobně jako Massajové ve východní Africe nebo původní obyvatelé souostroví Fidži – přesvědčeni o tom, že kdysi došlo k nevídané katastrofě v podobě potopy.

Indičtí Andamové by nejspíš vůbec nebyli překvapeni, kdyby se dověděli o tom, že původní obyvatelstvo Velikonočního ostrova si už od nepaměti vypráví o potopě světa. Pro ně totiž byla tato událost historickou zkušeností – podobně jako pro původní obyvatelstvo Kuby, Raiateje ve francouzské Polynésii a peruánské Indiány kmene Huarochiri.

3/ Obři jako oběti potopy

Stejně jako na celém světě koluje bezpočet zpráv o někdejší „světové povodni“, najdeme v pověstech nesčetných národů tvrzení, že kdysi, v šerém dávnověku, obývali tuto planetu obři. Společně se svým přítelem Willim Dünnenbergerem, jenž je už mnoho let nejbližším spolupracovníkem Ericha von Däniken, jsem shromáždil všechny bájně příběhy o obrech. V prastarých legendách se neustále připomíná, že obři byli potomky nebeských bohů. Doložíme to několika příklady.

S obry se setkáváme v řecké mytologii. Obr Polyfemos zadržoval Odyssea a jeho dvanáct spolubojovníků ve své jeskyni. Jednooký gigant se mohl pochlubit bezprostředním božským původem, vždyť byl synem samotného boha Poseidona. Božského původu byli legendární hrdina Gilgameš, který podle údajů starosumerských klínopisných textů byl z jedné třetiny člověkem a ze dvou třetin bohem. I jeho tělesné rozměry byly vskutku obří! Na výšku měřil jedenáct loktů, to znamená asi 5,50 metru, a na šířku dva metry. Aztékově se zmiňují o obrech v takzvané „druhé světové periodě“: „V této epoše žili obři, o nichž nám vyprávěli starci. Tezcatlipoca se díky svému božství sám povýšil na slunce. Ostatní bohové stvořili obry. Byli to lidé takové velikosti a síly, že holýma rukama dokázali vytáhnout ze země strom i s kořeny.“ O obrech se dočítáme i v posvátné knize Etiopanů, eposu Kebra Negest: „Ony dcery Kainovy však, s nimiž andělé zhřešili, otěhotněly. Nemohly však porodit a zemřely. Někteří jejich potomci jim v mrtvých tělech zemřeli, jiní se však dostali na denní světlo tím, že roztrhli matčino tělo a u pupíku vystoupili ven. Když pak zestárlí a vyrostli, stali se z nich obři.“

Vzpouza božských synů

V našich zeměpisných šířkách známe obry také z křesťanské tradice. Ve Starém zákoně se dočítáme: „Za oněch dnů, kdy synové božští vcházeli k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikali na zemi obři, ba ještě i potom. To jsou ti bohatýři dávnověku, mužové pověstní.“ Totéž se popisuje v Knize Henochově, kterou příčinliví cenzoři snaživě z Bible odstranili: „Řekni strážcům nebes... Proč jste opustili vysoké posvátné nebe, spali s pozemšťankami, potřísnila se stykem s lidskými dcerami, brali si ženy a plodili s nimi pozemská dítká a syny obrů?“ Na jiném místě Knihy Henochovy se „produkce“ obrů popisuje ještě podrobněji.

Pod nadpisem Pád andělů a jejich konečné potrestání je uvedeno (cituji):

„A stalo se, když v oněch dnech přibývalo lidských dětí, že se jim rodily krásné, půvabné dcery. Když je andělé, synové nebes, spatřili, zatoužili po nich a řekla si: ‚Pojďme si vybrat ženy mezi lidskými dětmi a plodme jim potomstvo.‘ A Semjaza, který stál v čele, řekl: ‚Bojím se, že se k tomu snad ani neodhodláte, vždyť sám bych pak pykal za tento velký hřích.‘ Nato mu všichni pravili: ‚My všichni složíme přísahu a zavážeme se vzájemným zaklínáním, že od svého úmyslu neustoupíme a že jej určitě provedeme.‘ Celkem dvě stě jich pak sestoupilo na Arias, jenž tvoří vrcholek Chermonu, jak se zapřísáhli a zavázali vzájemným zaklínáním. A toto jsou jména jejich vůdců: Semjaza, který jim stál v čele, Araki, Berameel, Kokebiel, Tamiel, Ramiel, Daniel, Ezekeel, Berakeel, Asael, Batareel, Ananel, Zekiel, Semsapeel, Setereel, Tureel, Jomjal, Arazjal. A byli s nimi všichni ostatní a brali si ženy; každý si pro sebe vybral jednu a začali k nim vcházet a spát s nimi. Učili je kouzlům a čárům a obeznámili je s řezáním kořenů a roubováním stromů. A ony počaly a porodily velké obry, jejichž výška byla tři tisíce loktů.“

Tento podrobný citát je více než podnětný. „Nebešťané“ měli zřejmě zapovězeno stýkat se tímto způsobem s pozemšťany. Celá dvousetčlenná posádka se vzepřela tomuto rozkazu a na základě tajné úmluvy dospěla k přesvědčení, že ho přestoupí a důsledky ponese společně.

Úryvek z Knihy Henochovy rovněž zřetelně dokládá, že „synové nebes“ měli nad tehdejšími lidmi jednoznačnou převahu. „Padlí andělé“ se stali učiteli pozemšťanů. Oproti tomu naprosto nevěrohodné je tvrzení, že obři měřili 3 000 loktů“. Pozdějšímu redaktorovi se pravděpodobně zatřásla ruka a připsal omylem dvě nuly.

Z nerovného spojení lidských dcer a nebeských synů povstali obři. K tomu, aby mohla setba vzejít, musel počet chromozomů u mimozemšťanů odpovídat počtu chromozomů u pozemšťanek. Teoreticky jsou možná dvě vysvětlení:

1. Možná ještě před návštěvou, kterou popisuje Henoch, už na Zemi synové nebes pobývali (byli to mimozemšťané?) a při této první expedici se cílenou umělou mutací přizpůsobili primitivním hominidům. Podobná genetická manipulace je podle našich znalostí vcelku teoreticky možná, v praktické činnosti současných laboratoří ji ovšem dosud realizovat nedokážeme. Ale proč by nebešťané nemohli mít před námi obrovský náskok i v oblasti genetického výzkumu?

2. Třebaže obři jako potomci bohů jsou v mytologii zmiňováni skutečně velice často, přesto je oprávněná otázka, jestli opravdu existovali. Nebyly to pouhé výplody vypravěčské fantazie? Žili mezi našimi předky skuteční fyzičtí obři a znepríjemňovali jim život?

Obři skutečně existovali

Vědecký svět v žádném případě existenci obrů zcela nepopírá. Dr. Louis Burkhalter, bývalý delegát Francouzské prehistorické společnosti, uvedl už v roce 1950 v článku *Revue du Musée de Beyrouth*: „Chtěli bychom upozornit na to, že existenci obřích lidských ras v acheuléenské epoše (kulturní stupeň starší doby kamenné, jež vyplnila většinu doby ledové) je nutno pokládat za vědecky ověřenou skutečnost.“

Toto na první pohled odvážné tvrzení je možné doložit nespornými stopami, které po sobě obři zanechali na všech kontinentech. Následující příklady jsme vědomě vybrali z různých míst naší zeměkoule. Ať se vám můj seznam zdá sebedelší, je možné ho dle libosti prodloužit:

Severní Amerika: V oblasti řeky Paluxy u Glen Rose (Texas, USA) byly objeveny otisky obřích stop, dlouhé 54,61 centimetru a široké 13,97– 20,32 centimetru. V této souvislosti je třeba navíc upozornit na další kuriózní skutečnost: obří stopy se nacházejí uprostřed dinosauřích šlápot ve vrstvě staré přibližně 140 000 000 let.

Austrálie: Dr. Rex Gilroy, ředitel Mount York Natural History Museum, našel poblíž města Bathurst, N. S. W., západně od Blue Mountains, rovněž neobvyklé otisky chodidel, dlouhé 60 a široké asi 18 centimetrů. Byly to stopy po obrech! Kromě toho narazil na nadrozměrné prehistorické nástroje jako kyje, pěstní klíny a nože. Objevil také obrovskou páteř a stoličku dlouhou téměř 6 centimetrů. Původní obyvatelstvo v této oblasti dodnes opěvuje svými folklorními zpěvy a tanci giganty.

Asie: Vědecky uznanými nálezy jsou „Obr z Jávy“ a „Obr z jižní Číny“.

Blízký východ: V Sýrii, 6 kilometrů od Safity, archeologové objevili obrovské pěstní klíny o hmotnosti 3,8 kilogramu. Takové nástroje mohli svírat v ruce pouze obři, jinak by neměly žádný smysl.

Afrika: V Ain Fritisse ve východním Maroku byly nalezeny pěstní klíny o délce 32 centimetry, šířce 22 centimetry a hmotnosti 4,2 kilogramu. V Chenini (Tunis) se nachází hřbitov s hroby obrů, jejichž kostry jsou delší než tři metry. Německý antropolog Larson Kohl objevil roku 1936 na břehu Elysejského jezera ve střední Africe kosterní pozůstatky obřích lidí. Vědecky ověřený a potvrzený je „Obr z Transvaalu“.

Malta: Can. Gian. F. de Soldanis popsal ve své knize *Gozo antico e moderno, sacro e profano* (Antické, moderní, svaté a světské Gozo) nálezy obřích koster, zaznamenané už v prvních padesáti letech 18. století. Tvrdí, že první obyvatelé Malty, ještě v předfénickém období, byli obři. Na ostrově Gozo, patřícím k Maltě, stojí už celá tisíciletí neolitický chrám Il Gigantija. Tento název znamená Chrám obrů a podle místní tradice byl také

obry zbudován.

Na celém světě se to doslova hemží záhadnými megalitickými stavbami, které se velmi obtížně připisují běžným lidem. Vzpomeňme si například na tisíce monolitů vyrovnaných u bretaňského Carnaku, na „visící kameny“ v anglickém Stonehenge, na Hadžar El Guble (Kámen jihu) v Libanonu, který váží 2 000 000 kilogramů; rozhodně s ním nehýbala lidská síla. Podobným mistrovským výkonům lépe porozumíme, začneme-li v našich úvahách alespoň určitým způsobem zohledňovat existenci a činnost obrů.

Naši prehistoričtí předkové nám nezanechali jen mytologická vyprávění a báje o vzniku a existenci obrů. Byli natolik předvídaví, že tyto tvory zachytili i v uměleckých projevech. Ve Velkém kaňonu (Arizona, USA) nad pouštním zapadákovem Tuba City byly do skály vytesány různé postavy. Tyto umělecké artefakty se samy nacházejí tak vysoko nad zemským povrchem, že to vedlo paleontologa dr. Gilmora k domněnce, jestli je nevytvořili přímo obři. Hned vedle těchto zobrazení můžeme obdivovat uměleckou podobu dinosaurů. Dr. Gilmore o tom napsal: „Skutečnost, že jacísi prehistoričtí lidé vytvořili na stěnách tohoto kaňonu umělecky hodnotné kresby dinosaurů, odporuje všem našim dosavadním teoriím o stáří lidstva. Skutečnost se dá ovšem jen těžko popřít. Neodpovídá-li teorie skutečnosti, je třeba změnit teorii; se skutečností nikdo nehne.“

V jižní Anglii, u vesnice Cerne Abbas v Dorsetu, byl před staletími vyryt do křídového kopce 55 metrů velký obr. Prehistoričtí umělci odstraňovali trávu a zeminu z povrchu svahu tak dlouho, až se objevil bílý křídový podklad. Podle nejnovějších propočtů bylo třeba pro vytvoření obra z Cerne Abbasu odstranit na 25 tun materiálu. Uznávané periodikum Neue Zürcher Zeitung k tomu poznamenalo: „Obr z Cerne Abbasu zůstává dodnes záhadou, jež vyvolala odvážné spekulace, ale nenabídla žádné průkazné řešení. Archeolog Stuart Pigott, nesporná autorita ve svém oboru, dává jeho vznik do souvislosti s kultem Herakles, který se v druhém století našeho letopočtu za císaře Commoda rozšířil také v Británii. Vrch s obrem leží v oblasti s archeologickými nálezy z mladší doby kamenné, doby bronzové a ledové. Jako předpoklad vzniku tohoto díla si lze snadno představit místní kult plodnosti z doby dávno před římskou invazí do Británie.“

Konec obrů

Indicie hovořící ve prospěch existence obrů jsou k dispozici v úctyhodném množství. Naskytá se tedy otázka: Kam se poděli tito obři, pravěcí rekové, oni mužové pověstní, jak je květnatě označuje naše Bible v

části zvané Starý zákon? Pokud byli fyzicky vyspělejší a zčásti i inteligentnější než tehdejší lidé, proč pokolení obrů nezaplnilo svými potomky celý svět?

Odhlédneme-li od jedinců neobvykle vysokého vzrůstu, kteří občas v různých cirkusech přebírají roli „obřů“, žádní praví obři W dnes neexistují. Podle prastarých bájí byli tito tvorové nežádoucími potomky „nebešťanů“. Světová mytologie hovoří téměř výhradně o obrech mužského pohlaví, obryně jsou nesmírnou vzácností.

To samozřejmě nemusí nutně znamenat, že se nerodily žádné obryně, ale přesto nabýváme ze studia starých pramenů dojem, že ženské pohlaví tvořilo u obrů až odstrašující menšinu. Podobné genetické defekty v rámci rasy nejsou ničím mimořádným.

V oblasti řeky Amazonky žijí indiánské kmeny, u nichž se už celé generace na stovku děvčat rodí jediný chlapec. Tyto kmeny si osvěžují krev pomocí výprav proti sousedním etnikům, při nichž jsou unášeni mládenci a muži v naději, že se poměr mužského a ženského pohlaví jednou vyrovná.

Obři z doby kamenné byli postaveni před neřešitelný problém. Za účelem pohlavního styku museli nejprve pochyťat běžné pozemšťanky. Lidé se samozřejmě proti takovému násilí energicky bránili. Věděli, že těhotné ženy při porodu obřích dětí zemřou.

N. S. Kramer přeložil klínový nápis z Nippuru, jednoznačně dokládající akt znásilnění: „Má vagína je příliš malá a nehodí se k takové souloži. Mé rty jsou příliš malé a neumějí líbat.“ V etiopském eposu Kebra Negest je zaznamenáno, že ženy při porodu obřích synů umíraly.

Zdá se však, že k zániku obrů nepřispěli pouze lidé. Z bájí lze nabýt dojmu, že sami nebešťané byli nápomocni při zničení své neplánované genetické odnože. V aztéckých literárních památkách se dočítáme: „Za kalného soumraku bloudili v okolí vyhladovělí obři. Jakmile se s nimi setkali lidé, docházelo k urputným a zoufalým bitkám. Avšak obry napadali i nebeští jaguáři, kteří sestoupili z temné oblohy a ničili je.“

Henoch, předpotopní prorok, jenž znal tehdejší poměry nejlépe, dokonce zaznamenal, že lidé přednesli svůj spor s obry před „nejvyššími“: „Jak lidé hynuli, nařikali, a jejich hlas došel až do nebe. Archanděl řekl Králi, svému Pánu: „Ty jsi Pán pánů, Bůh bohů, Král králů. Trůn tvé slávy přetrvá věky a tvé jméno bude věčně svaté a slavné, neboť ty jsi požehnaný a slovatný! Jsi tvůrce všech věcí, všemu vládneš a tvému zraku je vše odhaleno, takže všechno vidíš a nic se před tebou nemůže skrýt. Pohleď tedy, co učinil Azazeel, jak naváděl ke všem nepravostem na zemi a prozradil tajemství všehomíra, jež se udála v nebi. A vyučil kouzlům Semjazu, jemuž jsi dal moc, aby byl hlavou svým druhům. A oni chodili k

dcerám člověka na zemi a spali s nimi, stykem s oněmi ženami se poskvrnili a neskryli před nimi ani jeden svůj hřích. Ty ženy pak porodily obry, a celá země tím byla naplněna krví a zlem. Hleď, jak duše těch, kteří zemřeli, křičí a žalují až k bráně nebes, a slyš, jak jejich úpění se stupňuje: Nemohou však uniknout zlu, které se páchá na zemi. Vždyť ty víš o všech věcech, dříve než se staly, a znáš i to, co z nich pochází, avšak nám o tom nic neříkáš. Co jim za to máme udělat?

Na to Nejvyšší, Vznešený a Svatý promluvil a poslal Asereljura k synu Lámecha se vzkazem: Řekni mu (míněn je Lámech, Noemův předchůdce) mým jménem, aby se ukryl, a zjev mu konec, který se blíží. Celá země bude totiž zničena a vše, co je na ní, bude vyhlazeno. A také ho pouč, jak může uniknout zkáze, aby jeho símě zůstalo zachováno po všechna pokolení.“

Uvěříme-li tomuto tradičnímu podání proroka Henocha, pak by biblická potopa světa byla uměle způsobenou katastrofou, jejímž účelem bylo vyhubit obry a jejich příznivce. Obři byli v oněch dobách určitě rozšíření bezmála po celé zeměkouli a Nejvyšší tudíž neměl možnost použít nějaký diferencovaný prostředek, kterým by cíleně vyhubil pouze a výhradně obry. Zmar a zánik postihli lidské pokolení. Toto bezpráví „Nejvyššího“ je popsáno v sumerském Eposu o Gilgamešovi (Epos o Gilgamešovi. Přeložil Lubor Matouš. Klub přátel poezie, Praha 1976):

„Po šest dnů a sedm nocí s potopou burácel vítr a jižní bouře srovnala zemi.

A když sedmý nadešel den, ustala jižní bouře, potopa i boj, jenž jako rodička kol sebe tloukl.

Uklidnilo se moře, utišilo, bouře i potopa ustaly. Na moře jsem pohlédl, všude zavládlo ticho a všechno lidstvo se v bahno proměnilo. Jak plochá střecha se prostíral močál. Poklop jsem otevřel a na mou tvář dopadlo světlo.

Poklekl jsem a usedl v pláči.”

Když se bohové shromáždili nad archou přeživších lidí „jak mouchy“, nezdržel se bůh vod Ea výčitek vůči „Nejvyššímu“: „Ty nejmoudřejší z bohů, hrdino, jak, jak jen jsi mohl potopu seslat bez uvážení? Hříšníka trestej pro jeho hřích, zločince trestej pro jeho zločin!

Buď povolný, aby nebyl odříznut život, popouštěj, aby...”

Lapidárně a precizně shrnul konec obrů Baruch: „I přivodil Hospodin povodeň na Zemi a vyhubil vše živé a také 4 090 000 obrů. Voda stála o patnáct loktů výše než vrcholky nejvyšších hor.“

Můžeme tedy shrnout: Obři byli produkty bohů. Podle současných genetických znalostí se mohlo jednat o monstra vzniklá na základě genové

technické manipulace. Byli to stejní kosmičtí vědci, kteří opět obry krutě a násilně vyhubili.

4/ Hledání stop v podzemí

Jednou z archeologicky nejzajímavějších zemí na naší planetě je stále Egypt. Každoročně putují miliony turistů do říše faraonů a obdivují zde chrámy a pyramidy. Kolem opravdových záhada tajemství Egypta však procházejí nevděčně: jen málokteří navštíví „nedokončenou pohřební komoru“ hluboko pod „Cheopsovou“ pyramidou, málokoho zavedou jeho kroky k obrovským kamenným rakvím pod povrchem pouště u Sakkáry, kde v mnohatunových žulových sarkofázích byla pravděpodobně pohřbena rozdrčená těla obrů. Při pátrání po stopách paradoxu zvaného pyramidy jsem navštívil právě tato zajímavá místa.

Obří rakve – rakve obrů?

Největší archeologická pohřební lokalita v celém Egyptě se nachází u Sakkáry. Prakticky nepřetržitě zde dochází ke strhujícím objevům, nezřídka díky pouhé náhodě. Teprve roku 1990 narazili francouzští vědci na pískem zcela pohlčené pyramidy Pjopeje (2289-2255 př. n.l.) a Thetiho (2323-2291). Vlastní záhada Sakkáry se však nachází hluboko pod zemským povrchem – stejně jako možná největší tajemství „Cheopsovy“ pyramidy.

Prof. Hans Schindler-Bellamy, Vídeň: „Pod Sakkárou existují nepředstavitelně rozsáhlé labyrinty.“ Jeden egyptský archeolog z Káhiry se mi při mé poslední cestě do Egypta svěřil: „Odhallili deset, nanejvýš dvacet procent podzemní Sakkáry!“ Co nám může podzemní Sakkára nabídnout kromě dusivého a páchnoucího vzduchu? Obří rakve skutečně gigantických rozměrů!

Mnohé z těchto monstrózních sarkofágů objevil Francouz Auguste Mariette v roce 1851. Současní archeologové jsou stejně bezradní jako on sám před přibližně 140 lety. Jestliže jsou upřímní, pak vám svou bezradnost přiznají. Stále se jim nepodařilo dospět k přesvědčivé a průkazné odpovědi, k čemu tyto obří kamenné rakve sloužily.

Podle jejich rozměrů lze soudit, že byly vytvořeny pro obry. Předvedeme si to na jednom konkrétním příkladě. Délka sarkofágu je 3,85, šířka 2,25, výška 2,50 metru. Tloušťka kamenné stěny činí 43 centimetry. Na této monstrózní spodní části je posazeno přesně opracované, ovšem neméně gigantické víko. Je silné 62 centimetry. Podle velmi opatrných odhadů archeologů tak dohromady rakev s víkem váží asi sto tun!

Opravdu vědecky byl zatím probádán jenom zlomek obrovských podzemních komplexů u Sakkáry. Z tohoto zlomku je pouze zanedbatelná část přístupná veřejnosti. Návštěva podzemních hrobek se však vyplatí. Kdo totiž cestuje Egyptem, zemí pyramid, velmi rychle přivykne superlativům a má sklon odnaučit se divit. Klenuté podzemní prostory u Sakkáry však vyrazí dech i člověku, jenž se pokládá za slušně se orientujícího i v říši divů a zázraků.

Tučný úplatek mi otevřel železné dveře, jež naříkavě zavrzaly, čímž projevíly svou touhu po kapce oleje. Proti mně vyrazil zápach ztuchliny. Oči si jen pomalu zvykaly na temnotu. Rozsvítil jsem silnou příruční lampu. Strop obrovského klenutého prostoru byl asi deset metrů vysoký a čtyři metry široký. Délku 300 metrů jsem odhadl podle počtu vlastních kroků. Vpravo i vlevo se v hlavní podzemní dvoraně nachází jeden výklenek vedle druhého. A v každém stojí obří rakev z nejtvrďší asuánské žuly. Každý sarkofág je zhotoven z jediného kusu kamene a byl dopraven z Asuánu do Sakkáry. Vzdálenost těchto dvou míst obnáší asi 1 000 kilometrů.

Jak byly před neurčitelnými tisíciletími takové kamenné monolity přepravovány, a to na vzdálenost 1 000 kilometrů! A proč? Za jakým účelem? Nejdůležitější otázka však zní: Kdo v nich měl být pohřben nebo co měly ukrývat? V archeologické literatuře se dočteme, že odpověď už byla dávno nalezena. Přečteme si ji ve vynikajících egyptologických publikacích i populárně vědeckých dílech o říši faraonů. Můžeme si ji poslechnout i přímo na místě od domorodých průvodců: V těchto sarkofázích byli pohřbíváni posvátní býci Apisové.

A tak se znovu dostává ke slovu Erich von Däniken jako nepohodlný současník, který nepokládá vše za správné jenom proto, že se to neustále tvrdí a opakuje. Tento švýcarský autor bestsellerů, nejúspěšnější spisovatel literatury faktu všech dob, podrobně danou záhadu prozkoumal a prostudoval původní zprávy Augusta Marietta, muže, který tu jako první Evropan prováděl vykopávky.

Je pravda, že francouzský archeolog skutečně očekával v obřích rakvích nález zvířecích mumií. Žádné však nenašel, ačkoli po nich pátral velmi intenzivně. Když Mariette četné přízračné rakve otevřel, byly prázdné. Neobjevili a nevyplnili je vykradači hrobů? To je dost obtížné si představit. Co by si asi takový lupič počal s dobře zachovalou mumií býka?

Mariette byl hledáním doslova posedlý. Konečně se mu podařilo objevit jednoznačně nepoškozené rakve, viditelně uzavřené už před několika tisíciletími. Jedno mnohatunové víko za druhým bylo odsouváno stranou. V sarkofázích však nebyli uloženi žádní posvátní býci. Ve všech rakvích byla

nalezena páchnoucí organická hmota, jež se při sebemenším doteku rozpadala v prach. V této odporové masě byly kosti, drcené zřejmě už před pohřbem s obdivuhodnou vytrvalostí a důkladností.

Dodnes ale nebylo zjištěno, kterému živočišnému druhu objevené ostatky náležejí. Je ovšem otázkou, jde-li vůbec o zvířata! Přesto bylo jednoznačně potvrzeno, že v těchto obrovských rakvích nikdy nebyli pohřbeni býci. Co v nich tedy bylo?

Podle svědectví Starého zákona obři zahynuli při potopě světa. Biblický komentář, vydaný pod názvem Pomůcka k pochopení bible, k tomu uvádí: „Nefilimové, obři, potomci andělů a žen, zahynuli při potopě.“ Co se však stalo s jejich mrtvolami?

Starí Egypťané věřili ve znovuzrození. Byli přesvědčeni o tom, že kdokoli může vstát z mrtvých za předpokladu, že jeho duše najde dobře zachovalé tělo. Proto byli nebožtíci velmi pečlivě mumifikováni. Účelem mumifikace bylo co nejlépe konzervovat tělo – ve jménu budoucího života. Ať už bylo v obřích sarkofázích pohřbeno cokoli, nemělo to nejmenší šanci na návrat. Mrtvoly byly brutálně rozdrceny a pozůstatky smíchány s asfaltovou hmotou. Navíc byla výsledná kaše neprodyšně uzavřena v gigantických rakvích.

Nechtěli tím snad naši předkové zabránit, aby dávnověcí obři někdy vstali z mrtvých? Neobávali se gigantů natolik, že jim za každou cenu chtěli znemožnit zmrtvýchvstání? Můj návrh na řešení tohoto problému zní zcela jistě velmi netradičně. Na rozdíl od „oficiálního archeologického názoru“ však dosud nebyl vyvrácen.

Můj požadavek zní: Bylo by konečně načase geneticky prozkoumat pozůstatky v některých obřích rakvích. Podle tvrzení četných posvátných spisů (například Bible) je třeba na obry pohlížet jako na směs lidských a božských (mimozemských?) dědičných dispozic. Proto by v záhadných pozůstatcích z obrovských sarkofágů měly být prokázány lidské a cizí geny. Možná že by tento průzkum, jenž je pro dnešní laboratoře téměř hračkou, zprostředkoval definitivní důkaz o tom, že na zemi svého času skutečně pobývali mimozemšťané. Pak by byla definitivně vyřešena otázka, jestli existuje mimozemský život. Stálo by to pouhý zlomek sumy, která se dennodenně vynakládá na to, aby byly v hlubinách vesmíru objeveny stopy života.

Aby však nedošlo k nedorozumění: Tento astronomický výzkum je smysluplný a důležitý a musí se v něm i nadále pokračovat. Nesmíme ovšem při tom zanedbávat stopy důkazů na naší planetě. Nebo že by se snad vědecký svět obával možného poznání pravdy?

V nedostavěné pohřební komoře

Velká pyramida u Káhiry patří k největším stavebním dílům, které kdy byly na zemi postaveny. Výkon stavitelů hraničí se zázrakem, zvláště pokud si uvědomíme, že tento architektonický kolos vznikl pravděpodobně už před 12 000 lety.

Svou výškou 149,59 metru překonává uvedený div světa katedrálu ve Štrasburku. Plocha základny Velké pyramidy (230 x 230 m) by nabídla dostatek místa pro Svatopetrský chrám v Římě, chrám svatého Pavla v Londýně, opatství ve Westminsteru a milánské i florentské katedrále.

Vlastní vchod do pyramidy leží na severní straně asi 17 metrů nad základnou, nad vchodem, který v současnosti používají turisté. Zatímco „Cheopsova“ pohřební komora a královniny komora lákají miliony turistů, zůstává třetí komora ve Velké pyramidě vlastně téměř nepovšimnuta. Nezřídka je pro návštěvníky uzavřena. Nachází se v mohutných kamenných základech pod tímto obrovským stavebním dílem.

Posunky jsem bdělým strážcům pyramidy naznačil, že bych chtěl sestoupit právě do třetí komory. Zpočátku se ke mně chovali nanejvýš stroze a odmítavě. Jeden mě chytil za rukáv a chtěl mi podle všeho ukázat cestu ke královnině komoře. Druhý se mě dokonce snažil hrdelní angličtinou přesvědčit, že žádná třetí komora prostě a jednoduše neexistuje („No third chamber exist! No exist!“). Situace se rázem změnila, jakmile jsem vytáhl několik bankovek a utrousil kouzelné slovo „bakšiš“, které zpřístupnilo nejednu cestu do Orientu už mnoha hrdinům spisovatele Karla Maye. Má nabídka působila přímo zázračně – za několik minut mi bylo umožněno sestoupit hluboko pod pyramidu do třetí komory.

Tady se však dalo jen těžko mluvit o „chůzi“, neboť 1,20 metru vysoká 1,06 metru široká „chodba“ normální „chůzi“ v podstatě nedovolovala. Za chvíli jsem sípal námahou a byl jsem tak propocení, že se mi oblečení lepilo na tělo jako druhá kůže. Přesto jsem se škrábal a lezl vstříc možná největší záhadě pyramidy. Vzduch tu byl těžký, bylo v něm cítit plíseň a dráždil k suchému a bolestivému kašli. Metr po metru jsem se probíjával pod pyramidu. Tajně jsem doufal, že se rychle zbavím nesnesitelně parného egyptského rána, ale chyba lávky! Měl jsem pocit, že čím hlouběji pronikám do „podsvětí“ pyramidy, tím větší horko tu panuje.

Konečně jsem se mohl aspoň na okamžik vzpřímit. Na přibližně metrovém úseku byla chodba vysoká 1,85 metru. Nepodlehl jsem snad šílení smyslů? Zdálo se mi, že jsem na zpocené obličej pocítil závan chladného svěžího vzduchu. Skutečně tady končilo cosi jako „potrubí“, nějaká tisíciletí stará větrací šachta. Nikdo netuší, kudy probíhá. Rychle

jsem pokračoval dál, opět v uctivém předklonu. Jednou jsem se otočil. Vypadalo to, že se chodba ztrácí kdesi v nekonečnu. Rozbolely mě kosti, jako kdybych se tu plazil už celou věčnost. Pohled dopředu mi prozrazoval, že tato chodba snad ústí přímo do středu zeměkoule. Čas plynul a ona stále nekončila.

Konečně se dlouhý sestup změnil ve vodorovnou cestu. Věděl jsem, že mám před sebou ještě asi deset metrů – ve velmi uctivém předklonu. A potom jsem stanul v nedokončené pohřební komoře. Bylo za mnou neskutečně dlouhých sto dvacet metrů.

Jak je tahle komora asi veliká? Lezl jsem s měřicím pásmem po zemi a šplhal přes kamenné výstupky. Zjistil jsem, že prostor je 14 metrů dlouhý, něco přes 8 metrů široký a až 3,50 metru vysoký. Tato místnost pod Velkou pyramidou se v odborné literatuře nazývá „nedokončená pohřební komora“ – pokud se o ní autor vůbec zmíní. Na první pohled je to docela přiléhavý název.

Sestoupil jsem dolů ověšen dvěma fotoaparáty a byl to pro mě namáhavý fyzický výkon. Nedokázal jsem si představit námahu, jakou bylo třeba vynaložit na vytesání komory do masivního kamenného podloží a prokopání stodvacetimetrové chodby na povrch. Jak to naši předkové vůbec mohli technicky zvládnout? Byl vytěžený materiál vytahován nahoru na sanicích? Byli otroci nuceni k této dřině hrubým násilím a hrozbou smrti? Pracovní podmínky tu musely být nepředstavitelné, určitě horší než katastrofální!

Jak bylo postaráno o světlo? Svítalo se pochodněmi? Olejovými lampami? Museli se ubozí otroci skutečně trápit ve stodvacetimetrové chodbě, pracovali při nedostatku vzduchu a ve výparech ze zpocených těl, v sazích, špíně a prachu? Nebo snad nebylo žádných dozorců s bičí zapotřebí? Nekopali třeba dobrovolně, zlákáni vidinou bezplatných vizí rajského onoho světa, kterou jim záměrně předestírali protřelí kněží?

Nehostinná chodba vede většinou podpovrchovým kamenným podložím do tajuplného „podsvětí“, jen krátkým úsekem se dotýká vlastní pyramidy. Kdyby se nejprve prokopala chodba do skály a potom se nad ní zbudovala pyramida, nevedlo by to k žádnému významnému ulehčení práce.

Ďábelsky nepřijemný sestup do podzemí je kupodivu po celé trase vyložen jemně leštěným bílým turským pískovcem. Příčilo by se samozřejmě zdravému rozumu, kdyby nejprve stěny, podlahy a strop chodby byly obloženy leštěným pískovcem a pak se tudy přepravoval odpad z podzemní nedokončené pohřební komory. Tím by se nutně křehké obložení zničilo. Pískovec je však nedotčený, jak jsem se osobně přesvědčil přímo na místě.

Vyhlobila se tedy nejprve komora, odpad se odvezl jen hrubě opracovanou chodbou a nakonec byla podlaha, boční stěny i strop pečlivě obloženy? Tato domněnka se přímo nabízí. Byla by nepochybně rozumná, kdyby komora pod pyramidou nezůstala podle všeho nedokončená. Vzhledem k tomu, že práce na této komoře byly kdysi prostě přerušeny, nemělo smysl tak pečlivě obkládat celou chodbu. Úzká chodba měla v takovém případě zůstat stejně nedokončená jako pohřební prostory! To ovšem platí jenom za podmínky, že záhadná místnost je opravdu nedokončená a její vzhled neměl být takový, jak ho známe.

Celá tisíciletí se ve Velké pyramidě pátralo po ukrytých pokladech, ale dosud marně. V antických textech se dočítáme o četných tajných komorách, v nichž je údajně uloženo nezměrné bohatství. Není kdesi v pyramidě ještě pořád uložena mumie panovníka s nepředstavitelnými poklady?

V královské komoře je dodnes možné vidět kamennou rakev. Byl v ní vůbec někdy uložen mrtvý egyptský vládce? Kamenný sarkofág z černé žuly představuje pro nás dosud nezodpovězený problém. Jeho úctyhodné rozměry (2,28 x 0,94 x 1,04 metru) prozrazují, že nemohl projít vchodem do královské komory. Jak se tedy dostala tahle masivní kamenná rakev na místo svého určení? Byla sem snad spuštěna otevřeným stropem během stavby pyramidy v době, kdy tento div světa nebyl ještě dokončen?

Podle velmi starého ústního podání pátral po tajných komorách v pyramidě už chalíf Abdulláh al-Mamún, který vládl Egyptu v letech 820-827. Marně hledal třicet tajných pokladnic, jež se podle antických spisů v objektu údajně nacházejí.

Pokusme se s trochou fantazie přenést zpět do doby chalífa Abdulláha. Pronikl do královské komory, kde narazil na prázdný kamenný sarkofág, ale jinak zde nic nebylo. Potenciální vykradač hrobů byl zklamán. Že by ho „kolegové“ předešli? Skoro to tak vypadalo. Rozhodně se však nemínil předčasně vzdát. Pokračoval tedy ve hledání a narazil na druhou pohřební komoru. Byla rovněž prázdná. Že by snad i v tomto případě zapracovali „kolegové“? To se snad nikdo nebojí hrůzných prokletí? Zklamání citelně narůstalo. Vrcholu dosáhlo v „nedokončené pohřební komoře“ hluboko pod pyramidou. Tady snad nikdy nebylo nic, co by z hlediska materiálního ocenění stálo za zmínku. Vždyť tenhle podzemní prostor nebyl ani dokončen!

Položme si otázku: Kde by hledal přístup k tajným pokladnicím Sherlock Holmes nebo hrdina románů Karla Maye Kara Ben Nemsí? Pravděpodobně tam, kde by ho nikdo nikdy nehledal a kde se o to tudíž nikdo ani nesnažil – v nedokončené pohřební komoře.

Strop tohoto tajuplného podzemního prostoru má plochu téměř 120 čtverečních metrů. Celé hodiny jsem proležel na zádech a se silnou svítilnou v ruce zkoumal právě tuto plochu. Celkově působí dojmem, jako by byla zhotovena z přírodního kamene, ale na řadě míst vypadá při pozornějším pohledu jako hladký beton, z něhož byla teprve nedávno odstraněna šalovací prkna. Podle profesora Davidovitse v podstatě není možné u starých Egyptanů odlišit umělý kámen od přírodního. Ze stropu nedokončené pohřební komory by mohl klidně vést dovedně zabetonovaný vchod vzhůru do pyramidy. Vchod do tajné chodby by ovšem mohl být umístěn i v podlaze nebo bočních stěnách.

Pro moderní vědu by nemělo být nepřekonatelným problémem zjistit, co je v nedokončené komoře zhotoveno z přírodního a co z umělého kamene. Za umělým kvádrem by se mohla skrývat chodba vedoucí k nepředstavitelnému bohatství.

Na jaře 1996 jsem zamýšlel podniknout další cestu do Egypta a znovu jsem mínil sestoupit do nedokončené pohřební komory. Na speciální filmy jsem chtěl nafotit celý strop, jeden čtvereční centimetr po druhém. Z hodnověrných pramenů jsem se však dověděl, že tajuplná komora byla prohlášena za „zapovězenou zónu“ a že už není přístupná. Nepátrá se tam náhodou s vyloučením veřejnosti po dosud utajeném vchodu do nitra pyramidy? Podle mých informací tomu tak opravdu je!

Bůh Chnum podle svědectví jedné posvátné stély zprostředkoval starým Egyptanům umění výroby syntetického kamene. Byl Chnum mimozemšťan? V tajných komorách je prý zvěčněno veškeré vědění stavitelů pyramid. Jsou to vědomosti návštěvníků z vesmíru? Pociťuji úzkost při představě, že by celá tisíciletí staré artefakty mohly být objeveny při tajných výzkumech. Byly by vůbec zpřístupněny veřejnosti? Nebo by takové nálezy, které se nehodí do běžně přijímané představy o minulosti země a lidstva, byly bez jediného slůvka komentáře uloženy do tajných depozitářů, aniž by o nich byla veřejnost někdy informována?

Domnívám se, že tohle nedůstojné tajnůstkaření kolem výzkumů skrytých komor ve Velké pyramidě musí skončit: Tato pyramida přece nepatří vyvolenému okruhu vědců. Je to dědictví celého lidstva!

Část druhá

V ŘÍŠI CHETITÚ

„K tomu, abychom dospěli k odpovědím, musíme nejprve položit správné otázky.“

ERIC AMBLER

5/ Po stopách zmizelého národa

Božský astronaut Chnum prý před mnoha tisíciletími předal starým Egyptanům pozoruhodné vědomosti o výrobě syntetického kamene. Poctili kosmičtí bohové svou návštěvou i říši Chetitů? Ve prospěch této domněnky svědčí podivuhodný artefakt, který byl nalezen v Istanbulu.

Prehistorická raketa?

V istanbulském archeologickém muzeu je uložen exponát, který by mohl dokázat prehistorické návštěvy mimozemšťanů na Zemi. Odborný časopis Fortean Times stručně a jasně konstatoval: „Tento objekt byl vykopán v městě Toprakale, jež bylo svého času známo jako Tuspa. Model je 22 centimetry dlouhý, 7,5 centimetru široký a 8 centimetrů vysoký. Jeho stáří se odhaduje na tři tisíciletí. Současnému pozorovateli připomíná kosmické plavidlo pro jednočlennou posádku. Hlava figurky pilota schází. Mnozí vědci zpochybňují stáří nalezeného artefaktu. Je uložen, nikoli však vystaven v archeologickém muzeu.“

Jakmile tento exponát vešel v širší povědomost, ozvali se s příznačnou hlasitostí pochybovači. Předmět je prostě padělek – a basta. Toto hodnocení vyjádřili například Jonny R Hefner a Jörg Dendl v odborném časopise Gral. Michael Hesemann, jenž je jako ufolog a autor literatury faktu známý daleko za hranicemi Německa a který už mnoho let působí ve věhlasném periodiku Magazin 2000 jako vydavatel a šéfredaktor, naopak pokládá nález za pravý.

I já jako jeden z prvních autorů, který představil sporný nález rakouské veřejnosti, bych chtěl v této knize přispět k diskuzi o pravosti či podvrhu pojednávaného artefaktu. Máme před sebou tři tisíce let starý model kosmické lodi? Není to snad kopie jakéhosi ještě staršího zobrazení? Nebo mají pravdu skeptikové, kteří nález pokládají za moderní padělek? Především bych chtěl varovat před ukvapenými závěry. V dějinách vědy

byly nálezy, jež se zdánlivě nehodily do oficiálního obrazu minulosti lidstva, nezřídka obratem prohlašovány za padělky. Přesto se nakonec ukázalo, že jsou pravé.

Uveďme na tomto místě alespoň dva příklady. Jako první nám poslouží bagdádské baterie. Velmi ukvapeně byly označeny za „padělky“, jsou ale pravé – a více než 2 000 let staré. Druhý příklad: Koncem dvacátých let našeho století byly u Glozelu poblíž Vichy (Francie) vykopány četné tabulky pokryté záhadnými znaky. Dodnes se v různých vědeckých pojednáních můžeme dočíst, & to jsou nepříliš zdařilé padělky. Je však skutečností, že už v sedmdesátých letech byly glozelské nálezy prozkoumány nezávisle na oficiálních vědcích. Skotští a dánští experti dospěli po použití termoluminiscenční datovací metody k jednoznačnému výsledku. Tabulky byly zhotoveny „mnoho století před narozením Krista“, takže nemohly být v žádném případě padělány v našem století.

Avšak vraťme se zpět do Turecka. Zkoumal jsem turecké záhady přímo na místě – a dospěl k podivuhodným zjištěním, která bych chtěl nyní předložit k diskusi. Necht' sám čtenář rozhodne, zda říše Chetitů byla ovlivněna mimozemšťany!

Mimozemští návštěvníci pravděpodobně zanechali doklady o pozemském působení v pyramidě na posvátné hoře Nemrud. V dávných dobách byla budována rozlehlá podzemní města zřejmě z toho důvodu, že lidé se před tisíciletími obávali bohů létajících po obloze a hledali útočiště v podzemních komplexech, dnes často známých jen archeologům. Konečně existuje i záhadná mapa, která je natolik exaktně zpracovaná, až se jen těžko můžeme ubránit dojmu, že byla vytvořena s použitím satelitních snímků.

Po stopách Chetitů

K velkým záhadám dějin lidstva dodnes patří národ Chetitů. Vídeňský profesor Hans Schindler-Bellamy konstatoval: „Dlouhá století bylo sporné, jestli Chetité jako národ skutečně existovali.“ Také Martin Noth vyjádřil určité pochybnosti: „Výraz ‚chetitský‘ je označení, jež není doloženo ve starých textech, ale zato ho běžně používají moderní vědci. Jeho základem je historická souvislost tohoto jazyka s maloasijskou říší Hatti.“

E. A. Speiser se navíc obává, že Chetité se vždy budou vymykat obvyklému rámci vědeckého výzkumu už jenom proto, že podle všeho existovalo více etnických skupin, které je možné označit jako ‚Chetity‘: Hattité, indoevropští Chetité a Chetité používající hieroglyfické písmo.

Prof. Schindler-Bellamy tedy přišel s otázkou: „Existoval vůbec jednotný národ Chetitů? Nebo to bylo více etnických skupin, které se

všechny takhle nazývaly? Nesporně tu stojíme před historickou záhadou.

Stopy v Knize knih

Při pátrání po Chetitech jsme odkázáni především na Bibli a stopy nás vedou do Egypta a Turecka. Podle biblické tradice Starého zákona Chetitě odvozovali svůj původ od praotce Kenaana. V První knize Mojžíšově, 10. kapitole, verši 15 se uvádí: „Kanaan zplodil Sidona, svého prvorozeného, a Chéta.“ Právě tento Chét stál údajně na počátku rodokmenu chetitského národa.

O něco dál, v 15. kapitole (verše 18-21), se poprvé v uvedené Knize Mojžíšově výslovně zmiňuje chetitský národ. Z textu ovšem není možné určit, kde ležela jeho říše. Podrobnější zeměpisné údaje, které by bylo možné v současnosti vyhodnotit, bohužel chybějí – ať už má Bible v daném případě pravdu, či nikoli.

Chetitě však po sobě zanechali vcelku zřetelné stopy také v Egyptě. Objevil je jeden z vynikajících představitelů úsvitu archeologie jako vědy, Giovanni Battista Belzoni (1778-1823).

Belzoni pocházel z chudé italské rodiny, která se usadila v severní Itálii. Tento objevitel a dobrodruh na sebe upozorňoval už fyzickou velikostí. Svými bezmála dvěma metry s přehledem překonával snad všechny své současníky.

Roku 1815 Belzoni společně se svou ženou dorazil přes Londýn do Egypta. Zpočátku to ovšem nebyly starověké památky, které tohoto Itala přilákaly do země na Nilu, nýbrž všední a ve své podstatě úmorně únavné obchody. Chtěl totiž prodat egyptskému vicekráli Muhammedovi Alímu hydraulický stroj. Belzoni pokládal takové obchody za poměrně nudné, na čemž jistě není nic divného. Už měl za sebou nejedno dobrodružství z cest po evropských zemích. Na živobytí si předtím například vydělával i jako šikovný žonglér a „nevídaný silák“. Bez viditelné námahy dokázal zvednout pět dospělých mužů najednou. Egyptský vicekrál nemělo koupit hydraulického lisu zájem, ale pro mnohostranně nadaného Itala se přesto naskytla jiná možnost, jak šikovně vydělat peníze. Byl totiž pověřen přepravou horní části obrovského sloupu s Ramsesem II. (1290 až 1224 př. n. l.) z Chrámu mrtvých v Thébách do Alexandrie.

Abú Simbel

Belzoni vyřešil tento úkol tak bravurně, že byl okamžitě pověřen další archeologickou prací. Ital tedy sklídl úspěch tam, kde předchůdci beznadějně ztroskotali. Pak trpělivě a diplomaticky vyjednával s různými

místními úřady, až nakonec získal povolení vstoupit do chrámového komplexu v Abú Simbelu, který se dosud nalézal pod obrovským nánosem písku.

Prvního srpna 1817 si Belzoni poprvé prohlédl Velký chrám v Abú Simbelu za strašidelného svitu mihotavých svíček. Stal se tak po dlouhých tisíciletích prvním člověkem, který mohl obdivovat záhadné monumenty dávno zaniklé kultury. Později si zaznamenal do deníku:

„Podle našeho prvního dojmu šlo zřejmě o velké stavební dílo. Nestačili jsme se však divit, když jsme zjistili, že máme co činit s mimořádně bohatou svatyní, zdobenou plošnými reliéfy, malbami a nádhernými obřimi sochami. Nejprve jsme vstoupili do rozlehlé dvorany, dlouhé asi 17 a široké 15,80 metru. Strop nesly dvě řady sloupů čtvercového průřezu, probíhající od vstupních dveří až k bráně svatyně. O každý sloup se opírala jedna socha.“ Tolik působivé písemné svědectví Belzoniho.

Chrámový celek v Abú Simbelu zůstává až dodnes strhujícím monumentem, v němž si člověk připadá jako bezvýznamný mravenec. Strávil jsem tam celý den. Povšiml jsem si, že kompletní výzdobou se mohla pochlubit pouze centrální sloupová dvorana. Zůstal snad tento chrám nedokončený? A pokud tomu tak nebylo, proč nebyl vyzdoben celý? Nezpůsobili to náhodou naši současníci, když si tady v roce 1964 tak trochu „zafušovali“? Tehdy totiž byla zahájena velkorysá záchranná akce. Kvůli výstavbě Asuánské přehrady bylo třeba celý chrám v Abú Simbelu rozebrat a znovu postavit šedesát metrů nad původním stanovištěm.

Nejlepší světoví odborníci diskutovali celé roky o realizaci tohoto ctižádostivého projektu. Akce se nakonec zdařila zásluhou spolupráce mnoha zemí, které daly k dispozici nejmodernější technické pomůcky. Obřím sochy nebylo možné přemístit ani pomocí největších jeřábů, a proto musely být opatrně rozřezány. Potom se zase všechny díly poskládaly jako obrovská dětská skládanka.

Když jsem se přímo na místě bez obalu přeptal, jestli se třeba při dělení původního komplexu na jednotlivé části, přepravě a opětovné rekonstrukci chrámu neztratilo nebo nebylo zcizeno něco z interiérové výzdoby, vyvolalo to značný poprask. Jistě, v Egyptě už dobrých pět tisíc let žijí vykradači hrobek, ale Abú Simbel byl údajně znovu postaven kámen po kamení ve své původní podobě, takže určitě nic neschází. Dodnes tedy nebylo vysvětleno, proč některé části vnitřního komplexu zůstaly bez výzdoby, zatímco jiné byly zdobený s marnotratností hodnou lepší věci.

Projděme společně vstupním portálem. Rozlehlý prostor, v němž jsme se ocitli, byl původně vytesán z přírodního kamene. Dvě řady sloupů s čtvercovým průřezem ho rozdělují na tři lodě. Obzvláště imponantním

dojmem působí osm obřích soch; všechny hledí k prostřední chodbě. Jsou vysoké sedm metrů a opírají se o gigantické sloupy. Na jejich zadní straně jsou dosti nenápadně umístěny vchody do zásobovacích komor.

Vpravo od vchodu se nacházejí dvojce dveře. Jsou to vstupy do dalších obdélníkových komor. Umělecké reliéfy jsou stále ještě nepopsatelně nádherné, ačkoli jsou staré několik tisíciletí. Vraťme se však do hlavní dvorany. Vedle hlavního vchodu jsou znázorněny scény z egyptských dějin. Bezděčně se mi vybavily současné hororové kreslené seriály. Na jednom výjevu egyptský faraon s děsivou brutalitou zabíjí své nepřátele. Bohové Amun a Re-Harachte blahosklonně přihlížejí krvavé řeži.

Na severní stěně konečně narážíme na Chetity. Na jednotlivých výjevech je tu umělecky zachycena obrovská bitva. Byli zatčeni nepřatelští zvědové, egyptští důstojníci se radí o dalším průběhu bitvy. Velmi imponantně je zobrazen sám král – působí uprostřed bitevní vřavy jako prapředek strašlivého Terminátoru.

Giovanni Battista Belzoni tehdy nemohl tušit fakt, který je v současnosti pokládán za nezvratně prokázaný, že totiž na uvedených reliéfech vidíme takzvanou bitvu u Kadeše, svedenou mezi Egyptany a Chetity.

Náhodné nálezy

Psal se rok 1887. Tell el Amarna na Nilu. Stará rolnice s namáhavým vzdycháním kopala v půdě ztvrdlé na kámen pod paprsky nelítostného slunce. Mezi zbytky stěn, postavených před tisíciletími a mezitím už dávno rozpadlých, hledala zvláštní hnojivo, látku bohatou na ledek, která vzniká rozpadem antických pálených cihel. Těžká práce jí šla jen pomalu od ruky a byla velmi vyčerpávající, protože stařena stále narážela na „bludné kameny“. Chvíli přemýšlela, jestli je má vyhodit, nebo je pečlivě vyhrabávat ze země a shromážďovat. Pak ji zaujaly podivné písemné znaky, vyryté do „kamenů“, jimiž byly ve skutečnosti hliněné tabulky. Třeba prodá tohle „kamenné haraburdí“ nějakému hloupému turistovi. Ti přece platí za všelijaké krámy pěkné sumičky, tihle upocení a tlustí běloši, pokud si myslí, že by mohli získat něco „antického“.

Turisté se samozřejmě o banální tabulky vůbec nezajímali, a tak nález putoval od jednoho obchodníka ke druhému. Přitom se s drahocennými tabulkami zacházelo nanejvýš neuctivě, takže z původních tří set padesáti exemplářů se jich brzy třetina ztratila.

Obzvlášť trapnou okolností byla reakce rádoby renomovaných vědců, jejichž jména si dnes už nemá cenu připomínat – označili totiž nálezy za „primitivní padělky bez nejmenší hodnoty“. Tabulky se dále vyhrabávaly z

naleziště jenom proto, že se spoléhalo na „hloupé turisty“, kteří naletí na jakýkoli „šunt“. Úctyhodní vědci by to všechno nejráději bez váhání vyhodili. Proto můžeme pokládat bezmála za zázrak, že se nakonec přece jen podařilo rozpoznat neocenitelnou hodnotu nálezu. Byly to dopisy psané v akkadském klínovém písmu. Právě tento objev přiměl sira Williama Flinderse Petrieho k tomu, aby v letech 1891-1892 prováděl archeologické vykopávky právě tam, kde před ním uspěla ona neznámá rolnice.

Howard Carterovi, který měl sám později získat světový věhlas jako objevitel Tutanchamonovy hrobky, bylo tehdy devatenáct let. Senzační nález akkadských hliněných tabulek zachytil na nesčetných nákresech. Později ve vykopávkách pokračoval John Pendelbury, ale ani on nenarazil na vytožený archeologický poklad. Zato však bylo vykopáno svého času obrovské město, založené Amenophisem IV. Kdysi se toto místo honosilo četnými nádhernými chrámy. Boháči žili v luxusních vilách a zakládali umělá jezera – pravděpodobně ke zmírnění místního horkého podnebí. Složitý systém uměle vytvořených kanálů zavodňoval skvostný parkový komplex, v němž se myslitelé oddávali filozofickým úvahám.

Tabulky z Amarny rozluštil a zveřejnil v letech 1907-1915 po vyčerpávajícím detailním srovnávání Alexander Knudtzon. Senzace byla dokonána – šlo o dopisy, které Chetitská říše adresovala vládci Egypta.

Díky téměř neuvěřitelné náhodě došlo k tomu, že i Hugo Winckler v současném Turecku narazil na obdobný královský archiv starých Chetitů. Máme tudíž k dispozici kompletní korespondenci mezi Egyptem a říší Chetitů.

Kolem roku 1370 př. n. l. sestavil chetitský panovník Šuppilulima mohutné vojsko a napadl říši bojových vozů, o níž dodnes víme velmi málo. Dočkal se vítězství, po němž obrátil své bojovníky proti oblasti Libanonského pohoří. V Egyptě bylo jeho počínání sledováno se strachem a neskrývanou úzkostí. Bylo nutné počítat s napadením a případně i s porážkou a porobou.

Egyptský faraon Tutanchámon zemřel. Vdova po něm, jedenadvacetiletá Anchesenamun, chtěla rozhodně zabránit krveprolití, a proto navrhla uzavření manželského svazku na nejvyšší úrovni. Obdobná politika byla o mnoho století později zdrojem podivuhodných úspěchů Habsburků.

Anchesenamun tedy napsala Šuppilulimovi: „Můj manžel zemřel a nemám syna. Ty však, jak jsem se doslechla, máš čtyři syny. Pokud bys mi chtěl jednoho z nich dát, mohl by se stát mým mužem. Nikdy nevstoupím do manželského svazku s některým ze svých poddaných. Bojím se.“

U Chetitů vyvolal tento záměr egyptské panovnice hektický spěch a

nedůvěru. Do země na Nilu byl vyslán jeden vysoce postavený činitel, aby prozkoumal vzniklou situaci přímo na místě. Egyptanky se tento projev zřejmě nedůvěry dotkl. Znovu napsala:

„Proč jsi tímto způsobem dal průchod své nedůvěře? Kdybych měla syna, rozepisovala bych se snad o své potupě a hanbě celé egyptské země? Nevěřil jsi mi a tímhle činem jsi mne velice pohanil! Můj někdejší manžel je mrtev. Nemám syna! Nikdy nepoctím svého poddaného tím, že by se mnou vstoupil do manželského svazku! Nenapsala jsem do žádné jiné země! Dej mi tedy jednoho ze svých synů! Mně bude mužem, avšak Egyptu králem!“

Tento dopis na Chetity zřejmě zapůsobil. Princ Zannanza odcestoval do Egypta s početným doprovodem, ale do země na Nilu nikdy nedorazil. Byl po cestě zavražděn. Stal se snad obětí politického spiknutí? V současnosti se spekuluje o tom, že prezident John F. Kennedy se pravděpodobně stal obětí spiknutí zosnovaného nejvyššími vládními kruhy. Podobně tomu podle všeho bylo už před tisíciletími u Chetitů.

Za hlavního podezřelého je v případě tohoto vražedného komplotu pokládán egyptský generál Haremheb. Nebyl to snad onen „poddaný“, s nímž vdova po Tutanchámonovi v žádném případě nechtěla vstoupit do manželského svazku? Obávala se tohoto mocichtivého politika? Po záhadné vraždě chetitského prince si panovnice generála každopádně nevezala. Za svého spoluvládce uznala staříckého vezíra Aje, vlastního dědečka.

Uveďme pikantní podrobnost na okraj: Mnozí badatelé se domnívají, že se za dědečka dokonce provdala. Jako indicie tohoto krvesmilného manželství se uvádí drahocenný šperk – prsten se skarabeem, na jehož ploché straně je vyryté jméno Anchesenamun a Aje, jak se to obvykle dělávalo u panovnických manželů.

Potom zničehonic moudrá panovnice z klínopisných tabulek zmizela. Co se s ní stalo? Zavraždil ji snad Haremheb, jemuž se později splnilo nevýslovně ctižádostivé přání stát se faraonem? To nevíme a nejspíš se to už nikdy nedovíme.

Krvavá bitva u Kadeše

Přibližně o pětasedmdesát let později se karta obrátila. Nyní to byl egyptský faraon Ramses II., kdo ohrožoval Chetitskou říši. K rozhodující bitvě došlo u Kadeše. Přesná lokalizace místa této krvavé řeže zůstává dodnes jablkem sváru. Nejsme s to dokonce ani jednoznačně prohlásit, s jakým výsledkem tato bitva skončila.

Pravděpodobně to byla „remíza“, je-li vůbec možné tento výraz z oblasti sportu použít v souvislosti s krvavým masovým vražděním. Obě zneřáčené strany každopádně později tvrdily, že bitvu vyhrály. I zde se nabízí paralela k moderním dějinám. Za několik tisíciletí historici zjistí, že jak americký prezident George Bush, tak i irácký diktátor Saddám Hussajn světu oznámili, že roku 1991 vyhráli válku v Perském zálivu. Před tisíciletími se zřejmě našlo rozumnější řešení: V roce 1280 př. n. l. Chetitě uzavřeli s Egypťany smlouvu o neútočení. Sňatek Ramsese II. s chetitskou princeznou měl tento pakt zpečetit a zajistit oběma národům mír i do budoucna.

Zřejmě se také tehdy vycházelo z obecného přesvědčení, že alespoň na politické scéně manželé nebudou proti sobě bojovat.

Turecký Řím

Hlavní město několikrát ve Starém zákoně připomínaných Chetitů bylo ovšem objeveno až počátkem dvacátého století, a to ve středním Turecku. Východně od hlavního města Ankary teče směrem k Černému moři řeka Halys. Na jejím břehu stojí vesnice Baghazköi. Doslova přeloženo to znamená Vesnice v proláclině. Hugo Winckler tady objevil dosud neznámé obrázkové nápisy. Po pečlivém překladu textů bylo zjištěno, že se v nich hovoří o onom národě, jenž je v Bibli zmiňován jako „děti Chéta“.

Otto Puchstein vedl roku 1907 do Baghazköi expedici. Všeobecně uznávaný prezident Berlínského archeologického institutu obzvlášť důkladně prozkoumal trosky nad malou vesnicí. Brzy zjistil, že objevil Chattušaší, hlavní město říše Chetitů.

Svou základní rozlohou minimálně dvou set hektarů bylo přibližně stejně velké jako francská metropole Norimberk za středověku. Jeho hradby byly svého času více než impozantní, což je patrné dodnes.

Ostatně i v jižní indické vysočině Dekkanu existuje velmi podobné město, které kdysi rovněž obklopovaly mohutné hradby. V listopadu 1995 jsem toto záhadné místo navštívil – a dověděl jsem se, že se tu svého času scházeli bohové a králové.

6/ O kyklopských zdích a podzemních městech

S údivem jsem stanul před legendární Lví bránou z Chattušíše. Tato zčásti zvětralá brána je stará asi čtyři tisíce let. Změřil jsem průměr její stěny – osm metrů. Je neuvěřitelné, s jakou přesností dokázali chetitští stavitelé před tisíciletími zacházet s gigantickými kamennými kolosy. Jako

by to byly jenom stavební kostky pro děti.

Obří kamenné kvádry byly na sebe naskládány a pospojovány bez pojiva. Některé z nich vážily mnoho set tun. Byly tu používány nám neznámé nástroje. O uplatněných stavebních technikách můžeme dodnes jenom spekulovat.

Přímo do očí bijící je podobnost s kolosálními stěnami, které vybudovaly předincké kmeny. Turecké a jihoamerické kamenné výtvoř ovšem odděluje asi 15 000 kilometrů vzdušnou čarou. Kromě toho předincké kmeny žily zhruba kolem roku 1000 n. l., zatímco Chetitě o dobrou dvě tisíciletí dříve.

V dané souvislosti se nabízí otázka: Jak je možné, že dva národy, oddělené obrovskou časoprostorovou vzdáleností, použily na první pohled stejné záhadné stavební techniky? Odpověď na tuto otázku jsem ani při pečlivém studiu odborné literatury nikde nenašel.

Řešení nabízí Erich von Däniken: Návštěvníci z vesmíru nevypomáhali v Jižní Americe i Turecku pouze svým knowhow, ale i svými technologiemi. Vraťme se však k ryze pozemské realitě.

I přímo na místě si dnes už jen málokdo dokáže představit, jak byla Chattušiša před tisíciletími rozlehlá. Ani v tomto případě se bohužel nedostává potřebných finančních prostředků k nákladným archeologickým vykopávkám. Přitom každý laik vcelku bez problémů rozpozná nesčetné pahorky a násypy, pod nimiž zřejmě čekají na své objevení pradávne trosky. Jak dlouho ještě budou muset zůstat ukryty před světem?

Všichni návštěvníci Chattušíše by si měli povinně prohlédnout podzemní chodbu v Yerkapu. Svého času vedla ze středu města pod mohutnými hradbami do volné přírody. Proč byla postavena? Pravděpodobně jako tajná úniková cesta, která měla při obléhání v beznadějně situaci umožnit opuštění města, aniž by si toho nepřátelé povšimli. Pomocí tunelu však bylo zároveň možné naprosto nečekaně napadnout obléhatele.

Všem návštěvníkům této lokality vřele doporučuji, aby si s sebou každopádně vzali kapesní svítilnu. V dlouhé chodbě je tma jako v pytli a velmi lehce lze hlavou narazit na kamenný výčnělek v trojhranné klenbě.

Zvláštní „náhoda“: Téměř shodnou klenbu má i chodba v Chrámě napsů v mexickém městě Palenque, vedoucí k podzemní pohřební komoře.

U chodby v tureckém Yerkapu mě oslovil místní archeolog dr. Ülğür Gokovali. Chci-li prý vidět skutečně impozantní podzemní komplex, pak si bezpodmínečně musím prohlédnout podzemní města v Kappadokii. Hned vzápětí mi poskytli příslušné vysvětlení: Chetitě kolem roku 1400 př. n. l. údajně zakládali podzemní města, aby se měli kam ukrýt před očekávanými

útoky mocných a bojechtivých Egyptanů.

Podzemní města

Podzemní města v Turecku jsem poměrně dobře znal z odborné literatury. Tyto architektonické komplexy se ovšem chronologicky zařazovaly do období našeho letopočtu. Dočetl jsem se, že je vybudovali křesťané, kteří se v 7. století n. l. skrývali před Araby. V současnosti odborné kruhy uvedené vysvětlení odmítají. Tím potvrzují názor Ericha von Dänikena, který vždy předpokládal mnohem vyšší stáří těchto fascinujících podzemních staveb.

Martin Urban, nejlepší německý odborník na problematiku „podzemních měst v Turecku“, pokládá jejich vznik v období po Kristu za naprosto vyloučený. Křesťané skutečně zbudovali tisíce mnišských cel, kostelů a kaplí po celé Kappadokii – ovšem nikoli v podzemí, a navíc v krajině, jež je pokládána za jednu z nejtajuplnějších a nejkrásnějších na celém světě.

Před miliony let vychrlily sopky Erciyes Dagi (3 916 m) a Hasan Dagi (3 253 m) obrovská množství lávy na oblast mezi dnešními vesnicemi Kayseri a Aksaray. Pak tu celou věčnost měl volné pole působnosti vítr a klimatické podmínky, takže ze ztuhlé lávy povstaly bizarní tvary. Nezřídka vznikly kuriózní, až fantasticky vyhlížející obří díla. Působí dojmem, jako by je vytvořily hravé děti. Proti obloze se tu vypínají špičaté jehly, jinde vyrůstají houby s masivní nohou a na odvážné horolezce tu čekají obrovské, nepředstavitelně rozměrné sloupy.

V mnoha těchto přírodních výtvořech byly vyhloubeny jeskyně. Příkladili se o to křesťanští mniši a jejich podivuhodné příbytky byly někdy obydleny až do dvacátého století.

Opravdu není divu, že tahle bizarní krajina v samém srdci Anatólie láká bezpočet turistů. Člověk si tu připadá jako na nějaké vzdálené cizí planetě ve zcela exotickém slunečním systému. Tvůrci vědecko-fantastických filmů by tu snadno vystačili bez umělých kulis. Zdejší příroda nabízí všechno zdarma.

Mnišské cely v nitru kamenných výtvořů často, zdobili zbožní umělci nespočetnými křesťanskými motivy. Na naivně působících obrazech vidíme scény z Ježíšova života; barvy jsou překvapivě svěží, ačkoli tyto náboženské malby jsou staré mnoho století a zčásti pocházejí z první poloviny prvního tisíciletí našeho letopočtu. Podzemní města jsou však podstatně starší, a to o celé tisíce let!

Například město Derinkuyu leží ve střední Anatólii na okresní silnici

spojující Nevsehir a Nigde, asi pětadesát kilometrů od posledně jmenovaného místa. Bylo objeveno pouhou náhodou teprve roku 1963. I Kaymakli, další podzemní město, se nachází na stejné silnici, asi osm kilometrů od Derinkuyu a dvacet kilometrů od Nevsehiru. Hodina objevení Kaymakli přišla roku 1964.

Chvíli trvalo, než si moje oči zvykly na přechod z oslnivého světla do temnoty. Panující příjemný chlad, který jsem ucítil už několik metrů od vstupu do podzemního tunelu, byl více než potěšujícím kontrastem ke sluneční výhni venku.

Opatrně jsem kráčet vpřed. Zanedlouho jsem si připadal, jako by mě někdo přesadil do jiného světa. Očekával jsem, že budu muset dýchat nepříjemně zatuchlý vzduch plný prachu, ale byl jsem nyní velmi příjemně překvapen. Vzduch byl i v nejhlubších prostorách, hluboko pod zemským povrchem, podivuhodně svěží zásluhou složitého prastarého, ale velmi důmyslného systému větracích šachet, z nichž se zatím podařilo prozkoumat jen zlomek.

Doposud bylo objeveno 1 500 menších a 52 větších šachet, přivádějících i odvádějících vzduch až do hloubky 85 metrů. Žádný vědec nedokáže věrohodně vysvětlit, jak byl tento rozvětvený složitý klimatizační systém vytvořen. Předpokládá podrobné propočty, a přesto se stavitelům obecně přiznává znalost pouze jednoduchých matematických úkonů.

Pokus s cigaretovým dýmem ukázal, že některé šachty jsou určeny výhradně k odsávání spotřebovaného vzduchu, zatímco posláním jiných je pouze přivádět čerstvý vzduch do těchto tajuplně působících podzemních končin. Nikdo mi nebyl schopen vysvětlit, jak větrání funguje.

Namáhavě jsem odsunul stranou masivní železnou mříž, vlezl jsem do sotva metr vysoké a prudce se svažující chodby, kde jsem neviděl ani na krok, a snažil jsem se někam dostat. Hornická svítilna na čele mi vypověděla službu, a tak jsem tápal v naprosté tmě. Znenadání mě oslnilo jasné světlo. Předě mnou se rozkládal obrovský prostor s nespočetnými výklenky. Uprostřed se nacházelo cosi jako „mlýnský kámen“. Okamžitě jsem ho změřil. Byl vysoký dva metry a silný třicet centimetrů. Takových kamenů se tady vyskytuje mnoho. Pravděpodobně měly podobnou funkci jako dnešní dveře u trezoru – přivalily se před vchod, aby se útočícím nepřítelům zabránilo proniknout dovnitř. Mnohé z těchto kamenů mají uprostřed otvory, které pravděpodobně sloužily jako střílny pro lukostřelce.

Dolů vedlo úzké a strmé schodiště. Náhle jsem uslyšel hlas svého spolucestujícího Ericha von Dänikena; zdálo se, že je určitě někde poblíž mne. To však byl omyl. Celé podzemní město je protkáno akustickými šachtami, fungujícími jako jednoduché, ale nadmíru účinné „telefony“.

Má se, že tehdy – na rozdíl od žhavé současnosti – si nikdo nelámал hlavu s ochranou dat, případně že jejich utajením pověřeni jedinci nebrali svůj úkol příliš vážně, protože ať se mluvilo kdekoli, mohl to kdokoli všude odposlouchávat.

Scházel jsem dolů po stále strmějších schodech. Odhadoval jsem, že se nyní pohybuji v sedmém nebo osmém podzemním podlaží. Předem mnou se objevila nepřehledná dvorana plná mohutných sloupů. Prošel jsem do další chodby a snažil jsem se – nezřídka po čtyřech – dostat zase nahoru. Ve třetím podlaží jsem hledal tajnou chodbu, vedoucí z města ven – a také jsem ji objevil. Je vysoká dva a široká bezmála čtyři metry, takže ji jen těžko přehlédnete. Podle tvrzení místních badatelů je dlouhá neuvěřitelných devět kilometrů a vede k sesterskému podzemnímu městu Kaymakli. Předpokládá se, že svého času byly tyto podzemní obytné komplexy vzájemně propojeny prostornými mnohakilometrovými chodbami. Rozhodl jsem se, že při následující návštěvě prozkoumám záhadný svět právě těchto spojovacích chodeb.

Znovu jsem se odvážil do stěží 1,20 metru „vysokého“ tunelu. Klopotné lezení mi připomnělo úzkou šachtu, která vedla do záhadné komory pod „Cheopsovou“ pyramidou. I zde byly stěny hladké, jako by je někdo pečlivě vyleštil.

Havířská svítilna mi opět vypověděla službu, ale přesto jsem pokračoval dál. Jeden kamínek se uvolnil a spadl do šachty. Dopad jsem neslyšel. Posvítíl jsem si zápalkou a znovu jsem přiměl lampu k tomu, aby mi posloužila. Zíral jsem do svislé a zdánlivě nekonečné šachty, jejíž dno bylo v nedohlednu.

Zapálil jsem kousek papíru a hodil do tmy dole. S třepotavým plápoláním se snášel do hlubiny. Rozeznal jsem na stěnách zářezy, které kdysi pravděpodobně sloužily jako žebřík při sestupu do šachty. Odolal jsem pokušení je vyzkoušet, bylo by to přece jen příliš nebezpečné. Hořící papír se stále zmenšoval a po třiceti čtyřiceti metrech zmizel z dohledu.

Rozhodl jsem se, že než opustím podzemní říši v Derinkuyu, podívám se ještě aspoň na jeden ze čtyř „vinných sudů“, které byly údajně před tisíciletími vytesány v podzemí přímo do horniny. Opravdu jsem jeden objevil, ale spíše na mě působil dojmem moderní podzemní naftové nádrže. Z odborné literatury vím, že dosud byly nalezeny čtyři podobné „vinné sudy“ s celkovým objemem nejméně 30 000 litrů. Pokud tu skutečně bylo skladováno víno, pak museli být obyvatelé Derinkuyu bez výjimky notorici.

Když jsem pečlivě zkoumal podzemní město Derinkuyu, úmyslně jsem se zaměřil na křesťanské motivy. Žádné jsem nenašel. Přesto je vcelku

možné, že v těchto prastarých městech křesťané kdysi bydleli. Rozhodně je však nepostavili.

Martin Urban je přesvědčen, že tyto podzemní komplexy vznikly na přelomu devátého a osmého století před naším letopočtem. Tehdy se do oblasti dnešního Turecka dostávaly frýžské kmeny. Našly tu skromné podzemní příbytky – a velkoryse je přebudovaly na obrovské úkryty proti po zuby ozbrojeným Asyřanům. I turecký archeolog dr. Ülgür Gokovali vychází z vojenského poslání těchto podzemních měst. Domnívá se ovšem, že vznikla už kolem roku 1400 př. n. l. a že je založili Chetitě, kteří se obávali útoků egyptských dobyvatelů.

Erich von Däniken nabízí jiné vysvětlení původu rozlehlých podzemních staveb: Lidé je podle něho vytvořili ze strachu z božských dopravních prostředků, které s nesmírným hlukem brázdily oblohu. Při nezaujatém pohledu je opravdu nutno přiznat, že zdejší podzemní prostory připomínají protiletcké kryty pro nesčetné množství lidí.

Ať už však sloužily jakémukoli účelu, jsou jistě s plným oprávněním označovány za „osmý div světa“. A mezi mnoha názory je teze Ericha von Dänikena, ačkoli zní nepochybně velmi odvážně, jedním z možných vysvětlení, které se zdá být obzvlášť působivé přímo na místě, v podzemních městských komplexech. Od „zeleného stolu“ to samozřejmě vypadá jinak.

Přinejmenším stejně impozantní je další záhada říše Chetitů – tajuplná pyramida na posvátné hoře Nemrud, chráněná obřimi sochami.

7/ Božská hora

Horu Nemrud najdeme na východě Turecka, je 2 150 metrů vysoká a snad už celá tisíciletí je pokládána za posvátnou. V zimě na přelomu let 1891/1892 obdržela Královská pruská akademie věd z Turecka dopis. Německý vicekonzul Muller-Raschdau v něm hlásil, že ve Smyrně došlo k nesmírně důležitému objevu. Německý topograf Karl Sester prý narazil na vrcholu hory Nemrud ve východním Antitauru na obří sochy, stojící na dvou vzájemně se překrývajících terasách. Odděluje je údajně uměle navrstvený pahorek.

Pánové z Královské pruské akademie věd samozřejmě nevěřili svým očím. Tutéž oblast, v níž byl nyní učiněn senzační objev, procestoval a kartograficky pečlivě zpracoval Helmuth von Moltke. O obřích sochách ovšem nepadla v jeho zprávě ani zmínka. Existují vůbec?

V Berlíně každopádně převládla upřímná skepse. Karl Sester určil nalezené sochy jako „pravděpodobně asyrské“. „Asyrské reliéfy“

popisovala i cestovatelka po Asii Mrs. Mary Gwendoline Scott-Stevensonová, která tvrdila, že je spatřila v oblasti hory Nemrud. Umělecká díla byla zasazena do stěny jednoho hostince ve vesničce Sackagözü, tedy v těsné blízkosti uvedené hory. Asyrské nálezy byly tehdy velkou módou. Bylo proto rozhodnuto, že je třeba tuto záležitost pečlivě prověřit. Mladý badatel Otto Puchstein byl pověřen, aby objevené sochy prozkoumal přímo na místě.

S tímto úkolem se bravurně vyrovnal už v létě 1882. Všechny pochybnosti byly rázem smeteny ze stolu: horská svatyně nesporně existovala, nešlo tedy o fantazijní výplod cestovatelských snů. A tak roku 1883 mohl zahájit velkou nemrudskou výpravu Carl Human. Sedmého června 1883 dosáhl tento všeobecně uznávaný badatel po více než vysilující cestě svého cíle.

Ve svém deníku si poznamenal: „První dojem byl opravdu strhující. Na nejvyšším skalním vrcholku se tyčil jako další hora na hoře náhrobní pahorek. Přesahoval o dobrých čtyřicet metrů terasu, na kterou jsme vystoupili. Otočeny zády k pahorku seděly na vyvýšeném skalním výběžku obří sochy pěti bohů, z nichž se dodnes zachovala zcela neporušená jediná... Před námi ležely zřícené hlavy soch, každá byla větší než dospělý muž... Obešli jsme tumulus (náhrobní pahorek, pozn. aut.). Na druhé straně... jsme se na západě dostali na další terasu, rozkládající se mnohem níže než první. Zde jsme našli sochy zcela zničené; jednotlivé bloky, z nichž byly vytvořeny, tu ležely na jedné hromadě a hlavy se odkutálely daleko od terasy.“

Dnes, o více než století později, už není zapotřebí cestovat celé měsíce na koni, abychom se dostali na Horu bohů. Džípem je možné – samozřejmě převážně po úzkých silnicích plných výmolů – dospět téměř k cíli. Jenom poslední kilometr je nutné ujet pěšky, ale i ten dá každému patřičně zabrat. Stoupá – možná by bylo vhodnější použít výraz leze – se strmě vzhůru po úzkých kamenných „stezkách“.

Námaha se však vyplatila. Když jsme dorazili na vrchol, stanuli jsme na východní terase. Scénérie tu působila velmi tajuplně. Před jednoznačně uměle naspaným vrcholem hory sedělo šest obrovských kamenných soch. Hlavy jim ležely u nohou, jako by někdo tyhle giganty stal přiměřeně kolosální sekyrou. Poslední hlava se prokazatelně zřítla teprve roku 1964. Od hlavy k chodidlům měřily sochy osm až deset metrů (včetně podstavce a trůnu).

Jeden místní obyvatel mi vysvětlil, že zleva doprava mám co činit s Apollonem, Fortunou, Diem, Heraklem a Antiochem. Král Antiochos I. panoval v prvním století před naším letopočtem a je pokládán za stavitele

této horské svatyně.

Jak vyplývá z jednoho z mnoha nápisů na zadní straně soch, tento panovník toužil uskutečnit „nesmrtelný“ stavební projekt. Vsadil na jistotu, aby byl na onom světě vřele uvítán hned několika důležitými bohy, a tak umístil sochy Apollova, Fortuny, Herakla a sebe sama do bezprostřední blízkosti nejvyššího z božské společnosti – Dia.

Už Chetité uctívali boha Apollova jako Apulana. V klasické mytologii byl pokládán za Diova syna. Ten se zamiloval do bohyně noci Lethe. I Zeus údajně podlehl pohledu na nádhernou spící krásku, jejíž půvaby zahaloval pouze hvězdný závoj.

Jediná Fortuna zastupuje na hoře Nemrud ženské božstvo. Je vidět, že měla hlavu ozdobenou ovocem a zeleninou. Pravděpodobně měla na starosti zemědělství. Ještě v roce 1964 měla socha Fortuny na rozdíl od svých mužských protějšků hlavu na krku. Ani jí však nebylo štěstí věčně nakloněno. Socha byla zasažena bleskem a přišla o hlavu.

Neměl v tom snad prsty otec bohů Zeus? Ten byl v řecké mytologii pokládán za hněvivého šéfa Olympu. Římané ho uctívali jako Jupitera. Jako nejvyšší bůh „shromažďoval mraky“ a „metal blesky“, o čemž svědčí i jeho přídomky.

Herakla znali Římané jako Herkula. Podle mytologie se nejvyšší z bohů Zeus zamiloval do Alkmeny, manželky Amfitryona. To nevýslovné rozzuřilo stále žárlivou Héru. Když se navíc z téhle záletné známosti narodila dvojčata, totiž Herakles a Ifikles, začala Héra spřádat vražedný plán. Vyslala dva obrovské hady, aby nevinné bezstarostné kojence zabili. Při pohledu na děsivé hady začal Ifikles v panickém strachu pištět. Herakles, který právě dovršil teprve osm měsíců věku, plazy bez váhání uchopil svými rukama a zardousil je. Není divu, že později vešel do klasické řecké mytologie jako její nejvyhlášenější hrdina.

Při pozornějším pohledu na sochy a jejich trůny je nápadné, že jsou tvořeny přesně otesanými kamennými bloky a uvnitř jsou duté. Otvorem v jednom trůnu je dokonce možné vlézt do nitra sochy. Učinil jsem tak – nebylo to k ničemu.

U nohou soch spočívá kamenný podstavec o rozměrech 13,5 krát 13,5 metru. Na první pohled působí dojmem, že jde o přistávací plochu pro vrtulníky, tedy produkt našeho století. Tento kamenný podstavec se skutečně pro daný účel používá, když turečtí státní hosté vykonávají krátkou návštěvu Hory bohů a namáhavý výstup per pedes by jim už jaksí nesvědčil.

Jestlípak si úspěchání politikové uvědomují, že svými moderními „mechanickými nebeskými ptáky“ přistávají na dva tisíce let starém

„ohnivém oltáři“? Podle oficiálního názoru archeologů spočíval jeho původní účel v tom, že zde byla porážena obětní zvířata a formou zápalných obětí přinášena bohům, aby byli místním obyvatelům příznivě nakloněni.

Odbočme na chvíli do Jižní Ameriky: Na ohnivých oltářích se údajně kdysi „spalovali“ bohové. Odborník na mytologii Karl F. Kohlenberg, jeden ze zakladatelů preastronautiky, v tom vidí vzpomínku na starty raket prehistorických božských astronautů. Nesmírně rychle vzlétali do vesmíru a ztráceli se v něm. Lidé, které po sobě na zemi zanechali, stáli před zdánlivě neřešitelnou záhadou. Oheň a kouř, průvodní jevy startu raket, dobře znali. Co se tedy stalo s bohy? Shořeli! Neměl „ohnivý oltář“ na hoře Nemrud podobný, totiž preastronauticky technický původ?

Snad ještě impozantněji působí sochy na západní terase. Především se tu však nachází šest umělecky zpracovaných kamenných reliéfů.

Zvířecí galerie

Pravděpodobně na nejzajímavějším z nich je zachycen hrdý lev. Máme nejspíš co činit s nejstarším zobrazením horoskopu, jaké bylo na zemi nalezeno. Symbolicky je ztvárněn 7. červen roku 62 př. n. l., kdy nastoupil Antiochos na trůn. Je samozřejmé, že si pro tak důležitý den nechal vypracovat horoskop. Současní monarchové, můžeme-li soudit z tisku, postupují obdobně – konzultují předem se svými dvorními astrology.

Na dalších reliéfech vidíme malého orla, dalšího, tentokrát menšího lva, velkého lva, velmi velkého a hrdého orla a potom opět zobrazení nám už známých bohů a hrdů (Antiochos, Fortuna, Zeus, Apollón, Herakles).

Nejsem schopen zapřít svá teologická studia. Na Nemrudu jsou v kameni zvěčněni orlové, lvi a voli, a to vedle četných lidských obličejů. U biblického proroka Ezechiela (1. kapitola, verš 10) se dočítáme: Jejich tváře se podobaly tváři lidské, zprava měly všechny čtyři tváře lví a zleva měly všechny čtyři tváře býčí a všechny čtyři měly také tváře orlí.“

Při této shodě mezi horou Nemrud a biblickým textem je třeba předpokládat, že jde nejspíš o náhodu, protože Ezechielova zpráva byla sepsána roku 592 př. n. l., tedy asi pět set let před zahájením stavebních prací na hoře Nemrud. A jak by se prorok Ezechiel mohl dostat na tureckou Horu bohů? Nepoužil k tomu například podivný létající stroj, který podle někdejšího inženýra NASA Josefa F. Blumricha údajně několikrát nejen spatřil, ale jímž i cestoval?

Nesmrtelné poselství

Vlastní záhada hory Nemrud Dag se však skrývá někde v uměle

navršené pyramidě z kamenů velkých jako pěst. Tato tajuplná stavba je umístěna mezi terasami. Pyramida je padesát metrů vysoká a její základna je dlouhá přibližně sto padesát metrů. Na rozdíl od většiny kamenných pyramid na celém světě nebyla nemrudská pyramida dosud vyplněna vykradači hrobek.

Sám Antiochos nechal nedaleko pyramidy umístit tento nápis: „Tomuto nedotknutelnému monumentu jsem svěřil nesmrtelné poselství.“ Jaké poselství měl na mysli?

Současní vědci vycházejí z toho, že v této uměle navrstvené pyramidě kdesi leží pohřbený Antiochos. Byly s ním do hrobky uloženy drahocenné poklady? Nemáme důvod o tom pochybovat, ačkoli náhrobní pahorek na první pohled působí spíše nenápadným dojmem, takže srovnání s egyptskými pyramidami vypadá téměř nevhodně. Přesto však nesmíme zapomínat, že do „běžných“ pyramid, například v Egyptě, je možné poměrně snadno proniknout; proto jsou právě pyramidy v zemi na Nilu vyhledávaným cílem vykradačů hrobek.

Pyramida na Nemrudu je v tomto směru mnohem odolnější než její egyptské „kolegyně“. Pokud by někdo chtěl na turecké Hoře bohů dosáhnout nějakého zásadního objevu, musel by pravděpodobně celou padesátimetrovou kamennou horu srovnat se zemí. Jakmile v tělesu této stavby někdo začne hrabat, sesouvají se celé hromady kamenů. Neoznačil Antiochos právě svou pyramidu sebevědomě za „nedotknutelnou“?

Zeptal jsem na to archeologa dr. Uğüra Gökövaliho. Lišácky se usmál: „Třeba je tím míněna Antiochova kletba!“ A pokračoval: „Pořád se mluví jen o Tutanchamonově kletbě. O podobné Antiochově hrozbě prakticky nikdo neví!“

Uveďme tedy tuto kletbu v plném znění:

„Pokud toto místo nedopatřením znesvětíš, rychle ho opusť! Odeber se do ústraní! Tak ujdeš trestu za svou opovážlivost! Jestliže jsi sem však vkročil úmyslně, nebudeš už nikdy šťastný!“

8/ Stará mapa, Antarktis a Atlantis

V istanbulském muzeu Topkapi se příležitostně vystavuje mapa Piriho Reise – a většina návštěvníků si jí vůbec nevšimne. Přitom jde o skutečnou raritu a jednu z největších záhad. Na této mapě, pořízené roku 1513, je zobrazen přesný obrys pobřeží Antarktidy, jak nyní probíhá pod ledem.

Kemal Reis byl koncem 15. století v celém Středomoří obávaný a nenáviděný pirát. Jeho sultán se vzdal veškerých nadějí, že by tohoto psance někdy postavil před řádný soud a nechal ho odsoudit. Proto ho

povolal do státních služeb.

Starému dobrodruhovi však připadal státní žold příliš nízký; navíc pravděpodobně potřeboval adrenalinové šoky, které mu poskytoval život námořního piráta. Každopádně nezapomínal na staré „řemeslo“ a občas si jím trochu přivydělával.

Roku 1501 vzal Kemal na velkou plavbu svého mladého synovce a u Valencie přepadl sedm španělských plachetnic. O deset let později přišel při ztroskotání lodě u Naxu o život. Synovec Reis zůstal, podobně jako jeho strýc, věrný moři. Jako zkušený námořník nejprve podporoval Yavuse Selima (1512-1520), později Sulejmana II. Dotáhl to až na admirála a velitele flotily, navíc se stal váženým, ba dokonce obdivovaným vědcem. Kromě své mateřštiny plynule hovořil řecky, portugalsky, italsky a španělsky. Jeho práce o využití plachet ve větru se záhy stala ve svém oboru standardní námořnickou příručkou.

Jako jeden z mála svých současníků podnikal daleké plavby, které ho přivedly až do Perského zálivu.

Roku 1551 byl jmenován velitelem egyptské flotily a obsadil ostrovy v Hormuzském průlivu. Po složitých vyjednáváních se obyvatelé ostrovů z okupace vykoupili. Bylo zapotřebí tří lodí, aby bylo možné odvézt bohatou válečnou kořist. Těsně před návratem do vlasti zastihly Piriho Reise špatné zprávy. Dověděl se, že se mu portugalská flotila chystá odříznout cestu. Piri Reis bleskově zareagoval, osmadvacet ze svých jedenatřiceti lodí poslal nazpět do Al-Basry a se třemi loděmi naloženými poklady vyplul k Suezmu.

Lstí se mu podařilo prolomit portugalskou blokádu, přišel však o jedno ze tří plavidel. Po návratu do Egypta ho však nečekalo žádné triumfální uvítání. Jeden z jeho intrikánských protivníků totiž oznámil sultánovi, že Piri Reis vyplul s 31 loděmi, ale vrátil se s pouhými dvěma. Za tento naprostý nezdar nesl jako velitel flotily plnou odpovědnost a musel být tudíž nelítostně potrestán. Pomlouvač se samozřejmě zapomněl zmínit o tom, že zbylé dvě lodi se doslova prohýbají pod poklady. Sultán Sulejman II. se strašlivě rozzuřil a nechal Piriho Reise v požehnaném věku 84 let bez váhání popravit.

Koncem dvacátých let našeho století byl v istanbulsčém paláci Topkapi zaměstnán německý teolog Adolf Deissmann. Jedním z jeho úkolů bylo studovat staré mapy a doporučovat je ke katalogizaci v knihovně muzea. Devátého října 1929 obdržel od ředitele instituce celý balík starých zaprášených map, na něž se celá staletí zapomnělo; každopádně je nikdo nepoužíval. Později vyšlo najevo, že mezi nimi byla i mapa, kterou admirál Piri Reis nakreslil už roku 1513.

Rozluštěná mapa

Přesněji řečeno šlo o fragment mapového listu o rozměrech 85 x 60 centimetrů, jenž byl dokonce opatřený stručným textovým aparátem. Téměř ve stejném okamžiku, kdy byla mapa Piriho Reise objevena, upadla znovu v zapomnění. Až roku 1956 narazil M. J. Walters z Úřadu pro hydrografii při americkém námořnictvu na faksimile této mapy. Kapitán ve výslužbě a profesionální kartograf Walters, odborník na sestavování map Arlington Mallery a P. R. Linehan, seismolog a pracovník Boston College, nalezenou mapu důkladně prozkoumali. Dospěli k neuvěřitelnému výsledku – mapa Piriho Reise je v některých oblastech velice přesná. O tomto výzkumu se doslechl profesor Charles H. Hapgood z Keene State College. S několika svými studenty zkoumal vzácný nález celých sedm let. Na první pohled se jim zdálo, že mapa je naopak značně nepřesná. Bylo otázkou, zda se vůbec vyplatí se jí podrobněji zabírat. Nesvědčí spíše o nedostatečných zeměpisných znalostech svého autora?

Nakonec se však ukázalo, že mapa Piriho Reise, rozluštěná pomocí speciálních kartografických prostředků, je kupodivu až neuvěřitelně přesná. Fantastické ovšem bylo to, že téměř bez chybičky byla na ní zakreslena pobřežní linie Antarktidy, a sice tak, jak probíhá pod věčným ledovým příkrovem.

Tvar tohoto pobřeží byl určen až roku 1957, kdy probíhal tzv. Rok geofyziky, a to pomocí echolokace. Podobné nejmodernější technické a vědecké postupy a přístroje samozřejmě Piri Reis léta Páně 1513 určitě k dispozici neměl. Jak tedy mohl v onom roce 1513 znát přesný obrys pobřeží, skrytého pod sil

Ze stručných vysvětlivek na okraji této mapy jednoznačně vyplývá, že původně existovalo cosi jako atlas. Většina tohoto souhrnného kartografického díla se v průběhu staletí zřejmě ztratila. Pravděpodobně vzaly za své i autorovy poznámky, které by nám možná prozradily, jak svého času řešil záhadu Antarktidy. Vzhledem k tomu, že nám chybějí základní informace, můžeme jenom spekulovat.

Využíval snad Piri Reis „nadsmyslových“ schopností a dokázal tedy jasnovidcky „nazírat“ polární oblast bez ledu? Nebo využíval starší mapy, které v podstatě jenom okopíroval? Takové předlohy by ovšem musely být nesmírně staré!

Howard Z. Obermeyer, velitel amerického vojenského letectva, konstatoval: „Pobřežní obrysy byly nepochybně kartograficky zpracovány dříve, než se Antarktis pokryla ledem. Led v této oblasti je v současnosti silný asi míli. V nejmenším netušíme, jak se údaje na této mapě slučují s

geografickými a kartografickými znalostmi z roku 1513.“

Nepomůže nám třeba ona poznámka na samotné mapě Piriho Reise? Mnozí kritikové ji uvádějí jako důkaz autorovy neznalosti. Přímo na místě, kde je pobřeží Antarktidy neuvěřitelně přesně zakresleno, se totiž dočítáme: „O této zemi se říká, že v ní panuje velké horko!“ S neskryvanou uštěpačností upozorňoval na tuto poznámku i svého času prominentní Dánikenův protivník Gerhard Gadow, jenž ovšem dnes upadl v zapomnění. Velké horko v Antarktidě? Piri Reis v Antarktidě zřejmě nikdy nepobýval.

A tak se znovu ptám: Neměl k dispozici mapy a záznamy pocházející z doby, kdy byla Antarktis bez ledového příkrovu a kdy tu skutečně panovalo horko? Připadá vám to nemožné?

Atlantis v Antarktidě?

Roku 1989 předstoupili spisovatelé Thomas Riemer a Fritz Nestke před veřejnost s neobvyklou tezí. Ve své objemné knize o Atlantidě oba autoři tvrdí, že Atlantis ležela v Antarktidě – před vytvořením současného ledového příkrovu.

Měl Platon (427-347 př. n. l.) při svém popisu Atlantidy skutečně na mysli Antarktidu? V Platonově řeckém originálu můžeme najít četné indicie, které tuto tezi podporují. Odhalíme je však až při doslovném překladu jeho díla.

Podobně jako u všech textů i v daném případě platí, že nikdy neexistuje pouze jediný správný překlad. Vždy máme co činit s celou řadou možných variant překladů, jak se kupříkladu zjistilo při převodu hebrejského originálu Starého zákona do současné němčiny. Záleží na konkrétním překladateli, jakou variantu zvolí. Mnozí překladatelé si bohužel počínají tak, jako by jejich verze překladu byla jediná správná a platná.

V Platonově dialogu Timaios (25 D) se dovídáme, že moře u Atlantidy už nebylo po zmizení záhadného kontinentu splavné, protože – a teď je možných několik překladů – tam bylo „obrovské množství bahna“ nebo – znovu upozorňujeme, že i tento překlad je správný – „moře bylo zamrzlé“.

Fritz Nestke a Thomas Riemer nesmírně důkladně a podrobně analyzovali Platonův řecký originál. V souvislosti s Atlantidou stále naráželi na zmínky, které podle jejich názoru popisovaly, jak se mytická země ponořila pod věčný led.

Je nesporné, že Platon datoval zánik Atlantidy do období kolem roku 8500 př. n. l. Nedošlo tehdy k opětovnému vytvoření ledového příkrovu po období mírného klimatu, kdy byla Antarktis bez ledu? Tato fáze oteplení započala zhruba před 12 000 lety. Připomeňme si, že tehdy tály ledovce a

celosvětově způsobovaly v nejrůznějších oblastech regionální záplavy. Záhadná Sfinga byla přitom silně poškozena – a pyramidy v americkém Wisconsinu zmizely pod vodní hladinou jezera, jež se nad nimi uzavřela!

Neměl třeba Platon k dispozici nějaké prastaré prameny o Atlantidě? Nepoužil Piri Reis podobná tradiční podání z šerého dávnověku? A nenavštívili tehdy, přibližně před 12 000 lety, naši planetu mimozemšťané, kteří přiletěli z hlubin vesmíru?

Část třetí

SEVERNÍ AMERIKA – NOVÝ SVĚT, STARÉ ZÁHADY

„Posvátná hrůza panuje v předsíních záhady.“
VICTOR HUGO

9/ Kolumbus nebyl první

Stejným paradoxem jako pyramidy na dně jezera nebo prehistorická raketa, nenápadně uložená v jednom tureckém archeologickém muzeu, je také textová poznámka na fragmentu mapy Piriho Reise. Odborníci jsou prostě a jednoduše konfrontováni se záhadou. Tajuplný mořeplavec podle všeho vlastnil mapu, kterou použil i Kolumbus při své dobrodružné plavbě do Nového světa.

Jak by k tomu mohlo dojít? Jak by se mohl Kolumbus dostat k mapě, která mu ukazovala cestu k neznámému americkému kontinentu? Jedna z případných odpovědí – Ameriku neobjevil Kolumbus. Měl v tomto smyslu předchůdce.

V roce 1992 se s obrovskou pompou slavilo objevení Ameriky. Potomci původních obyvatel Nového světa – Kolumbus je mylně nazval Indiány, protože se až do konce svých dnů domníval, že objevil novou mořskou cestu do Indie – vítali evropské dobyvatele alespoň krátkodobě s opravdovým nadšením.

V roce 1991 prohlásil zástupce současného indiánského hnutí odporu: „Tehdy nedošlo k rovnoprávnému setkání dvou světů. Došlo pouze k potlačení naší kultury kulturou evropskou.“

Kdo se podrobně zabývá životem a dílem Kryštofa Kolumba, je nucen konstatovat, že dodnes není v životě tohoto významném námořníka zdaleka vše jasné. Zní to snad poněkud zvláště, ale my vlastně ani nevíme, jak se přesně jmenoval. V dokumentech z 15. století je uváděn střídavě jako Colombo, Colom nebo Colon, ale objevují se i jména Jorge Byssipat a Jiří Řek.

Stále zůstává sporný i rok Kolumbova narození. Byl jím letopočet 1436, 1447, nebo 1451? Ani místo, kde poprvé pohlédl na náš svět, s jistotou neznáme. Byla to Ponteverda? Janov? Plascencia? Nejistotou trpíme i v případě Kolumbova mateřského jazyka. Nepochybně upřednostňoval

italštinu, ale proč tedy psal i Italům, jako byl jeho přítel Gariccio, podivuhodnou směsicí latiny a španělštiny, a nikoli svou rodnou mateřštinou, jíž byla údajně italština? Zachoval se nám od něho dopis v katalánštině, ale žádný v italštině.

Kolumbus o sobě s oblibou tvrdil, že pochází z vlivné šlechtické rodiny. Ve skutečnosti byl nejspíše prostého původu. Jeho otec byl pravděpodobně tkadlec viněné příze a hostinský. Kolumbus junior se podle všeho vyučil otcově profesi a roku 1472 pracoval v Savoně jako obchodník s vinou. Nebo to všechno bylo úplně jinak? Nevyplul v roce 1472 jako kapitán válečné lodě na moře?

V Kolumbově životopisu je mnoho bílých míst a otazníků se v něm také najde více než dost. Nejasné je Kolumbovo náboženské vyznání. Pocházel z původně židovské rodiny, která ve Španělsku přijala nucený křest? Nebo byl potomkem ryze katolické rodiny?

I více než půl tisíciletí po Kolumbových objevitelských plavbách veřejnost podléhá naprosto mylným představám a klišé. Kolumbus na jedné straně prohlašuje, že svět je koule a že do Indie je možné dorazit i tehdy, vypluje-li směrem na západ. To na druhé straně popírali zástupci údajně zpátečnické katolické církve. Příslušníci církevního kléru v žádném případě nebyli takoví nevědomci, jak to s oblibou tvrdí pokrokové, rozuměj anticírkevní kruhy.

Když například Mikuláš Koperník (1473-1543) prohlásil, že Země se točí kolem Slunce a nikoli naopak, zhodnotila kurie tento poznatek jako „drahocenný plod vědeckého pokroku“. Mnohem větším zpátečníkem se ovšem jeví Martin Luther. S odkazem na Bibli (Jozue, 10, 12), v níž izraelský velitel po vítězství nad Emorejci „volal před očima Izraele: ‚Zmlkni, slunce, v Gibeonu, měsíci, v dolině Ajalonu.‘ A slunce zmlklo a měsíc stál, dokud lid nevykonal pomstu nad svými nepřáteli“, Luther hřímá: „Ale jak svědčí Písmo svaté, nařídil Jozue slunci, aby se zastavilo, nikoli zemi.“ Pro reformátora Luthera byl Koperník blázen.

Katolická církev v žádném případě neodmítala ideu kulovitého tvaru Země a netvrdila, že naše planeta je plochý kotouč, takže mořeplavec se nutně zřítí do vesmírného bezedna, popluje-li dostatečně dlouho na západ. Takový scénář by mnoha našim současníkům nepochybně připadal pikantní a zábavný, ale není to nic jiného než zlovlná pomluva katolické církve. Žádný alespoň trochu vzdělaný duchovní v 15. století nepokládal naši planetu za plochý kotouč. Kulovitý tvar Země byl v Kolumbově době obecně známý. Studenti z celé Evropy se už ve 12. a 13. století v katolickém Španělsku na maurských univerzitách učili, že Země je koule. A byli to právě církevní vědci, kteří pečlivě překládali a uchovávali

myšlenkový odkaz antiky, například filozofa Aristotela, jenž 185 let před Kolumbem prohlásil: „Kulovitý tvar Země naznačuje, že tato je nevelká koule.“ Aristoteles dokonce popsal i mořskou cestu do Indie“. Muselo se proplout mezi Heraklovými sloupy (míněna je mořská úžina u Gibraltaru, pozn. aut.), aby se dosáhlo oceánu, jenž se rozkládá mezi Evropou a Indií.

Rovněž učenec Eratosthenes (275-195 př. n. l.), všeobecně uznávaný vedoucí představitel legendární knihovny v Antiochii, věděl, že „kdyby tomu nebránila velikost Atlantského moře, mohli bychom se z Ibérie plavit po téže zeměpisném stupni do Indie.“

Kulovitý tvar Země nebyl tedy v dobách „starých Řeků“ nijak zvlášť sporný a platilo to plně i o Kolumbově době. Otázky vyvolávala spíše velikost zeměkoule. Významný řecký vědec Strabon se například před 2000 lety domníval, že obvod zeměkoule měří 13 500 kilometrů. Eratosthenes propočtem stanovil obvod zeměkoule na 39 600 kilometrů, čímž se podivuhodně přiblížil skutečné délce rovníku, tedy 40 000 kilometrů.

Kolumbovu výpravu odmítly podporovat mnohé evropské královské dvory nikoli proto, že by se nevěřilo v kulovitý tvar Země; Kolumbovi se vytýkalo, že podhodnotil západní vzdálenost Evropa – Indie, tedy že jeho odhad je příliš nízký. Z toho vyplývala obava, že plánovaná expedice nebude prostě a jednoduše finančně únosná.

Mýlil se Kolumbus?

Kolumbus jednoznačně vycházel z představy příliš malé zeměkoule. Pořádně se přepočítal už při určení vzdálenosti Lisabon – Indie. Skutečná vzdálenost je třikrát větší, než si Kolumbus myslel – nebo alespoň předstíral, že si myslí. Že by znal skutečnou vzdálenost, ale udal ji jako mnohem nižší, aby si na tehdejší dobu přece jenom dobrodružným projektem naklonil potenciální mecenáše?

Kolumbovi protivníci nepokládali projekt plavby do Indie za zásadně scestný, nanejvýš za příliš drahý. Dějiny nás neustále přesvědčují o tom, že průkopníci musí počítat se suše realistickými obchodníky, kteří zpravidla odmítají nové cíle, jestliže cesta k jejich dosažení je příliš nákladná. Dnes jsou na tom stejně odborníci na astronautiku, kteří chtějí vyslat kosmické rakety s lidskou posádkou k jiným planetám.

Kolumbův projekt byl ovšem z dnešního pohledu mnohem dražší pro původní obyvatele Ameriky, kteří za své „objevení“ museli zaplatit nesmírně vysokou cenu. Je obtížné finančně vyjádřit, jaké škody jim natropili Evropané, kteří přišli po Kolumbovi. Koneckonců důsledkem Kolumbova historického počinu bylo v podstatě zničení vyspělé kultury

„staré Ameriky“. Už Karel May si oprávněně stěžoval na zánik rudého muže, jenž zavinil Kolumbus.

Vraťme se však k hypotetické „Kolumbově mapě“, kterou znal i Piri Reis. Ještě za Kolumbova života se skutečně objevilo tvrzení, že Ameriku neobjevil, pouze šel po stopách dřívějších mořeplavců. Zdá se, že tento názor je do značné míry opodstatněný.

Kolumbův současník, jeho přítel Oviedo, zaznamenal: Můj amigo měl už při své první plavbě do Ameriky mapu, na níž byl tento neznámý kontinent zakreslen jako velká země na západ od Madeiry.“

Byla to opravdu Amerika? Jako autor mapy je uváděn Vincente Diaz z Taviry. Fernando a Las Casas zaznamenali v podstatě totéž, ale neprozrazují nám, kdo onu záhadnou mapu vytvořil. Sám Kolumbus nikdy na toto téma neřekl ani slovo.

Je doloženo, že Kolumbus před rokem 1492 intenzívně pátral v knihovnách a tajných archivech po mapách. Bylo to nebezpečné počínání, pokládané bezmála za špionáž“. Byl při tomto hledání úspěšný? Ve stejné době došlo k pozoruhodnému jevu – téměř všechny sbírky map a atlasy „přes noc“ zmizely z velkých knihoven například v Lisabonu, tehdejším středisku evropského mořeplavectví. Proč? A kdo je „stáhl z oběhu“? To nebylo dodnes vysvětleno a záhadný zůstal i původce této velkoryse pojaté akce. Nepochybně šlo o centrálně řízenou manipulaci.

Na jedné prastaré mapě byl skutečně dávno před Kolumbem zakreslen „Nový svět“ – byla to tzv. Vinlandská mapa. Nejspíš navždy zůstane nezodpovězenou otázkou, jestli Kolumbus tuto mapu znal nebo vlastnil její kopii. Mohli bychom se to dovědět, kdyby byly objeveny dosud neznámé Kolumbovy zápisky, což je ovšem nanejvýš nepravděpodobné. Je tedy třeba postupovat s nejvyšší obezřetností, abychom – podobně jako pan Kujau, „stvořitel“ Hitlerových deníků – „nevyrobili“ pravé Kolumbovy spisy... Vinlandská mapa však každopádně existuje.

Roku 1957 ukázal knižní antikvář z New Havenu odborníkovi na středověkou a renesanční literaturu na renomované Yaleské univerzitě profesoru Thomasi E. Masteronovi drahocenný nález – svazek starých rukopisů. Obsahoval zprávu františkánských mnichů Jana z Caprini a Benedikta Polského, kteří v letech 1245 až 1247 navštívili Velký Kujuk u Bajkalského jezera.

Mezi starými rukopisy byla i mapa světa o rozměrech 27,8 krát 41 centimetrů, která obsahovala skutečnou senzaci. Ačkoli podle stáří papíru byla nakreslena někdy kolem roku 1440, jednoznačně zachycovala Ameriku, označovanou jako Vinland. Ale to zdaleka není všechno. V latinském jazyce se zde dočítáme: „Boží vůlí objevili mořeplavci Bjarni. a

Leif Erikson po dlouhé plavbě od ostrova Grónsko ke vzdáleným končinám západního oceánu při plavbě ledem směrem k jihu novou zemi, neuvěřitelně úrodnou, v níž se daří i vínu; proto ji nazvali Vinland, Země vína.“

Někdy kolem roku 1000 n. l. Erikson a jeho druhové pravděpodobně objevili Ameriku. Zřejmě roku 1118 vyhledal tento Vinland legát apoštolského stolce a grónský biskup Eric. Celá staletí před Kolumbem!

V roce 1965 tato zpráva zapůsobila téměř jako série bombových atentátů. Oslavovalo se 473. výročí „objevení Ameriky“ a teď se najednou ukázalo, že Vikingové tam dorazili mnohem dříve... Španělští zastánci Kolumba zareagovali velmi rozrušeně. Jejich idolu reálně hrozilo, že už nebude první, a navíc prý znal Vinlandskou mapu!

Rovněž prezident Italsko-americké společnosti John La Corte v New Yorku rozhořčeně prohlásil, že Vinlandská mapa je padělek. Přitom ji nikdy nespatřil na vlastní oči, natož aby ji zkoumal, k čemuž se mu navíc nedostávalo potřebných vědomostí. Toto hodnocení se přesto udrželo až do dnešních dnů. Opírá se o dvě základní úvahy.

Cestopis a Vinlandská mapa byly sice vytvořeny na stejném papíru se shodným vodoznakem, ale poškození papíru způsobená hmyzem se nekryjí. Znamená to tedy, že Vinlandská mapa vůbec nepatřila k cestopisu? Nespojilo se naprosto svévolně něco, co původně nemělo nic společného? Není mapa jenom „mistrovským přídatkem“ padělatele?

Problém s poškozením papíru se mezitím vyřešil. Podařilo se totiž nalézt další rukopis, takzvaný Beauvaisův text, jenž byl původně vložen mezi cestopis a Vinlandskou mapu. Nyní už vše souhlasilo – nenasytní hmyzí paraziti se nejprve zakousli do cestopisu, pak si zjednali cestu Beauvaisovým textem a nakonec se, takřkajíc jako k zákusku, propracovali k Vinlandské mapě. To, co bylo svého času pokládáno za důkaz padělku, ve skutečnosti potvrzuje pravost mapy.

Na okraj druhé úvahy: Neustále se poukazuje na to, že na základě analýzy inkoustu je mapa jednoznačným padělkem. Inkoust totiž údajně obsahuje „větší množství kysličníku titanu“, látku, která se začala používat k výrobě inkoustů až od roku 1920.

Dr. Johannes Fiebag mezitím zjistil následující skutečnost: „Nejnovější rozbory z Crocker Nuclear Laboratory při Kalifornské univerzitě tento závěr nepotvrdily. Badatelům se nepodařilo prokázat významnější podíl oxidu titanu a v třetině analyzovaných inkoustových tahů nebyla tato látka vůbec nalezena. Tento argument o padělku tudíž nelze brát vážně.“ Sama Crocker Nuclear Laboratory v květnu 1987 vydala oficiální prohlášení: „Tato mapa je pravá, o padělku nemůže být řeči!“

Dr. Johannes Fiebag poukázal i na další záhadu Vinlandské mapy, která se většinou přehlíží. Na této tajuplné mapě je Grónsko zachyceno s neuvěřitelnou přesností. Při zakreslování mapy však sever tohoto ostrova rozhodně nemohl být prozkoumán. Jak a kým tedy mohl být kartograficky tak exaktně zpracován?

Navíc dává k úvaze ještě tuto možnost: „Nebyla snad tato mapa – podobně jako mapa Piriho Reise – zhotovena pomocí techniky, která se nepoužívala ve středověku ani v antice, nýbrž ji máme (znovu?) k dispozici teprve několik desetiletí?“

Třebaže ohledně pravosti Vinlandské mapy neexistují vlastně žádné pochybnosti, je stále s tvrdošíjností hodnou mnohem lepší věci označována za „padělek“. Rozhodně to však nemůže nic změnit na skutečnosti, že Leif Erikson kolem roku 1000 n. l. doplul do Ameriky. Jeho první kolonie, založená na L'Anse aux Meadows na Newfoundlandu, byla objevena a archeologicky prozkoumána.

Avšak i Leif Erikson měl předchůdce, ani on nebyl prvním „objevitelem Ameriky“.

Světec na cestě kolem světa

Před ním to už například dokázala skupina zbožných irských mnichů. Zanechali po sobě cestopis, jednoznačný doklad jejich velmi všímavého postoje k detailům. Irský mnich byl velmi rozrušen, když objevil v klášterní knihovně rukopis, jehož autorem snad mohl být jedině sám ďábel. Jeho hlavním námětem byly sice „zázraky Boží“, ale přesto byl text podle Brendanova názoru – tento mnich byl mimochodem později prohlášen za svatého – dílem ďábla. To, co se v rukopise tvrdilo, bylo prostě neuvěřitelné! Na zemi údajně existují tři oblohy, dvě rajske řeky a čtyři ohnivé očiště. Pak jsou ještě na naší planetě dvě obrovské neznámé země..., a když je v jedné noc, svítí v druhé slunce. A naopak. Už jenom tohle tvrzení se zdálo Brendanovi být dostatečným důvodem k tomu, aby dílo spálil. Podle jeho nezvratného přesvědčení je totiž Bůh spravedlivý a pečuje o všechny lidi naprosto stejně. Buď svítí slunce, a pak dopadají jeho paprsky rovným dílem na všechna dítká Boží, nebo panuje pro všechny lidi temná noc.

Zbožný mnich proto ani na chvíli nezaváhal, drahocennou knihu spálil a byl za to tvrdě potrestán. S dvanácti spoluvěrci se musel plavit světem a ověřovat si na vlastní kůži, jestli jím svévolně spálené dílo třeba neobsahuje nějaké pravdivé tvrzení, nebo šlo-li opravdu jenom o bohapustý výmysl. „Zbožná třináctka“ poslušně plula po světových mořích. Devět let trvalo

zdánlivě bezcílné bloudění. Výsledkem byl spis Navigatio Sancti Brendani (přibližně Námořní plavba svatého Brendana).

Co vlastně víme o tomto zbožném muži? Narodil se ke konci pátého století našeho letopočtu v západním Irsku. Jako horlivý misionář hodně cestoval. Počátek 40. let šestého století pro něho znamenal dlouhá léta strávená v cizině. Podnikl cestu kolem světa? Dílo Navigatio Sancti Brendani bylo latinsky sepsáno až v devátém, možná dokonce až desátém století mnichem, jehož jméno neznáme. Ve středověku patřilo mezi vděčnou četbu a dočkalo se překladů do mnoha cizích jazyků. Byl to prostě dobový bestseller. Text se neustále velmi namáhavě ručně opisoval. Roku 1476 – tedy po vynálezu knihtisku – byl vydán jako jedna z prvních „opravdových“ knih.

Vášnivě se diskutovalo o tom, jestli je kniha svatého Brendana skutečným cestopisem. Popisuje se v ní výprava, která se opravdu uskutečnila, nebo tu máme co do činění s ryzí fabulací, obsahující zbožné vsuvky k povznesení křesťanského čtenářstva? Koncem 19. století mnoho vědců dospělo k přesvědčení, že se jedná o reálný cestopis. Znamenalo to, že svatý Brendan dorazil se svými souvěrci v šestém století, téměř 1 000 let před Kryštofem Kolumbem, k pobřeží Ameriky.

Alexander von Humboldt se domníval, že svatý Brendan se dostal až na Floridu. Jiní vědci ovšem vyjadřovali zcela opačný názor. Kniha je podle nich vším jiným než popisem skutečných událostí, pouhou zbožnou legendou o světcích. Jako hlavní důkaz mělo posloužit tvrzení, že naprosto přesně popsany malý člun, sešitý z kůže, je zcela nevhodný pro přeplutí Atlantského oceánu.

Skutečností však je, že rybáři v Brendanově vlasti, západním Irsku, dodnes stavějí čluny bez kýlu. Jejich konstrukce se ohromujícím způsobem podobá popisu svatého Brendana. Dnes se ovšem přes dřevěnou kostru napíná nepromokavé plátno, zatímco mnich-mořeplavec používal vydělanou kůži.

Důkazy o pravdivosti zprávy svatého Brendana

Anglický historik Tim Severin byl přesvědčen, že Brendanova plavba se skutečně odehrála. Výsledkem jeho mravenčí práce byla naprosto přesná rekonstrukce člunu, v němž se plavil zbožný církevní činitel. Sám 17. května léta Páně 1976 vyrazil s čtyřčlennou posádkou v „Brendanově člunu“ na moře, 26. června 1977 se dostal k ostrovu Peckford před východním novofundlandským pobřežím. Tím bylo dokázáno, že Brendanem popsany člun umožňoval plavbu do Ameriky. Podařilo se však

prokázat, že k této cestě opravdu došlo?

Podle Tima Severina tomu tak je. Cestopis svatého Brendana obsahuje spoustu přesných popisů, které jednoznačně dokládají, že jeho líčení není výplodem chorobné mysli. Nežádka právě tyto pasáže ze záznamů raných objevitelů Ameriky dokázaly historickou pravdivost popisu, který byl dlouho odmítán jako „pohádkový a zcela vymyšlený“. To je samozřejmě stanovisko „odborníků“ od kancelářského stolu, kteří nemají o námořní plavbě ani potuchy.

Svatý Brendan se plavil se svými souvěrci z domovského přístavu na Dingle patnáct dní směrem na západ. Potom malý člun neudržel kurz a byl zahánán severním směrem. Plavci narazili na ostrov, jehož děsivé útesy jsou popsány velmi realisticky. Pravděpodobně šlo o jeden z ostrovů Hebrid, nejspíš jím byl ostrov St. Kilda.

Plavba pokračovala k Faerským ostrovům. I tato pevnina byla odbyta jako „zbožný výmysl“, vždyť byla líčena jako svého druhu miniaturní ráj. Zbožní lidé tam po celý rok chovali obrovské ovce. Tato pevnina byla zřejmě reálná – podobně jako čtyřnozí dobromyslní dárci viny, jimž se tu zřejmě skvěle dařilo. Golfský proud se tu totiž stará o mírné klima s nevýraznými zimami. Dnešní název ostrova je Stremnoy.

V průběhu další plavby svatý Brendan zapsal neuvěřitelné dobrodružství. Tato příhoda se často uváděla jako důkaz toho, že celé dílo je smyšlené. Svatý Brendan a jeho souvěrci údajně objevili „malý ostrov“. Zakotvili, rozdělali oheň – a ostrov se náhle zachvěl a ponořil se do mořských hlubin. Hororová pohádka? V žádném případě, domnívá se Tim Severin. Pravdivým jádrem fabulačně dotvořeného popisu bylo nejspíš setkání s velrybou.

Když Tim Severin plul v Brendanových stopách, často se setkával s obrovskými velrybami. Tito mořští savci celé dny doprovázeli malý člun a nežádka se přibližovali až na dosah ruky. Tim Severin: Velryby asi pokládaly malý okrouhlý člun potažený kůží za zvíře, možná zraněného soukmenovce, jemuž je třeba pomoci.“

Svatý Brendan určitě nevstoupil se svými muži na velrybu jako na ostrov. Avšak setkání s těmito mořskými obry ho nejspíš přimělo sepsat výše zmíněnou kuriózní zprávu.

Následující zastávkou byl ostrov kovářů. I popis této pevniny byl často odmítán jako fikce, přičemž snaživému kronikáři bylo takovým podezřením činěno nespravedlivé příkoří. Brendan napsal: „Ostrov byl velmi drsný, skalnatý a plný strusky, bez stromů a trávy, přeplněný tavicími pecemi. Když jsme kolem něj proplouvali, slyšeli jsme ohlušující dunění, připomínající hřmění hromu. Jeden z ostrovanů vyšel z dílny a držel v

rukou kleště s velkým plápolajícím kusem strusky.“

Onen zlovlný muž dokonce házel žhavé kusy po Brendanovi a jeho posádce. Když „náboje“ dopadly do vody, zdálo se, že voda začala vřít. Zbožní mořeplavci zoufale hledali útočiště v dostatečné vzdálenosti. S úděsem se neustále ohlíželi. Ostrov z dálky vypadal jako jedna velká rozsvícená pochodeň.

Podle mínění Tima Severina není ani tento popis v žádném případě děsivým výmyslem. „Zde se popisuje sopečná erupce! Pravděpodobně šlo o jeden z podmořských vulkánů na jihu Islandu.“

V současnosti známe v dané oblasti mnoho podmořských sopek. Šest z nich bylo v historickém období prokazatelně činných. Nestal se svatý Brendan svědkem podobného přírodního představení? Je to vcelku možné. Do své cestovní reportáže ale stejně dobře mohl zahrnout i zprávu jiného svědka.

Chtěl bych však upozornit i na další zajímavosti z tohoto zajímavého a podnětného cestopisu. Na otevřeném moři došlo údajně k neuvěřitelné události. Mořeplavci pozorovali na nekonečné vodní hladině obrovský „sloup“. Podobal se krystalu, jak se dočítáme ve velmi pečlivě sepsané zprávě. Řešení záhady: popis ledovce. Podle údajů svatého Brendana byl široký sedm set metrů.

Nepodařilo se zatím objasnit, jak daleko svatého Brendana jeho plavba vlastně zavedla. Dočítáme se o nebezpečném „moři bahna“ či „lepící vodě“, v níž hrozilo uvíznutí lodě. Není tím míněn neblaze proslulý bermudský trojúhelník? V těchto oblastech už celá tisíciletí brání plavbě nepřehledná množství mořských řas.

Určitě si vzpomeneme na Odysseova dobrodružství, když se u svatého Brendana dočítáme o „kouzelném prameni“. Jeho voda však zbožné Iry příliš neosvěžila. Naopak, dlouhé dny byli nemocní. Není tu zmíněna návštěva na azorském ostrově Sao Miguel? Nebyly to sirnaté prameny na tomto ostrově, které mnichům přitížily?

Tim Severin je přesvědčen, že svatý Brendan objevil Ameriku téměř 1000 let před Kolumbem. Jeho popisy jsou dostatečně přesné a správné. Teoreticky je sice možné předpokládat, že svatý Brendan nezpracoval ve svém spisku vlastní zážitky, ale měl k dispozici starší zprávy dřívějších objevitelů, avšak v tomto případě by museli existovat ještě starší „objevitelé Ameriky“!

Neuplatnily se tu však třeba jeho nadsmyslové schopnosti? Nebyl svatý Brendan jasnovidcem? Nedokázal se jeho duch oddělit od těla a cestovat jen v myšlenkách? Ani tuto možnost nelze úplně vyloučit, ale jeví se mi jako nanejvýš nepravděpodobná. Fakta uváděná v Brendanově cestopisu

mají zemitý námořnický a „pozemský“ charakter. Nespočetné údaje o směru plavební dráhy, odkazy na vlastnosti mořských proudů a délka trvání jednotlivých etap svědčí o velmi reálné námořní plavbě.

Egypt'ané v Americe

Mnohé okolnosti tedy naznačují, že svatý Brendan Ameriku skutečně navštívil. Z jeho záznamů však nelze odvodit, kde přesně vystoupil na pevninu. Zdá se však, že ani tento mnich nebyl prvním „objevitelem Ameriky“. Pravděpodobně ho předstihli Egypt'ané. Profesor dr. Barry Fell z Harvardské univerzity tvrdí: „Přibližně před 3 500 lety Egypt'ané přepluli Atlantský oceán a plavili se po řece Mississippi.“ Jaké důkazy pro toto tvrzení uvádí?

Tento vědec prozkoumal řadu prastarých indiánských jazyků, především u kmenů Atakapa, Tunica a Chitimacha, které žily na dolním toku Mississippi. Lingvisté mnoho let pozorovali pozoruhodný fenomén, jenž se vymykal jakémukoli vysvětlení. Jazyky uvedených indiánských etnik totiž obsahovaly četná slova, jež byla při srovnání s jinými regionálními indiánskými jazyky a dialekty naprosto cizorodá.

Tuto záhadu vyřešil prof. Fell: „Podivně znějící indiánská slova, označující například strach, vor, klesat a hojit, pocházejí z egyptských slovních základů, používaných v zemi na Nilu před 3 500 lety.“ Podle prof. dr. Fella je nesporné, že Ameriku neobjevil Kolumbus, ale celá tisíciletí před ním egyptští cestovatelé.

Vysílali egyptští vládcové cestující špiony do cizích oblastí, v nichž pátrali po nových zemích? Nesnažili se tak uskutečnit ideu světovládného Egypta? Egyptská historiografie se o podobných snahách nezmiňuje ani slovem. Nesvědčí to spíše o náhodném objevu, který učinili například zbloudilí mořeplavci, odchýlení prudkou mořskou bouří od původního kurzu?

„Ať už to bylo náhodou nebo v důsledku cílevědomých výzkumných cest, Egypt'ané byli v Americe už před tisíciletími!“ tvrdí i Russel Bennet Stafford, známý daleko za hranicemi Kalifornie jako specialista na indiánskou minulost Severní Ameriky a odborník na umění doby kamenné. Je si zcela jist tím, že indiánský bůh Manitou, dobře známý především čtenářům knih Karla Maye, je egyptského původu. „Monetu bylo zvláštní ochranné božstvo ve starém Egyptě. Zároveň to byl thébský bůh války, proslavený svým hrdinstvím. Byl nazýván Hór se silnou paží a magickým způsobem se proměnil v býčího boha Bokha. Ten ztělesňoval dalšího boha, a sice Ra-Hóra-Akhutiho, jenž byl obvykle zobrazován jako rudý muž s

vlasý ozdobenými dvěma péry. Jeho příznivci se s oblibou označovali právě takovouto okrasou.“

Přinesli tedy raní egyptští návštěvníci ze země na Nilu do Severní Ameriky víru v Manitoua? Je typická indiánská ozdoba, totiž péra vetknutá do vlasů, rovněž egyptského původu?

Dalším bohem uctívaným v zemi faraonů i v Severní Americe je „Pauti“ (Egypt) nebo Pauti-wa“ (Amerika). Pauti patřil v Egyptě k nejstarším božstvům a bylo mu přisuzováno postavení stvořitele, podobně jako Jahvemu u Izraelitů. Nejvyšší bůh Amon-Ra byl také označován jako „Pauti Tau“, což znamená „počátek času“. Nositelem obdobného významu u severoamerických Indiánů byl Pauti-wa. Indiáni Asheeweeové ho pokládali za předsedu božského představenstva. U indiánského kmene Zunyů měl na povel kačiny. Potomci tohoto kmene dodnes zhotovují slaměné panáky, imitující toto božstvo. A hle: vyznačuje se všemi příznaky božského astronauta. Má volnou helmu, vhodný „skafandr“ a v ruce svírá kuriózně vyhlížející sakrální předměty“, které lidem na konci dvacátého století připomínají spíše technické přístroje.

Přinesli prastarou víru před tisíci lety z Egypta do Severní Ameriky staroegyptští cestující misionáři? Stali se Egyptané v Severní Americe praotci indiánských kmenů? Tuto možnost naznačují četné více než kuriózní shody. Uveďme zde alespoň jeden příklad: Iroquoai bylo jméno egyptského boha Amona. Egyptolog E. A. Budge v této souvislosti připomíná: „Je uváděn v souvislosti s pěti zvířaty, symbolizujícími božské vlastnosti!“ V Severní Americe žije indiánský národ Irokézů. Skládá se z pěti dílčích etnik.

Prof. Hans Schindler-Bellamy, vídeňský archeolog, upozorňuje na další shodu: „V Egyptě i Severní Americe se vyskytují mumie. Nenavštěvovali Egyptané Severní Ameriku a nepřinášeli do Nového světa svou prastarou víru?“

10/ Mumie, pyramidy a přízračné město

V Egyptě se mohlo jen poměrně málo mocných pochlubit privilegiem, že budou nákladně preparováni pro věčnost. Prostí lidé si drahou mumifikaci nemohli dovolit. Jejich nebožtíci byli prostě a jednoduše uloženi do suchého pouštního písku a o konzervaci se postarala matka příroda. Tyto mumie jsou nečíslně lépe zachované než pozůstatky mnohých panovníků, jejichž tělo bylo za mnoho finančních prostředků preparováno, aby se učinilo zadost věčnému životu.

Jak konstatoval prof. Schindler-Bellamy, v Severní Americe se

nebožtíci nechávali „přirozeným způsobem vyschnout“. Není známo, jestli se k fyzickému uchování pozůstatků mrtvých podnikala dodatečně nějaká opatření. Pohřbívací technologie původního obyvatelstva Severní Ameriky nebyly dosud prozkoumány.

Jak to, že se v mnoha lokalitách amerického jihozápadu pohřbívala výhradně jenom lebka? Příslušná těla nebyla nikdy nalezena. A proč se jinde zase pohřbívala pouze bezhlavá těla, která neměla s lebkovými hroby nic společného? Chybějící lebky zatím nikdo neobjevil.

Jedním ze středisek záhadného severoamerického kultu mrtvých byla nepochybně arizonská rokle Chelly. Nachází se v ní tajuplná jeskyně s mumii, která i dnes konfrontuje vědecký svět s nevyřešenými otázkami. Proč asi byla mrtvola jednoho Indiána před stoletími pečlivě rozřezána na dva díly a pak zase dovedně sešita? Bezděčně si vzpomeneme na Frankensteina, jenž z částí mrtvol vytvářel monstra. I archeologové, kteří odhalili hrob nedaleko „jeskyně mumií“, si připadali jako ve filmovém hororu. Hrobka s bohatou posmrtnou výbavou skrývala obě ruce a paže dospělého člověka. Po důkladných průzkumech se zjistilo, že toto místo posledního odpočinku se určitě nestalo objektem zájmu lupičů. Ti by totiž nepochybně odcizili i drahocenné řetězy, přívěsky a další klenoty, nikoli jenom větší část mrtvoly. Všechny drahocennosti byly na svém místě – scházel pouze trup, nohy a lebka mrtvého.

Zatímco staří Egypťané precizně zaznamenali své pohřbívací rituály obrazem i písmem a zaplnili mnohé papyry pedanticky podrobnými návody k ceremoniální konzervaci vznešených mrtvol, nedochovaly se nám v tomto ohledu od severoamerických Indiánů žádné písemné dokumenty. Proto nám navždy zůstane utajen smysl mnoha děsivě tajuplných pohřbívacích technologií.

Prof. Hans Schindler-Bellamy, Vídeň, upozorňuje: „V Severní Americe i Egyptě byli mumifikováni nejenom lidé, ale i zvířata, například psi a kočky. A v obou zemích se budovaly pyramidy!“

Pyramidy v Severní Americe

Od Wisconsinu k Mexickému zálivu, na Mississippi stejně jako na území státu Ohio, prostě všude v Severní Americe stály svého času pyramidy. Musely jich být desetitisíce, ne-li statisíce. Většina těchto stavebních děl byla pravděpodobně v minulých stoletích zničena, stržena a srovnána se zemí, aby se získala ornice a pastviny pro chov dobytka. Byly však také ničeny zcela záměrně, protože se nenávidělo všechno „pohansko-indiánské“. Přesto se některé z těchto památek uchovaly dodnes, například pyramida u Miamisburgu v Ohiu.

V tomto případě bylo na jednu hromadu navrstveno asi 9 000 kubických metrů zeminy. Proč? Aby lidé podobně jako svého času při stavbě babylonské věže měli blíže ke hvězdám? Neméně působivé jsou pyramidy z navrstvené zeminy v Poverty Points na severu Louisiany. Odborníci se domnívají, že tady bylo uměle nakupeno více než 400 000 kubických metrů zeminy. Znovu se vnučuje otázka: za jakým účelem se tak dělo? A především: jakým způsobem? Moderní věda se shoduje v tom, že indiáni nepoužívali vozy jako dopravní prostředky. Jak tedy mohli přepravit ona nepředstavitelná množství materiálu? To snad hlínu přenášeli v koších?

Celé týdny jsem se potuloval po jihozápadě USA a všude jsem pátral po záhadných pyramidách. Musím se přiznat, že jsem byl často zklamán. Z kdysi četných vznosných monumentů nezbylo téměř nic. Některé pyramidy jsou však dodnes skutečně strhující. Například takzvaný mound Cahokia.

Tato pyramida z navrstvené zeminy je pokládána za největší stavbu svého druhu, vybudovanou severoamerickými Indiány. Záhadná památka se nachází ve státě Illinois. (Mimořádně: s městem Cahokia nemá indiánský monument nic společného.) Pyramida je dnes stále ještě 30 metrů vysoká, 330 metrů dlouhá a 216 metrů široká. Tím je plocha její základny větší než u „Cheopsovy“ pyramidy v Egyptě. Původně nestála sama, tvořila centrum areálu o průměru 22 kilometrů a obklopovalo ji nejméně 400 (čtyři sta!) dalších pyramid!

Nevíme, proč byl tento opravdu gigantický komplex vybudován. Název ústřední pyramidy – Monksmound (Mnišská hora) – je zavádějící. Mniši totiž uměle pyramidu ze zeminy rozhodně nenavrstvili, třebaže převzali tohle kultovní zařízení a nestarali se o ně zrovna s přehnaným respektem. Na jedné terase pyramidy dokonce pěstovali zeleninu.

Vědci se dodnes snaží zjistit, z jaké kultury pocházeli stavitelé pyramidy. Nebyli to snad Mayové? Klasická kultura tohoto národa zanikla už v období 800 až 900 n. l. Nerozkvetla třeba znovu zásluhou „vyhnanců“ v Severní Americe? Nebo je to pouze náhoda, že stavitelé moundu Cahokia i Mayové uctívali posvátné hady? Na mnoha keramických výrobcích zobrazili tajemné tvory, opeřené plazy. Mayové pokládali „opeřeného nebeského hada“, zvaného také Quetzalcoatl, za božstvo, které v šerém dávnověku přineslo – z vesmíru – na naši planetu kulturu. Podle Ericha von Dänikena byl tento tvor mimozemský astronaut, jenž před tisíciletími navštívil Zemi. Nepřevzali stavitelé moundu hadí kult od Mayů? Nebo to byli přímo Mayové, kteří v Severní stejně jako předtím ve Střední Americe stavěli pyramidy?

Roku 1539 podnikl španělský dobyvatel Hernando de Soto tažení do jihozápadních oblastí pozdějších USA, které rozhodně nebyly divošské a

necivilizované. Tehdy ještě bylo pravděpodobně možné vyptat se na tyto stavby kněží a jiných zasvěcených jedinců a rozluštit záhadu severoamerických pyramid. Kulturní otázky však zaslepeného konkvistadora vůbec nezajímaly. Ten se svými žoldáky hledal poklady, mučil, vraždil a znásilňoval. Pálil a ničil vše, co mu přišlo pod ruku. Proto není divu, že kněží zneužívaných indiánských kmenů drželi tajemství svých národů před představiteli evropské „civilizace“ v tajnosti. Pro ně byli cizí vetřelci z Evropy divokými barbary, kteří všude rozsévali smrt a zkázu. V žádném případě to nebyl někdo, komu by se mohla svěřit posvátná mystéria.

K rozsáhlému komplexu Mnišského moundu náleží i Pyramida 72. Ačkoli toto nenápadité jméno nenavozuje představu nějaké výjimečné atraktivnosti, skrývá uvedená stavební památka nejednu záhadu. Po důkladném archeologickém výzkumu se zjistilo, že vrchol pyramidy sloužil k astronomickým pozorováním. Byl odtud například sledován (kým?) východ slunce při zimním slunovratu.

V nitru pyramidy bylo objeveno místo posledního spočinutí jakéhosi velmože. Jeho jméno neznáme, ale určitě to byla významná osobnost. S tímto nebožtíkem bylo totiž do hrobu uloženo 20 000 vybraných perel. Další pohřební výbavu tvořilo 800 šípových hrotů, umělecky zhotovených z nejrůznějších materiálů. Člověk si bezmála připadá jako v moderním obchodním domě s bohatým sortimentem.

Mocný nebožtík však nebyl ve své pyramidě pohřben sám. Byly vykopány kosti dalších čtyř mužů, jimž scházely lebky a ruce. Záhadou jsou i kostry více než tří tisíc žen. Byly snad tyto většinou mladé ženy obětovány po smrti vznešeného vládce? Je to možné. Nebo všechny podlely nějaké epidemii? To stěží, protože to by nebyly pochovány s panovníkem. Nepocházely z urozených rodin indiánské šlechty a nebyly postupně pohřbívány do pyramidy jako výraz mimořádného privilegia?

A tak se hromadí jedna otázka za druhou, avšak věda dosud nezná jednoznačné odpovědi. Platí to plně také o stavitelích pyramidy v Alabamě. U Black Warrior River, tedy u řeky Černého válečníka, se dvacet kilometrů jižně od Tuscaloosy nachází záhadný komplex pyramid. Předpokládá se, že to bylo něco jako indiánské náboženské středisko, kam přicházeli poutníci zblízka i zdaleka. Jak dlouho ale svatyně fungovala? Proč byla znenadání opuštěna?

Současná situace vypadá následovně: Na ploše 160 hektarů se dosud vypíná dvacet pyramid. Nikdo netuší, jak byl celý komplex původně rozsáhlý. Snad se ještě podaří objevit další náboženské stavby, až se archeologické vykopávky rozšíří do vzdálenějšího okolí. Nikdo dnes neví,

kolik staveb kdysi patřilo k celkovému komplexu, budovanému celá století kolem náboženského centra.

Dnes se toto centrum označuje jako Pyramida obřadů. Dávno upadlo v zapomnění, jak ho pojmenovali jeho stavitelé. Na horní plošinu pyramidy vede dlouhé úzké schodiště, vysoké šest poschodí. Byla na horní plošině prováděna astronomická pozorování? Stál tu kdysi chrám, jak jsou nyní ochotni předpokládat archeologové?

Známý archeolog C. W. Ceram míní: „Architekt nekoncipoval předem tyto pyramidy v určité velikosti a tvaru. Vznikaly postupně, po jednotlivých vrstvách.“ Jiného názoru je ovšem vídeňský profesor archeologie Hans Schindler-Bellamy: „Pyramidy z navrstvené zeminy v amerických státech pro nás představují mnoho záhad. Kdy byly první z nich postaveny? Za jakým účelem? Jak se přesunovala obrovská množství zeminy, když Indiánům nepřiznáváme ani znalost vozu? Ať to bylo jakkoli, pyramidy nebyly vrstveny nahodile, nýbrž od samého počátku byly pečlivě plánovány a budovány ve stavebních komplexech po etapách. Celek se vyznačuje dokonalým jednotným plánem, který už bohužel nedokážeme rozpoznat.“

Většina těchto stavebních záhad z kamene a zeminy byla během posledních století vědomě ničena – zčásti náboženskými fanatiky, zčásti zemědělci, jimž umělé pahorky a kopečky prostě a jednoduše překážely při polních pracích i chovu dobytka.

Profesor Schindler-Bellamy zdůraznil: „Zřejmě existovaly dva druhy pyramid. První představovaly jednotlivé monumenty. Druhé se seskupovaly do komplexů, které vytvářely obrovské obrazce.“ Máme skutečně co činit s gigantickými „skulpturami“?

Obrazy superlativů

Obzvláště pěkným výmluvným příkladem je „had z Ohia“. Ve vědecké literatuře je označován jako Hadí kopec. Tento název je ovšem spíše zavádějící. Plaz se totiž dost těžko srovnává s tím, co běžně chápeme pod pojmem kopec. Útvar je dlouhý celých 445 metrů, je sedm metrů široký a průměrně půldruhého metru vysoký.

Na základě důkladných archeologických výzkumů bylo zjištěno, že půdorys obrovského plaza byl nejprve vyznačen jílem. Poté se na stanovenou linii navrstvila zemina. Kdy? I o tom se odborníci stále dohadují. Ve specializované literatuře nacházíme různé chronologické údaje: asi v roce 1000 př. n. l. se podle názoru některých vědců začalo se stavbou. Druzí namítají, že to není pravda a že k tomu došlo teprve roku

700 n. 1.

Frederic W. Putnam z Peabody Museum of American Archeology byl pravděpodobně prvním vědcem, který tento útvar vědecky prozkoumal. To bylo roku 1883. Tehdy byl „had“ samozřejmě zarostlý křovím. Vědec si zapsal: „Zmocnil se mě naprosto nepopsatelný pocit a obdiv, když jsem si najednou uvědomil, že stojím před tajuplným výtvozem jakéhosi neznámého národa, a navíc že to je zřejmě jeho nejposvátnější místo.“ O tři roky později měl být had zničen, protože překážel při založení kukuřičného pole. Frederic W. Putnam zorganizoval kampaň za jeho záchranu. Úspěšně. Pozemek zakoupili majetní sponzoři. Had zůstal zachován.

Uvedené „umělecké dílo“ bylo v jeho celistvosti možné ocenit až s nástupem éry letadel – tedy při pozorování z ptačí perspektivy. Z výšky vidíme obřího plaza, který se plynulými pohyby zřejmě chystá rozvinout. Má doširoka rozevřenou čelist. Pravděpodobně chce pohltnout obrovské vejce. Je tu zobrazena prastará indiánská legenda, která už dávno upadla v zapomnění?

Jak známo, hadi se objevují v četných mýtech a posvátných knihách. Připomeňme si jenom. „zlého“ hada z biblického popisu stvoření světa, kde vystupuje jako pokušitel a svádí Adama a Evu ke hříchu, což způsobilo, že první lidé byli vyhnáni z ráje.

Mayové i Aztékové hady uctívali, protože je pokládali za zprostředkovatele vědění a moudrosti. Podobné postavení měli plazi i ve staré Indii. Zde byl had symbolem osvícení a poznání. Mytologické hady pravděpodobně uctívali i Keltové. Budovali – jako svého času etnika v Ohiu – „sakrační stavby“ ve tvaru hada.

Vraťme se však k Hadímu kopci. Archeologické výzkumy ukázaly, čím určitě nebyl. Rozhodně nešlo o náhrobní monument. Thaddeus Cowen z Kansaské státní univerzity se pokusil o jiný výklad. Podle názoru tohoto vědce představovaly mnohé indiánské „pahorky“ obrovská souhvězdí. Hadí kopec by v této souvislosti mohl být součástí pozemského modelu souhvězdí Malého vozu. Uprostřed spirály svinutého hadího ocasu se nachází Polárka. Srovnáme-li schéma Malého vozu s nákresem hadí plastiky, zjistíme ohromující shodu. Všechny hvězdy se nacházejí na obrysu hadího těla.

Návštěva Hadího kopce se každopádně vyplatí. Najdete ho u státní silnice 73 v Locust Grove. Záhadný monument ovšem není nepřetržitě přístupný veřejnosti. Před návštěvou se nezapomeňte informovat na adrese Serpent Mound State Memorial, 3850 State Route 733, Peebles, Ohio 45660.

Stejně působivá je obdobná architektonická památka – především

shlédnutá z letadla či vrtulníku. V Sauk County vytvářejí pahorky z navrstvené zeminy u Wisconsin River obří obrazec. Vidíme na něm tři ptáky s roztaženými křídly. Největší z nich má rozpětí křídel 73 metry. Opět není známo, kdo tenhle obraz vytvořil a pro čí oči byl určen. Celé dílo je totiž možné vidět jedině z ptačí perspektivy.

Ve státě Ohio podle všeho existoval jakýsi podivný kult. V období 1000 př. n. l. až 1000 n. l. vznikly stovky, ne-li tisíce gigantických obrazů z pyramid. Do současnosti se jich uchoval pouhý zlomek.

To, co bylo kdysi pro Indiány svaté, není dnes udržováno s velkým respektem. U Newarku, padesát kilometrů východně od města Columbus v Ohiu, se bez ohledu na pyramidy z navrstvené zeminy postavilo velmi necitlivě přímo uprostřed nejposvátnějšího areálu golfové hřiště. Většina kdysi hrdého komplexu byla zničena a navždy bez náhrady zmizela. Obvykle si velmi hlasitě stěžujeme na období barbarství, v němž evropští dobyvatelé zničili indiánskou kulturu. Dodnes však můžete mít pocit, že tato epocha ještě zdaleka neskončila. I v současnosti se poškozují nebo ničí nejdrahocennější kulturní památky.

Vraťme se ještě ke kultovnímu komplexu v Newarku. Archeologové po nesmírně namáhavé mravenčí práci zrekonstruovali následující útvar, viditelný samozřejmě z ptačí perspektivy: Dva obrovské geometrické obrazce, osmiúhelníka kruh, každý o průměru 400 metrů, byly pozemními násypy spojeny se záhadnou architektonickou kompozicí. Kruh sloužil mimo jiné jako svého druhu rám, v němž byl zobrazen gigantický orel. Tajuplnou kompozici dotvářejí další čtyřúhelníky a kruhy. Všechny součásti vzájemně spojují násypy, které z ptačí perspektivy vypadají jako čáry na obrovském rýsovacím prkně.

Jaký byl smysl tohoto složitého obřího obrazce? Šlo o symbolické zvěčnění náboženských nebo mytologických tradic? Nyní se archeologové přiklánějí spíše k názoru, že obrazce z Newarku zobrazují určitá souhvězdí. Nikdo však nedokázal přesně stanovit, která by to vlastně mohla být.

Nechtěli naši předkové zanechat poselství létajícím bohům, kteří před tisíci lety navštívili naši planetu? Záhadní nebeští učitelé přinesli pozemšťanům podle jiných bájí a pověstí i matematické znalosti. Možná že smysl obrazců tkví v následujícím poselství: „Hleďte, bohové, nezapomněli jsme vaše vědomosti a dosud ovládáme umění posvátné geometrie!“ Nejde vlastně o výzvu mimozemským návštěvníkům, kteří svého času zmizeli v hlubinách vesmíru, aby se zase vrátili?

Centrum podivné mánie, projevující se formováním kopcovitých kompozic do tvaru zvířat, se pravděpodobně nacházelo ve Wisconsinu. Devadesát osm procent dnes známých „zvířecích pahorků“ bylo nalezeno

právě v této oblasti. Městečko West Bend se pyšní jedenatřiceti zvířecími pyramidami. Na rozdíl od jiných oblastí a lokalit se zde v obřích zobrazeních zvířat pochovávali nebožtíci.

Domníváme se, že tu působila jakási skupina indiánských odštěpenců. Byla to snad nám samozřejmě neznámá sekta? V křídle gigantického ptáka byl nalezen indiánský hrob. Nedávala zde o sobě vědět víra, že jeho duše by mohla pomocí ptáka odletět do jiného, lepšího světa? Měli snad naši předkové na mysli fyzické přežití, nebo jim šlo spíše o zachování duchovní existence bez ohledu na stav tělesných pozůstatků? Nebožtík neměl u sebe žádnou pohřební výbavu. O to dražší byly gigantické náhrobní monumenty ve tvaru zvířecích těl, identifikovatelné však pouze z ptačí perspektivy.

Další středisko tohoto záhadného kultu se pravděpodobně nacházelo v dnešní Iowě. V tamějším obdobném areálu o rozloze 700 hektarů vidíme stovky geometrických obrazců. Jejich smysl dnes už nikdo nezná. Devětadvacet zpodobnění zvířat strnule zírá na oblohu. Obzvlášť impozantní je skupina, známá dnes pod názvem „Pochodující medvědi“. Na pout se tu jeden po druhém vydalo deset medvědů, které následují tři orlí. Z letadla to vypadá jako comicsový výlet. Přitom se ovšem ve vzdušných výškách zapomíná na to, že každý „huňáč“ měří úctyhodných třicet metrů. Jejich soukmenovec nedaleko hlavní skupiny, zvaný The Great Bear Mound (Velký medvědí kopec), degraduje svými 45 metry filmového King Konga na křehkou panenku.

Tyto, četné obrazy, identifikovatelné pouze z ptačí perspektivy, jsou neocenitelným dědictvím jakési zaniklé kultury. Archeologové se nyní pokoušejí v nejrůznějších lokalitách odhalit mystérium gigantických uměleckých děl. Nejsou nijak zvlášť nadšeni tím, že turisté chodí po prastarých památkách, bojí se, že nedostatek zdravého rozumu by mohl i dnes přispět ke zničení jedinečných archeologických památek. Proto jsem u řady uvedených kuriozit úmyslně udal jen relativně přesnou lokalizaci. Zájemci však najdou příslušnou „adresu“ v dostupné odborné literatuře.

Neustále si musíme klást otázku, pro koho byly tyto obří obrazce vytvořeny? Proč se vůbec – nepochybně s vynaložením nadlidské námahy – budovaly, když výsledek téhle strašné dřiny nemohl z povrchu Země nikdo spatřit? Nebyly tyto obrazce určeny bohům, kteří se zabydleli ve všech mytologiích tohoto světa a veškeré dění na naší planetě mohli sledovat z úctyhodné výšky? Neměli tak být tvorové, o jejichž fyzické existenci nikdo nepochyboval, přivolání zpět na Zemi? Netoužili lidé prostřednictvím obřích obrazců s nimi komunikovat?

Vraťme se však k sypaným pyramidám. Především v Michiganu byly ve stovkách uměle navrstvených pahorků nalezeny zvláštní předměty. Jejich

souhrn vytvořil unikátní knihovnu, jež je pravděpodobně celosvětově naprosto ojedinělým jevem. Jedná se o takzvanou „Michiganskou bibli“.

Michiganská bible

Na jaře 1847 ztěžoval jednomu rolníkovi na poli u Crystalu (severozápadně od Detroitu) odstraňování kořenů z půdy kus černé břidlice. Muž už už chtěl bezcenně šutr“ vyhodit, ale povšiml si „zvláštních znaků a rytin“. Během následujících měsíců a roků se v okolí Crystalu, St. Louis, ale i v Edmoru dostaly na denní světlo další artefakty s obdobnými kresbami.

Henriette Mertzová, odbornice na michiganské nálezy, shrnula jejich výskyt takto: „V období let 1870 až 1920 objevili rolníci v sedmnácti oblastech státu Michigan kuriózní artefakty. Na jejich základě bylo vytvořeno celkem sedm sbírek.“

To, co získali převážně amatéři z půdního podloží indiánských sypaných pyramid, vyvolalo neskrývaný zájem i ve vědeckém světě. Prof. dr. Edwin Worth si otevřel v Detroitu soukromé muzeum, věnované výhradně těmto záhadným nálezům. Později bylo toto muzeum přeloženo nejprve do New Yorku, kde byly nálezy po několik desetiletí veřejně vystaveny, ale jak jsem zjistil, ani New York nebyl konečnou stanicí této sbírky. Následovalo přeložení muzea do Springsportu v Indianě. Bohužel tam propukl požár, jemuž padla za oběti většina předmětů. Jistý Thad Wilson zachránil z hořících trosk dvacet objektů. Ani přes velmi intenzivní pátrání se však nepodařilo zjistit, kam se zachráněné kousky poděly.

Michiganské nálezy se svými motivy vlastně vůbec nehodí do Severní Ameriky. Nesčíslné množství písemných znaků nelze jednoznačně zařadit, je ovšem nápadná jejich podobnost se staroegyptskými hieroglyfy, hebrejskými a řeckými písmeny, ale i s germánskými runami. Dosud nebyl nikdo schopen rozluštit nebo dokonce přeložit tyto texty – pokud se ovšem vůbec jedná o smysluplný záznam.

Obrazy doprovázející písemné znaky jsou oproti tomu naprosto jednoznačné. Jasně je možné poznat biblické motivy. Vidíme tu například příběh o stvoření světa, Adama a Evu, prožíváme s nimi vyhnání z ráje. Není obtížné identifikovat Kaina a Ábela, nejznámější bratrskou dvojici v křesťanské mytologii. Stáváme se svědky stavby Noemovy archy a na vlastní oči vidíme biblickou potopu.

V podzimních dnech roku 1890 hloubil pomocný dělník James Scotford základy pro nový plot na Davisově farmě u Wymanu. Přitom narazil na hliněný džbán pomalovaný písmenými znaky a další drobné nálezy.

Všichni přítomní byli objevem udiveni, veškeré nalezené předměty uložili do kůlny a vrátili se k namáhavým každodenním povinnostem. Kupodivu nikdo nechtěl nic vyhodit. Doba tehdy rolníkům příliš nepřála; všichni museli tvrdě pracovat, aby uspokojili základní životní potřeby bez sebemenšího nároku na přepych. Nikomu samozřejmě nezbýval čas na archeologické studie.

Přesto kdosi tento nález vyfotografoval a poslal snímky antropologovi prof. dr. Morrisi Jastrowovi ml. z Pensylvánské univerzity. Učenec obratem dospěl k jednoznačnému posudku. Aniž by vzal do ruky jediný nález, suverénně prohlásil: „Všechno to jsou primitivní padělky!“ Jeho názor se opíral výhradně o fotografie velmi průměrné kvality.

Vědcův postoj se neminul účinkem a nikoho ze vznešeného univerzitního světa ani ve snu nenapadlo, že by se mohl o michiganské nálezy zajímat. Místní amatéři se však nenechali zmýlit a pokračovali v hledání.

V roce 1907 byly objeveny další artefakty, tentokrát v okolí Detroitu. Reverend James Savage přistoupil k této záležitosti velmi vážně a odpovědně. Po pečlivém výzkumu se nestačil divit: sedm set nálezů obsahovalo jedinečné výjevy a scény, které snad bez výjimky byly motivovány Biblií.

Dvacátého září 1920 se odborníci konečně uráčili dostavit přímo „na místo“; sešli se u detroitských indiánských sypaných pyramid. Namátkou byl zvolen jeden tumul, jehož se na první pohled mnoho desetiletí nedotkla lidská ruka. Uprostřed archeology prozkoumávané oblasti stál mohutný buk, jehož kořeny podstatně ztěžovaly průnik do násypu.

Prof. dr. Frederick Starr z Chicagské univerzity prohlásil: „Pahorek byl nedotčený a zarostlý, nezaznamenal jsem žádné stopy po umělých zásazích či úpravách, nic nebylo dodatečně zaretušováno.“ Tím bylo vyloučeno, že by novodobí padělatelé zakopali do nepochybně pravé indiánské stavby podvržené předměty.

Pomalou, metr za metrem, byl pahorek odkrýván a ve všech vrstvách se nacházely objekty se známými písemnými znaky. Ačkoli na začátku pečlivých vykopávek panovala jednota, že pahorek byl nedotčený a nic v něm nemohlo být dodatečně deponováno, prohlásil nyní prof. dr. Starr, že nálezy „musely být do kopce přičarovány nějakým kejklářským trikem“.

Učenec nevysvětlil, jak dospěl k tomuto pozoruhodnému názorovému obratu. Jeho nynější názor, k němuž – jak dokazují písemné podklady – došel bez podrobnějšího průzkumu nalezených artefaktů, odstrašil mnohé vědce, kteří by snad jinak objektivně přezkoumali vše, co bylo z pahorku vyneseno na denní světlo. A tak znovu uplynulo několik desetiletí, než 18.

dubna 1953 Harry L. Spooner vydal brožuru o sporných michiganských nálezech. Ke konci podzimu 1953 přednášel na toto téma před antropologickou sekcí Peoria Academy of Sciences. Podrobně rozebral i průběh vykopávek z 20. září 1920.

Této přednášce se zúčastnili rovněž Mr. Phillip Schupp z Chicaga a soudce Claude Stone z Peorie. Oba se už dlouho věnovali michiganským nálezům. Podle jejich jednoznačného stanoviska byly všechny předměty pravé. K témuž názoru dospěla i odbornice Henriette Mertzová, autorka bohužel už mnoho let beznadějně rozebrané knihy *The Mystic Symbol* (Mystický symbol, do češtiny nebylo přeloženo.)

V knize uvedla: „Všechny nálezy pocházejí z indiánských kopcovitých pyramid. Kdo by padělal tisíce artefaktů a zahrabával je v sedmnácti různých michiganských lokalitách? Některá naleziště navíc leží v odlehlých oblastech, které jsou jen obtížně přístupné.“

V Michiganu byly nalezeny kameny s rytinami, malé hliněné tabulky se znaky, písmeny a obrazy a dále břidličné a leštěné měděné destičky rovněž s obrázky a hieroglyfy.

Použitá měď pochází z dolů v Calumetu a Houghtonu. Roku 1954 vedl dr. Roy W. Drier, metalurgický odborník z michiganské College of Mining and Technology exkurzi k těmto měděným dolům. Ze zbytků dřeva a kostí bylo možné určit, že doly se využívaly už před 3 800 lety. Nedalo se zjistit, jak dlouho byly v provozu.

Kdo ale těžil před tisíciletími v Michiganu měď? Kdo mohl opatřit měděné tabulky a další artefakty písemnými znaky a obrazovými ilustracemi? Bylo by konečně načase uspořádat na téma „michiganská bible“ vědecké sympozium. Existovalo kdysi spojení mezi „starým Izraelem“ a Michiganem? Ezra Stiles, prezident Yaleské univerzity, konstatoval už počátkem 18. století: „Stavitelé pahorků byli biblického původu. Šlo o Kanaánce, kteří prošli celou Asií až do Ameriky. Nebo to byli otroci, které sem zavlékli Fěničané.“

Když prof. Ezra Stiles zveřejnil své teze, neměl samozřejmě tušení o michiganských nálezech. Kdyby byly tisíce nalezených artefaktů známy za jeho života, brala by je odborná veřejnost vážněji? Nejspíš ano!

Dnes už se vědecký svět o tyto záhadné nálezy nezajímá. Přitom by pravděpodobně mohly přispět k vyřešení záhady severoamerické kultury stavitelů pyramid. Od břehů Colorada až k Mexiku, od Appalačského pohoří na severu USA až k Rocky Mountains ještě stojí tisíce pyramid a umělých pahorků. Kolik z nich asi obsahuje části „Michiganské bible“?

Podají se někdy definitivně vysvětlit kořeny oné záhadné kultury a důvody jejího zániku? Frederick Johnson z Peabody Foundation s

neskrývaným politováním konstatoval: „Veškeré údaje, které nyní máme k dispozici, nestačí k tomu, abychom dokázali tyto kultury časově zařadit.”

Dokáží budoucí vědci tuto záhadu vyřešit? Možná že nejedna odpověď je ukrytá v dosud neprozkoumaných nebo dokonce neobjevených navrstvených pyramidách. Přímo neodbytná otázka ovšem zní: Má vůbec někdo zájem na tom, aby se nepohodlná fakta podrobněji prozkoumala? Nebo se raději „uloží k ledu”, protože se nehodí k běžné představě o naší minulosti? Čím intenzivněji se věnuji záhadám šerého dávnověku, tím je tato domněnka neodbytnější. Rozhodně nelze postoj většiny představitelů akademického světa označit za vědecký!

Tajuplné „přízračné město“

Na jihozápadě amerického státu Colorado se vypíná náhorní plošina Mesaverde, což v doslovném překladu znamená Stolová hora. Je vysoká téměř 600 metrů a vytváří přibližně obdélník o stranách 24 x 32 kilometry. Tato hora, která už zdálky působí velmi majestátně, představuje záhadu. V jejím nitru se nacházejí trosky starého přízračného města. Najdeme je velmi hluboko ve 155 metrů dlouhém a 30 metrů hlubokém skalním výklenku, co podniknou, až proniknou do sídliště, nyní se jich zmocnil podivný ostych. „Zdálo se nám, jako bychom znesvěcovali posvátnou půdu!“ vzpomínali oba o něco později a neskrývali, že jim i při pouhé vzpomínce na tyto okamžiky běhá mráz po zádech. Nesmírně obezřetně a bojácně vkročili do prvních místností. To, co spatřili, překonávalo možnosti jejich chápání. Zdálo se totiž, že obyvatelé opustili své sídliště jenom na chvíli a před několika minutami. Až se vrátí, a jim se zdálo, že to může být každou chvíli, rozzlobí se kvůli vetřelcům, nebo jim pohostinně nabídnou jídlo a pití?

Vypadalo to, že v jedné místnosti dokonce ještě žhnou v ohništi uhlíky. Vedle popela, který podle všeho nestačil ani vychladnout, stál pečlivě zdobený keramický hrnec. V rohu místnosti si určitě ještě před chvílí hrály děti – ležely tu jejich hračky. V jiné místnosti nejspíš pracovala pilná hospodyňka a právě se věnovala svým domácím pracím. Kamenné nástroje a kuchyňské potřeby vypadaly, jako by je měl teď hned někdo uchopit a začít je zase používat.

„Měli jsme dokonce dojem, jako bychom ještě zahlédli zdejší obyvatele. Pozorovali jsme je při práci a zaslechli jsme, jak štěkají jejich psi a kokrhají kohouti,“ zapsal si Richard Wetherill později do svých obsáhlých záznamů.

Prof. Hans Schindler-Bellamy mi celou situaci ozřejmil během podrobného rozhovoru. „Představte si, že při toulkách opuštěnou krajinou narazíte na vesnici. Procházíte mezi staveními a nikde není nikoho vidět ani

slyšet. Voláte, ale nikdo vám neodpovídá. Opatrně vstoupíte do jednoho domu. V obývacím pokoji je zapnutý televizor, myčka nádobí je naprogramovaná. Na podlaze leží dětský walkman a tiše v něm hraje hudba. V kuchyni stojí otevřená mikrovlnná trouba, jako by paní domu chtěla právě něco vařit. Na stole leží talíře, příbory a sklenky. Nikde však není nikoho vidět. Místo je opuštěné. Jistě se vás zmocní stísněnost, ba pocítíte strach. Stejně na tom byli oba objevitelé Skalního paláce.“

Vraťme se však k sídlišti na Mesaverde. Proč ho jeho obyvatelé opustili? Nepodařilo se nalézt ani náznak nějakého válečného konfliktu. Nic nenavštěvovalo použití násilí. Mimoto bylo toto sídlo prakticky nedobytné. Snadno ho mohlo uhájit několik bojovníků. Útočníci by museli zdolat téměř svislé skalní stěny, aby pronikli do města, nebo použít úzké stezky. Útok na toto místo prostě neměl naději na úspěch.

K přepadení tedy nedošlo. Město nepostihla epidemie ani zálná choroba. Lokalita byla opuštěna bez zřejmého důvodu a spousta předmětů každodenní potřeby zůstala prostě a jednoduše ležet na svém místě. Proč si obyvatelé nevzali tyhle věci s sebou?

Oba farmáři si vůbec nedokázali představit, co se tu odehrálo. Informovali o svém objevu redakce novin, ale v celém Coloradu narazili na naprostý nezájem. Zpráva o jejich nálezů však musela nějak dorazit do Švédska, protože léta Páně 1891 se tu objevil švédský archeolog baron Gustav Nordenskjöld. Okamžitě zahájil systematické vykopávky a s neskryvanou žádostivostí shromáždil metrické centy dobře zachovaných předmětů.

Místní obyvatelé se zoufale pokoušeli dosáhnout toho, aby bohaté nálezy neopustily hranice jejich regionu. Značně pozdě, totiž až roku 1906, byl baron donucen své archeologické rabování ukončit. Politikové přijali nový zákon na „ochranu starožitností“. V témže roce americký prezident Theodor Roosevelt posvětil založení Národního parku Mesaverde, kde je na 26 000 hektarech rozloženo více než 5 000 trosk indiánských staveb. Kulturním centrem jejich obyvatel bylo sídliště na Mesaverde.

Dodnes zůstává záhadou, proč byl Skalní palác svými obyvateli podle všeho překotně opuštěn. Zato už víme, kdo ho svého času obýval. Byl to indiánský národ Anasaziů. Kolem roku 550 n. l. žili jeho příslušníci v okolí náhorní plošiny Mesaverde ve vícero teritoriích o rozměrech až několika stovek čtverečních kilometrů. Domníváme se, že ačkoli život jednotlivých etnik Anasaziů byl rozptýlený, přesto byl celý národ řízena ovládnán z jediného centra.

Kolem roku 550 se v životě Anasaziů něco změnilo. Z původně nomádsky se potulujícího volného svazu se stal usedlý národ. Anasaziové

začali pěstovat fazole, kukuřici a tykve, sbírali byliny a chodili na lov. Obydlí těchto Indiánů působila zpočátku značně primitivním dojmem. Tvořily je především podzemní zemljanky. Nezdálo se, že šlo jenom o trochu lepší díry v zemi.

Kolem roku 750 n. l. začali stavět první nadzemní domy, převážně z hliněných cihel sušených horkým vzduchem. O 250 let později se materiál změnil – pomocí ostrých pazourkových nástrojů se tesaly kvádrové bloky velikosti pálených cihel.

Kolem roku 1100 n. l. reprezentovaly stavební styl Anasaziů objekty ve tvaru věže. Za sto let byla tato sídliště náhle opuštěna. Důvod neznáme. Anasaziové se uchýlili na náhorní plošinu Mesaverde. Proč? Proč až teď? a nikoli dřívě?

Etnograf a odborník na dějiny kultury Jacques Bergier se domníval, že ve hře byl jakýsi náboženský motiv. Tento autor mnoha vynikajících publikací z oblasti literatury faktu mi sdělil: „Podle mého názoru byli Anasaziové manipulováni, řízeni a vedeni kněžími, kteří ovládali svůj národ totalitním způsobem. Jakmile autorita těchto kněžských králů zakolísala, nutili své poddané k tomu, aby opustili dosavadní životní region a usídlili se někde jinde. Pomáhaly jim přitom, nejspíš dokonalé astronomické znalosti. Dokázali naprosto přesně předpovídat zatmění slunce. Nevykládali zmizení slunce jako varovné znamení rozhněvaných bohů, které je možné uchláchnout pouze okamžitým exodem?“

Při obsáhlém rozhovoru jsem se Jacquese Bergiera zeptal, jak si představuje bohy obyvatel Mesaverde. Odpověď zněla: „Nemohli to být astronauti, mimozemští návštěvníci z vesmíru, kteří před stoletími navštívili Zemi?“

Tato spekulace francouzského filozofa a autora bestsellerů není příliš od věci, uvážíme-li, že na stěnách mesaverdských bytů byly nalezeny kuriózní malby, jež ohromujícím způsobem připomínají „neidentifikovatelné létající objekty“, UFO. V jazyce Indiánů kmene Hopi se tyto zvláštní objekty nazývají „taweyas“. Jsou to magické létající štíty, které se kdysi používaly jako dopravní prostředky i k řádným leteckým bitvám. Klan Kojotů prý vyhrál jednu rozhodující bitvu právě díky létajícím vzdušným lodím.

Zůstává otázkou, zda má Jacques Bergier se svými úvahami o motivech trvalého exodu Anasaziů pravdu. Je však nesporné, že nedaleko Skalního paláce se rozkládala i Sluneční svatyně, která zřejmě sloužila k astronomickým pozorováním. Uprostřed komplexu se rovněž nacházelo kamenné zobrazení slunce.

V současnosti převládá názor, že se v tomto případě nejedná o uměle vytvořený obraz slunce, nýbrž o hříčku přírody. Přesto byl tento zvláštní

kámen vědomě a úmyslně přenesen do tohoto náboženského střediska.

Dnes je Mesaverde místu, které vyhledávají miliony návštěvníků. Trosky jsou už mnoho let ohrožovány turistickým ruchem. Přes aktivitu ostražitých hlídačů se turistům stále daří vyrývat do kamenů své iniciály. Nezřídka se dokonce stává, že ze stěn jsou otloukány „suvénýry“. Proto je vcelku pochopitelné, že další sídliště, která se mezitím podařilo objevit, zůstávají pro veřejnost nepřístupná.

Ještě více než záplavou turistů je Skalní palác ohrožován moderními nadzvukovými letadly. Letouny amerického vojenského letectva prokazatelně způsobují ve starém zdivu trhliny. Očitý svědek, indián kmene Navajo jménem Guy Yazzie Teller, na vlastní kůži zažil, že po přeletu několika tryskových letadel se zřítíla skála a jedna starobylá ruina byla zcela zničena.

A tak je to i dnes především lidská hloupost, co Skalní palác nejvíce poškozují. Přemýšliví návštěvníci jistě budou souhlasit s farmářem Richardem Wetherillem, který na jedné těžko průchodné stezce k městu na Mesaverde umístil tabuli s nápisem: „What fools these mortals be!“ („Co za bláznů jsou tihle smrtelníci!“). Je to citát ze Shakespearova *Snu noci svatojánské*.

11/ O dinosaurech a monstrech

V roce 1993 se pravěká monstra, dinosauři, dočkala dosud nevídaného celosvětového zájmu. Muzea, jimž se lidé jinak zdaleka vyhýbali a do nichž návštěvníci zabloudili jenom při opravdu prudké a nečekané dešťové přeháňce, s údivem přihlížela nekonečným proudům zájemců, které přilákaly výstavy o dinosaurech. Je nesporné, že tento zájem vyvolal sci-fi film Stevena Spielberga podle románu Michaela Crichtona.

Stručně k obsahu tohoto napínavého thrilleru: Texaský miliardář zamýšlí otevřít zábavní park se živými dinosaury. Při realizaci tohoto projektu mu pomáhají genové technici. Získali dědičný materiál dinosaurů z doby před sto miliony lety díky hmyzu navždy uvězněnému v jantaru. Tihle tvorečci měli ještě v sobě krev, kterou v pravěku vysála dinosaurům – podobně jako si počínají dnešní moskyti, pochutnávající si na životní tekutině turistů lačnicích po slunečních paprscích.

Plán se zdařila dinosauři se zabydleli na ostrově u středoamerického pobřeží. Potom se ale celý projekt vymkl jeho autorům z rukou. Výpadek elektřiny způsobil chaos a velmi vysoké elektrické ploty přestaly plnit svou ochrannou funkci. Dinosauři se dostali na svobodu a zaútočili na lidi. Tolik film.

Dokázali bychom skutečně z buněčného materiálu miliony let mrtvých zvířat probudit k novému životu gigantická pravěká monstra?

První krůčky, i když ve velmi skromném kontextu, už máme za sebou. Jeden problém se ve Spielbergově filmu důsledně přehlížel: jak mohli vědci poznat, jestli hmyz v jantaru opravdu natankoval“ krev dinosaurů, a nikoli třeba životodárnou tekutinu pravěkých předchůdců dnešních koní?

Prohlášení za mrtvé žijí dlouho

Je ovšem také možné, že vůbec nebudeme muset pomoci nákladné genové techniky takřkajíc rekonstruovat pravěká zvířata. V létě 1993 se objevily ve světových novinách palcové titulky právě na toto téma. Na Wrangelově ostrově ve východosibiřském polárním moři žili před „pouhými“ 4 000 lety mamuti. Nešlo samozřejmě o stejné obry, kteří vyhnuli asi před dvěma miliony let v období pleistocénu, kdy tito těžkopádní giganti byli vyšší než tři metry a vážili šest tun.

Na Wrangelově ostrově však žili ještě v epoše egyptských faraonů „minimamuti“, „vysocí“ jenom dva metry a „lehčí“ dvě tuny. Byla to prostě verze „light“.

Tyto senzační nálezy v Arktidě znovu oživily diskuze, které se vedou už dlouhá desetiletí a vždy se v novinách objeví pod palcovými titulky: Je možné, že až do současnosti přežili živočichové, o nichž se domníváme, že vyhnuli před miliony let?

Nejde ovšem jenom o možnost, můžeme klidně hovořit o skutečnostech: Ve vědeckých kruzích panoval jednoznačný názor, že latimérie podivná zmizela ze světových moří před sedmdesáti miliony lety. U jihoafrického pobřeží však byly chyceny pozoruhodně živé exempláře tohoto předpotopního druhu ryb. Latimérie se jaksi nenaučila číst, a proto nepochopila, že už dávno smí existovat pouze ve formě fosilie, neboť v objemných vědeckých publikacích byla definitivně označena za dávno vyhynulou.

Měkkýš Neopiliana galathea se podle obecného přesvědčení naposledy hemžil na této planetě v paleozoiku, tedy asi před 350 miliony lety. Tato vědecky uznávaná skutečnost“ jaksi nedolehla do různých tichomořských oblastí, protože zde, v hloubce 3 000 metrů, se výše uvedenému měkkýši daří dodnes báječně.

Podobně to vypadá i s rostlinou zvanou ginkgotae, jejíž listy jsou velmi nezvyklé až kuriózní, ale která rovněž ještě nestačila definitivně zaniknout. Podle jednoznačných vědeckých poznatků zvadl poslední exemplář už před 65 miliony lety, koncem období zvaného křída. Zmíněná rostlina však dodnes nádherně kvete a skvěle se jí daří v některých oblastech Číny i

Japonska. Nikoli nadarmo se říká, že ti, které považujeme za mrtvé, se dožívají vysokého věku.

Je tedy možné, že by dodnes přežily i další živočišné druhy, které jsme dosud pokládali za beznadějně vyhynulé – například dinosauři?

Odborník na mořskou faunu prof. RNDr. Alexej Jabolov z Moskvy je o tom přesvědčen: „V hlubinách Indického oceánu a v jihozápadní části Tichého oceánu se to dodnes hemží pleziosaury nebo mozasaurie, kteří údajně vymřeli asi před šedesáti miliony lety. Mezi 25. a 35. stupněm jižní šířky jsou často pozorována zvířata, která jsou pravděpodobně potomky pravěkých dinosaurů.“

Od roku 565 n. l. až dodnes uváděli nespočetní svědkové, že v proslulém skotském jezeře Loch Ness spatřili obrovského vodního živočicha. Láskyplně, ale s patřičným respektem je nazýván Nessie. Jde o přeživšího dinosaura, například z rodu plentiosaurů? Dr. Roy Mackal z Chicaga, jenž se odborně specializoval na otázku, zda živočišné druhy, které údajně vymřely před miliony let, se ve skutečnosti nedožily konce dvacátého století, to pokládá za „vcelku přípustné“.

Je možné, že máme co činit s pověstným fenoménem: v Evropě nemůže existovat nic, čeho by v Americe nebylo mnohem více. Platí to samozřejmě také o skotské Nessii. Jsme-li my, ubozí Evropané, nuceni spokojit se s jedním jezerním monstrem, mohou Američané vysedávat na březích sto padesáti jezer, v nichž se údajně zabydleli podobní živočichové.

„Lochnessky“ v Americe

Hned v úvodní kapitole této knihy jsem se zmínil o záhadných pyramidách v Rock Lake v americkém státě Wisconsin. Vždy jsem se snažil osobně navštívit pokud možno každé záhadné místo, o němž jsem se chtěl rozepsat v novinových článcích nebo knize. A tak jsem prozkoumal i wisconsinskou lokalitu.

Na březích jezera Rock Lake žijí potomci indiánského kmene Winnebagů. O záhadném jezeře a jeho tajemstvích vyprávějí jen velmi neochotně. „Na dně jezera leží zbytky prastarého města. V pyramidách byli pohřbíváni nejvýznamnější hodnostáři!“ vysvětlil mi jeden Indián. Jejich posmrtný klid nesmí nikdo narušit! Právě proto střeží jezero příšera,“ dodal už jen šeptem můj informátor.

Především v období 1850 až 1920 byl v Rock Lake často pozorován netvor, jehož rozměry jsou údajně srovnatelné s Nessií. Všichni svědkové vypovídali v podstatě stejně. Záhadný živočich byl popsán takto: velký nejméně jako slon, tmavohnědý, s koňským krkem a hlavou.

Seriózní obchodník Joseph Davis prožil na březích Rock Lake dlouhá

léta: „Když mi bylo patnáct let – psal se červenec 1943 –, projížděl jsem se na malém motorovém člunu po jezeře. Doplul jsem doprostřed vodní hladiny a chystal jsem se nahodit udice, když tu můj člun rozhoupaly nečekané a podivné viny. Bez hnutí jsem zíral do vody a uviděl jsem, jak se z hlubiny vynořuje cosi nesmírně velikého. Ať to bylo cokoli, velmi rychle se to zezdola přibližovalo k člunu.“

Mladý muž zpanikařil. Chtěl uprchnout, být odtud co nejdále, ale zároveň byl strašlivě zvědavý, co to z hlubiny vyplouvá na hladinu. A najednou to tu bylo. Nad vodní hladinou se objevil netvor s mohutným tělem. Ve skutečnosti vyčnívalo několik metrů nad vodou jenom torzo jakéhosi hnědočerného živočicha.

Záhadný netvor se nechal prohlížet celou minutu a potom se ponořil stejně rychle, jako se objevil. Joseph Davis cítil, jak se ho zmocňuje nepopsatelná panika. „Zdálo se mi, že se zase mohu začít hýbat. Nahodil jsem motor člunu a co nejrychleji zamířil ke břehu. Přísahal jsem, že se k jezeru už nikdy nevrátím!“

David Hatcher-Childress, prezident World Explorer Clubu, je přesvědčeno tom, že v Rock Lake žije podobné monstrum jako Nessie. Tento odborník na záhady a divy naší planety mi řekl: „Zdá se, že Rocky, jak místní obyvatelé pojmenovali tohoto netvora, se dokáže velmi rychle a velmi hluboko potopit. Pravděpodobně upadá v zimních měsících na dně jezera do jakéhosi zimního spánku.“

Přesuňme se z Wisconsinu do Britské Kolumbie. V Okanaganském jezeře dodnes, tedy i na sklonku dvacátého století, žijí bazilosaurové. Tyto mořské nestvůry se tam neobjevují jenom v období, kdy noviny potřebují vyplnit „okurkovou sezonu“ senzačními a kuriózními zprávami. Indiáni, kteří žijí na břehu této vodní plochy, o nich vědí už dlouhá století. Původně tyto obří živočichy nazývali „naiaka“, ale roku 1926 byli oficiálně pokřtěni na „ogopogo“. Od roku 1700 byli pozorováni nejméně dvěstěkrát.

Lionel Edmond zažil děsivé setkání s uvedeným monstrem 20. července 1986: Vyjel jsem si v člunu na jezero, abych si nachytil ryby. Najednou jsem za sebou uslyšel hlasitý zvuk. Otočil jsem se a zdálo se mi, jako by se na hladinu vynořovala nějaká ponorka a ohrožovala můj člun. Così neznámého mířilo přímo ke mně. Když se to vynořilo v pravém úhlu k ose člunu, spatřil jsem nad hladinou šest hrbů. Bylo to dlouhé patnáct až osmnáct, možná i dvacet metrů.“

Prastaré indiánské legendy se pojí i k Champlainovu jezeru ve státě New York. Samuel Champlain, po němž bylo jezero pojmenováno, pokládal vyprávění Indiánů, podle nichž v jezeře přebývá strašlivý netvor, nejprve za nedůvěryhodná. Roku 1609 však spatřil záhadného živočicha na

vlastní oči.

Od roku 1819 až po současnost máme k dispozici nepřetržitý proud výpovědí očitých svědků. Dr. Roy P. Mackal o nich říká: „Prostudoval jsem jich dvacet sedm. Všechna svědectví jsou si nesmírně podobná tvrzením, s nimiž se už pětadvacet let setkávám při zkoumání jezera Loch Ness.“

V obou jezerech, Loch Ness i Champlainově, žije dostatek ryb, skýtajících přiměřenou stravu i obřím živočichům.

Na hranicích amerického státu Maine se rozkládá jezero Pohengamook. V letech 1957, 1977 a 1980 tu dala o sobě vědět jezerní příšera, jež byla pojmenována Ponik. Profesor Vadim Vladykou učil biologii na Ottawské univerzitě. Intenzívně se věnoval především mořským netvorům. K této záhadě vypovídá: „Četní svědkové přísahají, že spatřili šesti až osmimetrovou jezerní příšeru. Mohl to ovšem být obrovský jeseter.“

Této domněnce se obyvatelé břehu Pohengamookského jezera upřímně zasmáli. Dvě očitě svědkyně, Mrs. Desbiensová a Mrs. Tardiffová, mi sdělily: „Živočich měl mohutné tělo a vypadal jako převrácený člun. Mělo to kravskou hlavu, ale přitom ten netvor neměl žádné uši.“ Ať už dámy viděly ve skutečnosti cokoli, určitě to nebyl jeseter.

Na americko-kanadském pomezí je ovšem možné narazit na další jezerní monstrum. Žije v Lake Memphremagog a v literatuře bylo poprvé zmíněno roku 1850. Celé dny jsem strávil v knihovně v Rock-islandu a snažil se onen případ prozkoumat. Přečetl jsem desítky popisů z období posledních sto padesáti let. Z různých svědeckých výpovědí vznikl následující obraz: netvor dlouhý asi pět metrů, napůl kůň, napůl had, podobný dinosaurovi. Všichni se shodovali v tom, že přežil až do současnosti. Indiáni tvrdili, že ze břehu často sledovali hlavu nestvůry – byla vysoko vztyčená, tmavozelená a razila si cestu vinami.

Starší obyvatelé v Garthby u Aylmerského jezera dodnes vzpomínají, že rybáři, kteří se vydávali na lov v letech 1955 až 1958, téměř pravidelně potkávali „děsivé monstrum“. Jakmile jsem se začal vyptávat na přesnější vzhled živočicha, většina lidí zmlkla.

Městský úředník Paul-Emile Grenier tvrdí, že ho roku 1959 spatřil celkem třikrát. „Zavládlo bezvětří a hladina jezera se ani nepohnula. Z vody vyčnívala ploutev zvířete. Měl jsem v člunu pušku a chtěl jsem je zastřelit, bylo ale moc daleko, mimo dostřel. Začal jsem tu potvoru pronásledovat na motorovém člunu, ale byla rychlejší.“

Od padesátých let už tohoto záhadného živočicha nikdo nespapal. V tomto období vypustila jedna důlní společnost, jež nebrala ochranu přírodního prostředí příliš za své, do jezera jedovaté látky. „Tyto jedy

pravděpodobně živočicha zabily,“ domnívá se Paul-Emile Grenier.

Jeho úvaha se dotýká pravděpodobně nejdůležitější otázky, která se v souvislosti s pravěkými netvory vyskytuje. Pokud ve sto padesáti amerických jezerech přežívají podobní živočichové, jak je možné, že se dosud nepodařilo objevit jediný mrtvý exemplář? Richard Carrington, autor knihy *Mermaids and Mastodons* (Mořské panny a mastodonti), se domnívá, že zná odpověď. Podle něho nebyly žádné mrtvé exempláře nalezeny, protože vůbec neexistují v tělesné formě.

Nestvůry už celá tisíciletí představují „pokus člověka vyrovnat se s nezměřitelností vesmíru“. Tím, že člověk promítal své obavy na monstra, dostával se do stavu, kdy byl schopen akceptovat vlastní nicotnost. S podobnou koncepcí vystoupil rovněž psycholog Bruno Bettelheim. Tento celosvětově uznávaný vědec pokládal monstra za „psychickou potřebu“. Anonymní, blíže nespecifikované obavy připadají člověku hrozivější než ty, které dokáže pojmenovat a popsat.

Příšery z amerických jezer by tedy nebyly živé bytosti z masa a krve, nýbrž koncentrované obavy z bezejmenného neznáma. Nevznikají fantazijní představy o bájných monstrech proto, že lidé lépe snášejí strach ze sebeodpornějšího konkrétního netvora než třeba obavu z neprostopupné temnoty?

Na břehu Rock Lake ve Wisconsinu se mi svěřil jeden Indián z kmene Winnebagů: „Příšera ovládající naše jezero je koncentrace ducha a energie. Něco na dně jezera skutečně existuje a my bychom se k tomu neměli příliš přibližovat. Toto tajemství ochraňuje strážný duch, jehož síla nás zároveň odrazuje od toho, abychom překročili určitou hranici. Funguje to jako naše ochrana.“

„Kingkongové“ v Americe

Ve Spojených státech se můžeme setkat nejen s četnými odkazy na nejrozmanitější strašlivé jezerní vládce. V odloučených lesních oblastech řady amerických států, kde opravdu lišky dávají dobrou noc, se údajně vyskytují obří tvorové na způsob věhlasného King Konga.

Znovu stojíme před otázkou, jestli tyhle opice skutečně existují, nebo jde jenom o prastaré lidské obavy a úzkosti, konkretizované v podobě monster? Pravděpodobně jsou tyto živočichové přece jen reální a poměrně aktivní. Zanechávají totiž po sobě četné zřetelně viditelné stopy, což se nedá očekávat od fantastických představ.

O záhadné obří opici hovoří už celá staletí především Indiáni ze severu USA. Například Algonquinové ji nazývají „windigo“.

John Napier se mnoho let intenzívně věnoval tomuto záhadnému

živočichu. Shromáždil stovky svědeckých výpovědí, na jejichž základě si vytvořil následující představu: „Chodí vzpřímeně jako člověk, je ochlupený po celém těle, chlupy jsou načervenalé nebo kaštanově hnědé, ale nápadná je především jeho velikost. Jednotlivé exempláře jsou vysoké až tři metry, průměrná velikost je asi 230 centimetrů. Vždycky se zdůrazňuje neobyčejná síla a nápadně široký hrudní koš tohoto tvora.“

Dr. Valentin Zapunov, biolog ze Sankt Petěrburgu: „Americká obří opice windigo, zvaná rovněž bigfoot, je příbuzný yetiho z Himálaje.“ Tento vědec se domnívá, že přibližně před 50 000 až 100 000 lety se z neandertálce vyvinul nejen homo sapiens, ale také tvor, který v malých skupinách přežil v severoamerických lesích a himálajských výšinách a je známý jako yeti či bigfoot.

Dnes už máme k dispozici bezpočet zpráv očitých svědků. Na tomto místě se zmíníme pouze o nejdůležitějších z našeho století.

Roku 1924 byli v západním Washingtonu na hranici s Oregonem místní zlatokopové napadeni humanoidními opicemi“. Přivolaní novináři a právníci případ pečlivě ověřili a později objevili stovky otisků obřích chodidel.

Rok 1933, Britská Kolumbie. Dvojice mužů tábořila u Pitt Lake v nadmořské výšce 4 500 stop. Ze vzdálenosti čtyř set metrů pozorovali „velké zvíře s lidským obličejem a ochlupeným tělem“. Živočich si údajně pochutnával na plodech z keřů. Byly nalezeny stopy, jednoznačně prokazující, že to nebyl medvěd.

Ruby Creek, rovněž v Britské Kolumbii. V roce 1940 vniklo na osamělou farmu rodiny Chapmanových 2,40 metru vysoké chlupaté monstrum. Způsobilo malou škodu, když převrhlo velký sud s nasolenými rybami. Záhadný tvor po krátkém nevídaném hostování zase zmizel.

Mica Mountain, na hranicích mezi Britskou Kolumbií a Albertou. Mnohokrát zde byly pozorovány skupiny bigfootů. Jedna samice strhávala větve ze stromů a lačně si pochutnávala na listech jako na ojediné delikatese.

Roku 1963 si u Bluff Creeku v Kalifornii zařadil bigfoot na staveništi. Pohazoval si cementovými bloky, jako by to byly kostky dětského lega. Zanechal po sobě stopy, které rozhodně nedělaly pojmenování „bigfoot“ ostudu.

A další zpráva ze stejného místa: Roger Paterson a Bob Gimlin slyšeli, že se v okolí znovu ukázali bigfooti, a tak se 20. října 1976 společně vypravili na koních do pralesa.

Bob Gimlin: „Byli jsme čtyřicet nebo padesát mil od nejbližší silnice. Chtěli jsme objet spadlý strom – a najednou před námi stanul netvor. Stáli

jsme na jednom břehu potoka a on na druhém. Rogerův kůň se začal plašit a ani můj nedokázal zůstat klidný. Roger slezl z koně a téměř současně vytáhl ze sedlové brašny kameru. Živočich se pomalu vzdaloval. Kráčel jako člověk, téměř s rozvážným klidem. Roger natáčel, přeskočil potok, stále filmoval a nakonec klopýtl na naplaveném písku. Zavolal na mě, abych držel zvíře puškou v šachu, což jsem okamžitě udělal. V té chvíli bylo ode mne vzdáleno asi třicet metrů. Klidně kráčelo dál, jednou se otočilo a podívalo se na mě.“

Potom nestvůra zmizela v pralese. Zůstal po ní film v kameře Rogera Patersona a celá řada stop, které záhadný tvor zanechal v bahnitě lesní půdě. Oba přátelé pořídili odlitky těchto opravdu úctyhodných otisků. Byly dlouhé nezanedbatelných 36 centimetrů.

Film ani otisky stop dodnes nedokázaly přesvědčit všechny vědce a mnoho jich stále uvažuje o podvodu. V této souvislosti se tvrdšíjše uvádí, že opičí tvor byl ve skutečnosti převlečený člověk. Bob Gimlin to popírá, Roger Paterson už není mezi živými. Ve prospěch Boba Gimlina svědčí i fakt, že mu bylo nabízeno mnoho peněz, pokud prozradí tajemství podvodu. Všechny nabídky však rozčileně a velmi energicky odmítl.

V roce 1982 byly antropologovi dr. Groveru S. Krantzovi, profesorovi Washingtonské státní univerzity, předloženy odlitky stop, nalezených ve sněhu v Bossburgu (Washington). Vědec se po důkladném průzkumu vyjádřil takto: „S pravděpodobností hraničící s jistotou jde o otisky stop pravého bigfoota, který byl zřejmě po nějaké nehodě zmrzačen.“

Od podzimu 1986 do jara 1987 byl bigfoot mnohokrát pozorován v Pensylvánii.

Jaro 1987, Feller Heights u Dawson Creeku, Kanada: Čtrnáctého března několik mužů pracovalo u ropného vrtu. Při namáhavé a vyčerpávající práci, která vyžadovala dokonalé soustředění, si nejprve nevšimli, že je pozoruje tvor vysoký 2,10 metru. Ať to bylo cokoli, rozhodně nešlo o medvěda, chlupáči se v této době ještě s rozkoší oddávali zimnímu spánku.

Obluda stále v bezpečné vzdálenosti obcházela muže a podezřívavě je pozorovala. Ve sněhu zanechávala zřetelné stopy. Pokud by si chtěla koupit zimní boty, musela by žádat velikost 48. Žije si tedy opravdu „na velké noze“. Úctyhodná byla i délka jeho kroků – 1,80 metru. Živočich po sobě zanechal stopy i v okamžiku, kdy poklekl. Vzdálenost jeho kolen ve sněhu činila 90 centimetrů.

Prvního ledna 1992 se poblíž Sandy v Oregonu vynořil 2,30 metru vysoký obr. Živočich, jehož kožešina byla popsána jako „načervenalé hnědá“, uprchl do lesa, jakmile vycítil, že je pozorován.

Dusivý zápach za sebou zanechával bigfoot, který si to vykračoval 4.

ledna 1992 jižně od hory svaté Heleny. Jeden svědek tvrdil, že tento exemplář, vysoký 2,50 až 2,70 metru, byl těhotný. Jeho ochlupení bylo popsáno jako tmavohnědé až černé.

Téhož 4. ledna 1992 byly pozorovány hned dvě „velké nohy“. První tvor byl vysoký asi 2,20 metru a vážil pět až šest metrických centů. Druhý byl „zřetelně menší“, ale přesto byla jeho hmotnost odhadována na „asi tři a půl metráku“. Jak napsaly noviny Bay City Times, musel automobil prudce zabrzdit, aby se zabránilo srážce s bigfooty. Řidič podle zprávy v novinách pak zařadil zpáteční rychlost, a tak překerní situaci vyřešil.

Šestáho června 1992 ohlásil Sam Sherry z Ligonieru v Pensylvánii: „U Deiry Chestnut Ridge jsem viděl obrovského bigfoota!“

Málokdo se věnoval těmto tvorům tak intenzívně jako Ray Crowe, ředitel Western Bigfoot Society: „I v zimě 1995/96 byli opakovaně pozorováni záhadní obři v Oregonu, hlavně v oblasti Blue Mountains! Stále častěji se odvažují přiblížit k městům, například k Portlandu.“

Dr. Marina Popovičová, špičková ruská zkušební pilotka a prezidentka vědecké společnosti zkoumající mimořádné fenomény, je přesvědčena o tom, že existuje určitá souvislost mezi UFO a obřimi netvory. Je skutečností, že v USA se často UFO a bigfooti vyskytují společně,

V tomto ohledu vyjádřila své přesvědčení Yvonne Schneiderová z Bad Salzuflenu: „V noci z 15. na 16. srpna 1994 jsem byla unesena na palubu neidentifikovatelného létajícího objektu a viděla jsem tělo monstra, kombinaci obřích člověka a zvířete velkého nejméně tři metry, jak se vznáší ve velké skleněné nádrži, naplněné jakousi kalnou tekutinou. Mimosmšťané mi dali na srozuměnou, že tohoto netvora vytvořili uměle – smísili vlastní geny s geny zvířat a lidí. Jedna z mimozemských bytostí mi řekla: „Tohle jsou naše experimenty. Nemusíš se ničeho obávat.“ Jsou tedy bigfooti produktem genové technických pokusů mimozemských vědců?

Při aktuálních ufologických výzkumech se stále častěji zdůrazňuje možnost, že návštěvníci z kosmu využívají naši planetu jako svého druhu pokusnou laboratoř ke genové technickým mutacím monstrózních tvorů, například yetíů a bigfootů, pozorovaných na mnoha místech naší planety. Tito živočichové nezapadají do dějin evoluce na Zemi. Jsou tedy výsledkem mimozemských laboratorních pokusů?

12/ UFO jako problém století

Neidentifikovatelné létající objekty vzrušují každoročně mysl mnoha lidí na celém světě. Podle všeho máme co činit s „létajícími talíři“ (jimž se

naši skeptičtí současníci s oblibou vysmívají), dopravním prostředkem, jehož pomocí navštěvují mimozemšťané z hlubin vesmíru naši modrou planetu. Přísně vzato jsou však „létající talíře“ výmyslem novinářů.

Brzy po poledni 24. června 1947 odstartoval pilot Kenneth Arnold z letiště v Chehalisu k letu do Yakimy ve státě Washington. Na západní straně hory Mount Rainier pátral po ztraceném, pravděpodobně havarovaném letadle.

Ve výši 9 200 stop pilot upozoroval ve vzdálenosti přibližně patnácti mil a v letové výšce 14 000 stop letadlo DC-4. A potom Arnold spatřil cosi jako světelné blesky – v letové hladině 9 500 stop v uspořádané formaci kolem něho prosvištělo devět objektů rychlostí 1200 mil za hodinu.

Ufolog Hans von Kempen si čtyřicet let po případu Kennetha Arnolda dal jako první práci s tím, že začal podrobně zkoumat, co se tehdy ve skutečnosti stalo.

Na letišti v Pendletonu (Oregon, USA) přednesl Kenneth Arnold prohlášení pro novináře a popsal, co na obloze pozoroval. Bill Bequette, místní reportér, byl u toho a zformuloval tiskovou zprávu, která zanedlouho obletěla celý svět a byla neustále opakována a přejímána. Dopustil se ovšem přitom chyby. Kenneth Arnold se na okraj zmínilo tom, že objekty se pohybovaly vlnovitě – jako talíře na neklidné vodní hladině“. Bill Bequette shledal, že výraz „létající talíře“ je v souvislosti s podivnými nebeskými objekty zajímavý a vymyslel si, že Kenneth Arnold viděl „létající talíře“.

Letící tělesa, jež Arnold pozoroval, však v žádném případě neměly tvar talířů. „Objekty byly srpovitě zahnuté, nikoli kulaté. Uprostřed zadní části křídla měly mírné vyvýšení.“

To ovšem spíše připomíná pozemské letadlo než mimozemské neidentifikovatelné létající objekty“. Von Kempen sledoval „stopu letadla“ a byl úspěšný. Dospěl totiž k následujícímu naprosto střízlivému závěru: Arnold neviděl žádné létající talíře, řízené zelenými mužíčky z vesmíru, nýbrž tryskové letouny F-84 Thunder, ovládané váženými americkými piloty nanejvýš pozemského původu.

Je to podivné. Díky jediné novinářské chybě se z plochých objektů ve tvaru srpů staly „létající talíře“. Kenneth Arnold se kvůli zkreslení své informace velmi rozzlobil. Neustále zdůrazňoval, že výraz „létající talíře“ vznikl jako výsledek celé řady nedorozumění“. Jakmile však byl tento pojem na světě, začaly být všude pozorovány létající talíře“. Jejich proslulý, avšak zcela nesprávný tvar už nikdo nepopíral.

Výzkumná skupina CENAP se už dlouho marně pokouší zveřejnit skutečné průvodní okolnosti Arnoldova pozorování UFO. Je pro ni určitě frustrující skutečností, že nenachází patřičnou odezvu ani mezi „širokými

masami“ obyvatelstva, ani u zapřísáhlých vyznavačů UFO. Má to nejspíš následující příčinu: podobné naprosto přesné a důkladné rešerše jsou u skupiny CENAP skutečnou vzácností. Její představitelé působí většinou dojem fanatické antiufologické sekty nanejvýš pochybného charakteru. Přesto se lidem z této organizace stále daří vykládat v tisku, rozhlasu a televizi, že jde o přední badatelskou skupinu v „oboru létajících talířů“. Ve skutečně seriózních ufologických kruzích se však CENAP v podstatě nebere na vědomí.

Začalo to před sto lety

Novodobý fenomén UFO je starý téměř přesně sto let. Všechno to začalo v letech 1896 a 1897. Následující shrnutí vychází z mnoha set novinových článků právě z tohoto období. Mohu zde citovat samozřejmě pouhý zlomek oněch fascinujících pramenů, protože jinak bych potřeboval několik samostatných knižních svazků.

Sacramento, Kalifornie, USA, 20. září 1896: Na obzoru vzplálo světlo. Je to hvězda? Nebo snad nějaká planeta? Profesor Swift, profesionální astronom, přimhouřil oči. Ne, není to planeta ani hvězda. Pohybuje se to. Třeba je to kometa? To by pak musela být nějaká dosud neobjevená a neznámá, protože 20. září 1896 se žádná neočekávala.

Učenec namířil dalekohled na putující světlo – a nestačil se divit. Zjistil, že se ve velké vzdálenosti na obloze pohybuje záhadné cosi trojúhelníkového tvaru. Na každém vrcholu trojúhelníku zářilo světlo; dvě byla obzvlášť silná, třetí se v jejich intenzivní svítivosti jako by vytrácelo. Profesor Swift popsal své pozorování v *Astronomical Journal* a *Stockton Evening Mail*.

Asi za měsíc pozoroval John Ahern ze Stocktonu v Kalifornii podobný úkaz. Když večer venčil psa, prosvištělo nad ním něco trojúhelníkového. Zřetelně byly vidět tři „ohnivé koule“, které byly nějak spojené. „Bylo to skutečně nejkrásnější, co jsem kdy viděl! Ale bohužel nemám potuchy, co to bylo!“ vyprávěl později John Ahern jednomu novináři.

Co asi Swift a Ahern viděli? Byli oba muži konfrontováni se stejným fenoménem? A co to bylo? Co nad nimi nehlučně létalo po obloze? Obě kuriózní pozorování by nejspíš rychle upadla v zapomnění, kdyby od listopadu 1896 do května 1897 nebyla zaznamenána celá řada podobných úkazů.

Začalo to v Kalifornii, potom následovala další pozorování na východě, v Ohiu a Virgínii. Desetitisíce lidí se domnívaly, že je klame zrak. Po obloze prostě a jednoduše létaly tajuplné stroje. V městech – jako například v Sacramentu, Omaze a Chicagu – vypukla opravdová „letecká horečka“.

Bylo to navíc v roce 1896, kdy ještě neexistovala letadla – alespoň ne na Zemi.

V kalifornském Sacramentu 17. listopadu 1896 celý den přšelo. K večeru se počasí ještě zhoršilo. Charles Lusk, jenž pracoval pro Central Electric Street Railway Company, stál onoho večera před svým domem na rohu 23. a 10. ulice. Otráveně hleděl do tmy. Znenadání se ve výšce asi 300 metrů začalo nějaké světlo pohybovat směrem k západu. Dejme nyní slovo očitému svědku Charlesi Luskovi: „Nebyla to hvězda ani meteor. Za světlem se pohybovalo mohutné těleso. Nic podobného jsem ještě v životě neviděl!“

Téhož večera se vysoký vládní úředník George Scott zdržoval v Sacramentu. Z kupole vládní budovy pozoroval s několika kolegy „temné něco“ na obloze. Záhadný objekt měl tři světla. Také J. H. Vogel právě oné noci něco zahlédl: „Světlo a nad ním vejčitý útvar.“

Příštího dne otiskla většina místních novin obsáhlé články. Hlavní nadpis v The San Francisco Call z 18. 11. 1896: „Tvrdí, že viděli letící vzducholod’!“ Neméně seriózní deník Union konstatoval: „Viděly to stovky svědků!“ Sacramento Record Union: „Co to bylo?“ Tato otázka je na místě! Co létalo léta Páně 1896 po obloze nad Amerikou?

Plukovník H. G. Shaw a Camille Spoonerová si 25. 11. 1896 vyjeli na malou projížďku v kočáře. Kolem osmnácté hodiny spatřili vzducholod’. Vznášela se asi sedm metrů nad zemským povrchem a byla neuvěřitelně veliká. Její délku odhadovali na padesát metrů, uprostřed měla zhruba osm metrů v průměru. Nebyly na ní vidět žádné motory nebo nějaké řídicí mechanismy.

Bezpochybně Američanů si tehdy kladl otázku: Kdo byl schopen vynalézt, zkonstruovat a postavit takovýto létající stroj? Do podezření se dostal geniální vynálezce Tomáš A. Edison, majitel nesčetných patentů. Nenechal snad Mr. Edison tajně vyzkoušet své nejnovější dílo, zázračný stroj, než ho oficiálně předvede veřejnosti? Byl tedy vznesen dotaz přímo na vynálezce. Ten však rozzlobeně odpověděl: „Je naprosto absurdní předpoklad, že někdo postaví vzducholod’ a bude držet celou záležitost pod pokličkou. Muselo by jít o mechanický přístroj, poháněný silným motorem o nízké hmotnosti. V současnosti ještě nikdo takový motor nevyvinul, ale samozřejmě nevíme, k čemu jednou dojde v budoucnosti.“ Edison tazatele ubezpečil, že on sám rozhodně neztrácí čas vynalézáním vzducholodí a létajících strojů.

Edison: “Věnuji svůj čas jenom takovým věcem, které mají určitou ekonomickou hodnotu!” Vynálezce, jenž byl jindy nesmírně prozíravý, nepřikládal vzducholodím žádnou nadějnou budoucnost. „V nejlepším

případě by snad jednou mohly sloužit jako hračka!“

Zpočátku se zdálo, jako by se fenomén vzducholodi rozplynul ve vzduchu. Přinejmenším se o něm delší dobu neobjevovaly v tisku žádné zprávy. Celé dny jsem prohledával novinové archivy, avšak dlouho marně. Několik měsíců nevyšel o tajuplném úkazu ani jediný článek. Fenomén se znovu vynořil až v únoru 1897, tentokrát na západě USA.

Podle Omaha Bee z 2. února 1897 byl záhadný objekt pozorován nad Hastingsem v Nebrasce. Tyto noviny ve zvláštní zprávě uvedly: „Četní občané Hastingsu nám oznámili, že nad západní částí města pozorovali vzducholod' nebo něco podobného. Těleso letělo přibližně ve výšce 135 metrů, jednou se na půlhodinu zastavilo, potom zakroužilo, popolétlo dvě míle k severu a zase se vrátilo. Nakonec beze stopy zmizelo.“

Zpočátku objekt vypadal jako jasná hvězda, při podrobnějším pozorování se zjistilo, že je to údajně vzducholod' vybavená podivuhodně silnými reflektory.

O několik dní později, 5. února 1897, byl další záhadný létající objekt pozorován nad Invale, čtyřicet mil severně od Hastingsu. Svědky byli, jak výslovně zdůraznil tisk, „vážení občané, kteří se navraceli z modlitebního shromáždění“. Takto zbožné jedince samozřejmě nelze podezřívat ze lži.

Spatřili snad stejný létající stroj jako plukovník Shaw? To stěží, protože popis je tentokrát odlišný: „Ta věc měla kónický tvar a délku deset až třináct metrů (Shaw: délka padesát metrů!). Vpředu to bylo vybaveno jedním pronikavým světlem a pak to mělo šest dalších reflektorů, tři po každé straně, a kormidlo ve tvaru vějíře.“ Kromě toho byla pozorována „vždy dvě křídla na obou bocích“ a svědkové zřetelně slyšeli hluk motorů i „hlasy a smích cestujících“.

Roku 1979 se snažil s tímto fenoménem vyrovnat profesor Roger L. Welsch, lingvista na univerzitě v Lincolnu (Nebraska). Na nespočetných pozorováních podle tohoto vědce „přece muselo něco být“, i když „nepochybně existují i lži, záměrně vypouštěné do světa“.

Zdá se, že na sklonku 19. století představovaly létající objekty hlavní téma všech rozhovorů v Nebrasce, což se vymykalo chápání profesora Williama Riggeho, tehdejšího astronoma na Creighton College v Omaze: „Ti lidé přece viděli Venuši!“ domníval se. I když toto vysvětlení pocházelo od renomovaného vědce, nebylo tehdy bráno vážně. Příliš mnoho lidí totiž naprosto zřetelně vidělo objekt vybavený pronikavými reflektory, který nezřídka velmi nízko – mnohdy to bylo jenom několik set metrů nad zemským povrchem – manévroval. Tak blízko se Země a Venuše – Bohu za to budiž vzdány díky! – přece jen ještě nepřiblížily.

Druhého dubna 1897 přeletěl tajemný objekt nad Kansas City. Šlo o

„záhadné černé těleso, vybavené oslňujícím reflektorem.“ Ať to bylo cokoli, určitě ne šlo o Venuši. Tisk se tehdy neopomněl zmínit o několika tisících svědků“.

Gate City, hojně čtené noviny v Keokuku (Iowa), napsaly 11. dubna: „Minulé noci mnoho občanů pozorovalo zvláštní světlo. Jednalo se pravděpodobně o vzducholod', která v našem i jiných státech vyvolala značný rozruch.“

V polovině dubna 1897, přesný den této příhody už nelze bohužel zjistit, pozoroval zvláštní těleso poblíž texaského Rocklandu strojvedoucí Jim Hooton. Ohlušující hřmot ho přilákal do lesa. Tam na mýtině uviděl obří vzducholod'. Zřejmě se dostala do potíží, protože to vypadalo na nehodu.

Havárie UFO před sto lety

Dne 19. dubna 1897 se odehrálo něco skutečně neuvěřitelného. Došlo zřejmě ke katastrofě, můžeme-li věřit novinám Dallas Morning News. Informace z deníku, který byl koncem minulého století znám jako seriózní tiskovina, nám dnes spíše připomíná moderní vědeckofantastický román. A přesto údajně popisuje reálnou událost.

Cituji přesně z článku publikovaného roku 1897: „Kolem šesté hodiny ranní byli všichni lidé, kteří si v texaské Auroře přivstali, konfrontováni s neočekávaným objevením vzducholodi, jež zřejmě létala nad celým Texasem. Udržovala severní kurz a více než kdy předtím se přiblížila k zemskému povrchu. Něco s jejím mechanismem zřejmě nebylo v pořádku, protože letěla rychlostí pouze deset až dvanáct mil za hodinu a klesala stále níž. Přeletěla náměstí, a když dosáhla severní části našeho města, narazila na větrný mlýn soudce Proctora a s obrovským výbuchem se rozpadla. Trosky byly rozesety široko daleko. Větrný mlýn a vodní nádrž byly při havárii zničené.“

Dále to zní ještě fantastičtěji. Noviny totiž uvedly: „Na palubě vzducholodi se nacházel pouze jediný pilot. Jeho tělesné pozůstatky byly značně znetvořené, ale bylo možné rozeznat, že nejde o obyvatele naší planety.“ Že by mimozemšťan?

Noviny, o jejichž serióznosti svého času nenapadlo nikoho ani zapochybovat, pokračují ve zpravodajství: Xr. T. J. Weems, spojový důstojník a autorita v oblasti astronomie, vyjádřil názor, že pilot je obyvatelem Marsu. Všechny doklady, jež byly u něho nalezeny, jsou napsány neznámými hieroglyfy a není možné je rozluštit. Sám létající stroj byl natolik poškozen, že to neumožňuje usuzovat na jeho konstrukci a druh pohonu. Byl vyroben z neznámého kovu, který vypadal jako zvláštní směsice hliníku a stříbra.“

Znamenalo to vyřešení podstaty námi předtím popisovaných záhadných létajících objektů? Byly tyto stroje, pozorované nesčíslným množstvím svědků, ve skutečnosti kosmické lodě mimozemského původu? Podle Dallas Morning News a Fort Worth Register se na palubě létajícího objektu každopádně nacházel mimozemšťan. Jeho zmrzačené tělo prý bylo den po havárii pohřbeno na místním hřbitově.

Roku 1973 zkoumali tento případ William Case, přední ufolog Walter Andrus a odborník na detektory kovu Frank N. Kelly. Tento tým našel přímo v dějišti události jedenadevadesátiletou Mary Evansovou a třiaosmdesátiletého Charlese Stephense. Oba svědkové si vzpomněli na to, že roku 1897 došlo k mohutnému výbuchu a že jejich rodiče mluvili o „mnoha troskách a kovových částech“.

Samozřejmě součástí pečlivého výzkumu se stal i místní hřbitov. Byl objeven starý náhrobek, vysoký jen asi 45 centimetrů, a na něm zvláštní rytina, zobrazující pravděpodobně létající stroj. Fred Kelly prozkoumal hrob pomocí detektoru na kov a dospěl k tomuto výsledku: „V hloubce asi jednoho metru je v hrobě uloženo něco kovového.“ Co? Nebyly v roce 1897 uloženy do hrobu se záhadným pilotem i zbytky havarovaného létajícího stroje?

Walter Andrus, William Case a Fred N. Kelly požádali o exhumaci neznámého nebožtíka. K ní však nikdy nedošlo. Než bylo v této věci učiněno definitivní rozhodnutí, byl náhrobek údajného mimozemšťana zcizen a samotný hrob znesvěcen poškozen, že to neumožňuje usuzovat na jeho konstrukci a druh pohonu. Byl vyroben z neznámého kovu, který vypadal jako zvláštní směsice hliníku a stříbra.“

Znamenalo to vyřešení podstaty námi předtím popisovaných záhadných létajících objektů? Byly tyto stroje, pozorované nesčíslným množstvím svědků, ve skutečnosti kosmické lodě mimozemského původu? Podle Dallas Morning News a Fort Worth Register se na palubě létajícího objektu každopádně nacházel mimozemšťan. Jeho zmrzačené tělo prý bylo den po havárii pohřbeno na místním hřbitově.

Roku 1973 zkoumali tento případ William Case, přední ufolog Walter Andrus a odborník na detektory kovu Frank N. Kelly. Tento tým našel přímo v dějišti události jedenadevadesátiletou Mary Evansovou a třiaosmdesátiletého Charlese Stephense. Oba svědkové si vzpomněli na to, že roku 1897 došlo k mohutnému výbuchu a že jejich rodiče mluvili o „mnoha troskách a kovových částech“.

Samozřejmě součástí pečlivého výzkumu se stal i místní hřbitov. Byl objeven starý náhrobek, vysoký jen asi 45 centimetrů, a na něm zvláštní rytina, zobrazující pravděpodobně létající stroj. Fred Kelly prozkoumal

hrob pomocí detektoru na kov a dospěl k tomuto výsledku: „V hloubce asi jednoho metru je v hrobě uloženo něco kovového.“ Co? Nebyly v roce 1897 uloženy do hrobu se záhadným pilotem i zbytky havarovaného létajícího stroje?

Walter Andrus, William Case a Fred N. Kelly požádali o exhumaci neznámého nebožtíka. K ní však nikdy nedošlo. Než bylo v této věci učiněno definitivní rozhodnutí, byl náhrobek údajného mimozemšťana zcizen a samotný hrob znesvěcen. Byla v něm vyhloubena „šachta“ o průměru pouhých sedmi centimetrů. Něco bylo zřejmě z hrobu odstraněno, protože detektor kovu přestal indikovat přítomnost kovového předmětu.

V Auroře vzbudilo znesvěcení hrobu obecné pohoršení. Otevření hrobu bylo zakázáno. Přesto tři nadšení badatelé dosáhli jistého výsledku. Dostaly se jim totiž do rukou kovové relikty, které údajně pocházely z vraku zříceného létajícího objektu. Tyto vzorky byly vědecky prozkoumány v profesionální laboratoři.

Výsledek: šlo o hliník s malým podílem železa. Vzorky byly nepochybně krátkodobě vystaveny působení velmi vysoké teploty, protože obsahovaly určité množství místního pískovce. To znamená, že kov musel být alespoň nakrátko v tekutém stavu. Potom se spojil s pískovcem, vychladl a ztuhl. Cín a měď nebyly ve vzorcích zjištěny, ačkoli měď se průmyslově téměř vždy mísila na slitinu právě se železem.

William Case k tomu poznamenal: „Všechny důkazy nasvědčují jednoznačně explozi. Rozptyl kovových fragmentů ukazuje, že stroj letěl poměrně nízko. Nejprve došlo k výbuchu v pravé dolní polovině letícího objektu a trosky byly rozptýleny na ploše více než deseti tisíc metrů čtverečních podél mírného svahu vápencového pahorku. Bezprostředně poté následoval druhý ničující výbuch, jenž rozmetal trosky severníma západním směrem.“

Dr. Johannes Fiebag, vystudovaný geolog a seriózní vědecký publicista, se dopracoval po zevrubných rešerších k následujícímu zjištění: „Jedno je zřejmé – koncem minulého století existoval reálný fenomén v podobě velkých objektů doutníkového či elipsovitého tvaru, které s oslňujícími světly téměř nehlučně létaly nad americkým kontinentem.“

Nikoli z tohoto světa

Byly tyto létající objekty opravdu kosmické lodě z jiných světů? Tato hypotéza se přinejmenším nabízí jako jisté vysvětlení.

Jedno je nesporné – tisíce lidí létající objekty pozorovaly. Přitom muselo jít o více exemplářů. I po havárii z 19. dubna 1897 byla zaznamenána řada dalších výskytů. Tak třeba 21. dubna 1897 byl bývalý

senátor Harris z Harrisburgu kolem jedné hodiny v noci vytržen ze spánku ohlušujícím hřmotem.

Když zmatený muž vyběhl z domu, spatřil poměrně nízko letící objekt. Harrisův popis ocitovaly 23. dubna 1897 noviny Modern News: Byl to zvláště vyhlížející objekt, nejspíš ona zázračná vzducholod', která tak nevysovlně udivila lidi na západě USA.“

Americký autor David Cohen, který se věnoval fenoménu létajících objektů s ojedinělým zápalom a houževnatostí, soudí: „Musely to být nejméně dva, možná i tři různé létající objekty, máme-li vysvětlit všechna zaznamenaná pozorování.“

Kdo však tyto záhadné stroje zkonstruoval? Mimoszemšťané? Nebo snad pozemští snaživci, vynálezci, kteří výrazně předběhli svou dobu? Pozemský původ tohoto fenoménu vypadá na první pohled rozumněji než autorství jakýchsi záhadných návštěvníků z hlubin vesmíru. Pozemské vysvětlení však můžeme klidně vyloučit, jak prokázal Charles H. Gibbs-Smith. Tento historik se specializoval na období před rokem 1910. Podle jeho názoru „nemohl na přelomu let 1896 a 1897 létat v Americe žádný typ říditelného stroje, který by byl lehčí než vzduch“.

Ve Francii zahájili bratři Montgolfierové svoje první pokusy s horkovzdušnými balony na počátku 80. let 18. století a 21. listopadu 1783 se jim zdařilo první let s lidskou posádkou. V USA se vznegli první vzduchoplavci v balonu roku 1793. První ovladatelný balon navrhl Henri Giffard v Paříži. Roku 1852 poprvé vzlétl na 34 metry dlouhém „doutníku“. Plynový balon se měl stát ovladatelným díky vrtuli na parní pohon. Na papíře to vypadalo velmi působivě, avšak praxe se dosti odchylovala od přesných konstrukčních plánů. Jakmile zafoukal byt mírný vítr, ukázalo se, že motor je příliš slabý a vzducholod' je bezmocně vystavena jeho rozmarům.

Existovala snad vylepšená „vývojová řada“ v letech 1896 a 1897? V roce 1902 údajně zkonstruoval vzducholod' farář Burrell Cannon. V téže roce se mu prý podařilo létající objekt, poháněný plynovou turbinou, udržet nedaleko Pittsburgu na chvíli ve vzduchu. Bylo to ještě před úspěchy legendárních bratří Wrightů, ale přece jen několik let po výskytu záhadných těles v období 1896/1897. Farář Cannon kromě toho tvrdil, že konstrukční návod na své letadlo“ našel v Bibli u proroka Ezechiela, jenž i v našem kosmickém století fascinoval inženýra NASA Josefa Blumricha. Tento odborník na kosmické lety je přesvědčeno tom, že Ezechiel asi před 2 500 lety viděl mimozemskou kosmickou loď, byl vzat na její palubu a svá pozorování a zážitky naprosto přesně vyjádřil písemnou formou.

V roce 1856 přišel tiskový podnikatel Fred Marriott, zakladatel London

Illustrated News a London Morning Circle, do San Francisku. V Anglii tento publicista působil jako vynálezce. Tam také obdržel patent na létající stroj s parním pohonem, ale nenašel dostatek mecenášů, kteří by mu umožnili vynález prakticky realizovat.

Roku 1897 přišel švédský inženýr Salomon Andreu s opravdu odvážným projektem. Rozhodl se, že s několika společníky přeletí balonem severní pól. V červenci odstartovala tato nepochybně odvážná expedice v obřím balonu ze Smeerensbergu na severních Špicberkách. V následujících měsících se objevily četné zprávy o pozorování létajících objektů z téměř celého světa. Tragický konec výpravy Salomona Andreeho vyšel najevo teprve v roce 1939. Už krátce po startu balonu bylo nutné přistoupit k nouzovému přistání na malém ostrůvku severně od Špicberků. Balon zřejmě po nedlouhém letu zcela zledovatěl. Muži asi chtěli na ostrůvku zbavit obal těžkého ledového příkrovu, ale nedokázali se znovu odlepit od země. Chladnokrevní účastníci expedice zaplatili své vědecké nadšení (nebo snad svou lehkomyšlnost?) životem.

Přestože tato výprava nečekaně brzy tragicky skončila, lidé tvrdili, že balon viděli na obloze poté, co už prokazatelně dost dlouho ve vzduchu nebyl. To snad všichni „svědkové“ – a rozhodně jich nebylo málo! – vědomě lhali? Nebo spíše viděli UFO a pokládali je za balon, o němž se dočetli v novinách?

Nebo se snad stali obětí vlastní fantazie? Lidská představivost se totiž vyznačuje tím, že „vidí“ věci, které by mohly existovat, ale reálně (ještě) nejsou k dispozici.

Není tajemství neidentifikovatelných létajících objektů ještě mnohem mysterióznější, než se dosud odvážila spekulovat většina ufologů? Na toto téma jsem podrobně rozmlouval s Jacquesem Bergierem. Francouzský autor bestsellerů poznamenal: „UFO jsou reálné konstrukce, kosmické lodě z cizích světů. Srovnáme-li však naše rakety s UFO, působí naše pozemská lidská technika jako primitivní projev doby kamenné. Bytosti, které jsou s to překonávat vzdálenosti mnoha světelných let, nepochybně disponují technikou, která by nám, lidem 20. století, nutně musela připadat jako nepravděpodobně pohádková. Uvědomme si, že člověk se snaží proniknout do vesmíru jenom několik desetiletí. Vždyť naše astronautika je pořád ještě v dětských plenkách!“

Pokud by nám kosmická technika mimozemšťanů připadala „nepravděpodobně pohádková“, pak na druhé straně máme bezprostředně co činit s fenoménem, jenž sice přímo souvisí s UFO, ale jevově připomíná spíše nepředstavitelně krvavý horor než klasickou pohádku. Mám na mysli hrůzná zohavení zvířat, tzv. animal mutilations. Tento fenomén je

bezesporu strašný, krvavý a jistě odporný. Bylo by však nesprávné, kdybychom tento hororový aspekt příběhu o UFO zamlčovali.

13/ Nanejvýš reálná noční můra

Začalo to asi před sto lety, kdy četné severoamerické státy zachvátila první epidemie UFO. Farmář Alexander Hamilton, jeho syn Walt a jeden zaměstnanec na farmě 19. dubna léta Páně 1897 přihlíželi, jak bylo přímo z pastviny uneseno tele a odvečeno na palubu obřího neidentifikovatelného létajícího objektu. Za několik hodin byly nalezeny jen smutné pozůstatky tohoto zvířete a jeho kůže. Vypadalo to, jako by někdo z velké výšky shodil na zem prázdný obal. Mohlo za to UFO? Ufologičtí skeptikové to zpochybňují a tvrdí, že k výše uvedenému případu vůbec nedošlo. Byl to prý jen výplod fantazie několika mužů, kteří se sdružovali v jakémsi klubu „sedmilhářů“ a pokoušeli se jeden druhého překonat vymyšlením co nejstrašidelnějších historek.

Je ovšem skutečností, že máme k dispozici místopřísežně prohlášení Alexandra Hamiltona, v němž ujišťuje, že popsal nanejvýš reálný zážitek na základě vlastní zkušenosti. Sám bych ochotně zařadil tento případ jako kuriozitu ad acta, kdyby únosy a strašlivá zohavení četných zvířat nejružnějšího druhu nebyly neodmyslitelnou součástí fenoménu UFO. Ať nám to připadá jako sebehroznější noční můra, tento krvavý úkaz skutečně existuje.

Už když jsem psal svou knihu *Das Sphinx-Syndrom. Die Riickkehr der Astronautengötter* (česky *Záhadné syndromy, Dialog, Liberec 1996* – pozn. překl.), pečlivě jsem zvažoval, zda bych téma zohavování dobytka neměl z estetických důvodů raději pominout. Dospěl jsem však k nezvratnému přesvědčení, že fenomén UFO je nutné popsat v jeho celistvosti a zčásti bohužel i děsivé mnohotvárnosti. Nejde přece o to, jak bychom si rádi představovali návštěvníky z vesmíru a jací by měli být ideální mimozemšťané. Musíme především pochopit, s kým máme ve skutečnosti co do činění.

Hans-Werner Sachmann výstižně uvedl v recenzi na knihu *Záhadné syndromy*: „Langbein ukazuje, že v naší fantazii není místo pro milé a laskavé mimozemšťánky, kteří nemají nic lepšího na práci, než nás zachraňovat. S touto iluzí je v dané knize definitivně skoncováno.“

Proto nemohu jinak a rovněž v této knize musím zmíněný kritický fenomén popsat. Zdá se, že v nejnovější době došlo k jisté změně. Mimozemšťané nyní unášejí četná zvířata jaksi „navždy“. Dobytčata prostě mizí jako v „černé díře“.

Inventura

V prosinci 1963 se obyvatelé Gallipolisu v americkém státě Ohio jaksepatří vyděsili. Nalezli totiž četné strašlivě zohavené zvířecí zdechliny, nejčastěji byl postižen skot. Kdo umučil nebohá zvířata k smrti? Byl to nějaký fanatický odpůrce dobytka? Tuto domněnku na první pohled naprosto nic nepotvrzovalo.

Zvířatům byl s chirurgickou přesností odoperován mozek a chyběly jim i vnitřní orgány. Ve všech případech se při jejich vyjmutí postupovalo s vědeckou exaktností. Lidskému chápání se zcela vymykal fakt, že ve většině případů nezůstala v mrtvých zvířatech ani kapka krve. Krev nebyla zjištěna ani na zemi, kde zdechlina ležela. Vzhledem ke strašlivému zmasakrování dobytka bylo nepochopitelné i to, že se nikdy nepodařilo objevit sebemenší náznak odporu smrtelně mučených zvířat.

Na nejvyšší míru rozrušení farmáři zorganizovali jakousi domobranu. Pastviny byly hlídány ve dne i v noci. Zpočátku to vypadalo, že tato akce bude úspěšná. Jistě, pachatele nikdo nedopadl, ale strašlivé masakry ustaly, a tak se lidé zase vrátili ke každodenním povinnostem. Důsledná kontrola zřejmě přiměla pachatele k tomu, aby krvavý výzkum ukončil.

Avšak farmáři se radovali předčasně. Za čtyři roky to začalo nanovo. Na Alamoské farmě (Colorado, USA) byla nalezena mrtvá Lady, kůň rodiny Lewisových. Třiletá klisna byla příšerně zohavena. Z krku jí bylo s nepředstavitelně hrůznou chirurgickou dokonalostí odstraněno maso. Kostí vypadaly, jako kdyby se několik týdnů pražily na slunečním žáru, avšak Lady si ještě před několika hodinami prokazatelně užívala bezstarostného koňského života. Kdo byl nebo co se stalo příčinou smrti tohoto koně? Šelma to být nemohla. Dr. John Henry Alshuler, patolog v Rose Medical Center v coloradském Denveru, dnes už profesor medicíny na Coloradské univerzitě, prozkoumal tohoto mrtvého koně – nebo lépe řečeno to, co z něho ještě zbylo.

Hrůzná skutečnost vyvolala v tomto muži, jenž byl jako patolog zvyklý zacházet s mrtvolami, paniku. „Nedokázal jsem strachy usnout!“ přiznal několik let po ještě dnes nevysvětlené události dr. Alshuler. Nejzáhadnější byla absence krve! To ubohé zvíře bylo strašlivě zřízené, ale nikde se nenašla ani kapka krve – na zvířeti, na zemi, prostě a jednoduše nikde. Srdce, plíce a štítná žláza chyběly.“

Byly průkazně odborně odstraněny, rozhodně je nesežrala žádná šelma. „A k tomu byl použit jako chirurgický nástroj nesmírně drahý laserový skalpel.“ Poučený vědec s absolutní jistotou vyloučil šelmy jako „pachatele“ a odmítli teorii o „normálních sadistech“. Jeho přesvědčení je

neotřesitelné: „Je to dílo mimozemšťanů

I on sám neidentifikovatelné létající objekty pozoroval. Trvalo ovšem dlouhá léta, než se jako lékař odvážil vystoupit na veřejnost s poznatky, které působily opravdu fantastickým dojmem. Zpočátku raději zamlčoval vše, co věděl, a to na základě lidsky pochopitelného důvodu – z ohledu na svou další vědeckou dráhu. Prof. dr. Altshuler se nutně obával, že bude vystaven všeobecnému posměchu, bude-li publikovat vlastní přesvědčení o mimozemských návštěvnících, vesmírných experimentátorech, odpovědných za zohavování pozemských zvířat. Vraťme se však k „případu Lady“.

Kuriózní „vysvětlení“

Hned 10. září 1967 a během následujících dnů byla s detektivní důkladností, centimetr po centimetru, prohledána pastvina klisny Lady. Našly se jenom otisky koňských podkov, které zničehonic končily, jako by něco – ať už to bylo cokoli – zvedlo koně do vzduchu a o třicet metrů dále zase odložilo, ovšem mrtvého a děsivě zohaveného.

V USA existuje společnost, která si vytyčila za úkol vysvětlovat všechno, co má alespoň zdánlivý nádech záhady. Zástupce tohoto sdružení, jež se nazývá NICAP (National Investigation Committee on Aerial Phenomena – Národní výzkumný institut pro atmosférické fenomény), se ujal i „případu Lady“. Oficiální „vysvětlení“ je ovšem více než pozoruhodné. Zvíře bylo údajně vytaženo do vzduchu pomocí obří trojnožky opatřené kladkostrojem. Potom byl pod ně umístěn sud, kuň byl usmrcen a zbaven vnitřních orgánů. Veškerou krev se přitom podařilo bez problémů zachytit. Do sudu se pak nalila kyselina, klisna se do této lázně ponořila, za nějakou dobu byla vytažena, všechny pomůcky se bez zanechání stop odnesly a zdechlina se nechala ležet na místě.

Proč se to však všechno stalo? Proč si nikdo nevšiml, jak se na pastvinu dopravují těžké pomůcky a potom je zase odvázejí? Bez odpovědi zůstává samozřejmě i otázka, proč se klisna Lady svému mučiteli ani náznakem nepostavila na odpor.

Dr. Altshuler samozřejmě tento více než kuriózní návrh na řešení záhady zná. Odmítá ho samozřejmě jako nejapný nesmysl a trvá na svém: „Byli to mimozemšťané!“ Svědkové v noci, kdy zemřela Lady, skutečně zaznamenali tajuplná světla a byla nahlášena pozorování neidentifikovatelných létajících objektů. Deník The Pueblo Chieftain 7. října 1967 napsal, že nedaleko kritické pastviny byla zaznamenána UFO doutníkového tvaru.

V letech 1970 až 1974 docházelo k obdobnému brutálnímu zohavování dobytka například v Minnesotě, Wisconsinu, Jižní Dakotě, Iowě, Kansasu a Nebrasce. Obzvlášť záhadný případ se odehrál v prosinci 1974 na velkofarmě Franka Schiefelbeina v Kimballe (Minnesota), kde byla zabita mladá kráva. Univerzitní docent Terrence Mitchell o tom ví své: „Byl to strašlivý případ! Onoho dne leželo na zemi hodně sněhu. Mrtvou krávu našli uprostřed kruhové plochy zbavené sněhu. Mimo tento děsivě zřetelně vyznačený kruh nebylo vidět žádnou stopu. V zářivě bílém sněhu nebylo prostě a jednoduše vůbec nic!“

„Kruh“ vypadal tak, jako by sníh roztál pod přistávajícím UFO...

Americký senátor Floy Haskell z Colorada byl těmito případy natolik znepokojen, že požádalo šetření FBI. Jeho žádost však byla odmítnuta. Senátor si osobně poslechl argument, že FBI „není v daném případě kompetentní“. Tato reakce rozzlobila tisíce farmářů. Jak konstatoval už autor literatury faktu Viktor Farkas, zohavování zvířat mezitím dosáhlo „rozměrů epidemie“.

Jen v severním Kansasu bylo od konce listopadu do poloviny prosince 1973 nevysvětlitelným způsobem zmasakrováno a záhadně operováno 44 krav. Roku 1974 byla zaznamenána asi stovka obdobných případů v Jižní Dakotě, Nebrasce a Iowě. V následujícím roce se dějištěm obdobného odporého hororu stala Minnesota, avšak obdobná hlášení se vyskytla i v Texasu a Oklahomě.

Spolky chovatelů dobytka, například Oklahoma Cattlemen's Organisation a Elbert County Livestock Association vypsaly na dopadení pachatele vysoké odměny, avšak bez úspěchu. Nedočkaly se jediného použitelného důkazu, jediného udání na nějakého podezřelého. Nebyl zajištěn žádný původce těchto činů.

Noviny Idaho Statesman si 6. července 1975 položily nelehkou otázku: „Kdo nebo co zabíjí dobytek, s chirurgickou dokonalostí odoperovává vnitřní orgány a nezanechává v tělech ani kapku krve? Jak to, že nikdy nebylo nalezeno třeba jenom smrtelné zranění?“

Od srpna 1975 do května 1976 připravovaly odporé zohavovací orgie o spánek obyvatele Montany, Idaho a Wyomingu. Potom se zdálo, že šílené vraždění přece jen skončilo. Zdáni klamalo – v roce 1978 vypuklo v Novém Mexiku a Arkansasu. Stále větší počet farmářů požadoval policejní vyšetřování. V několika amerických státech byly k hlídkování povolány vojenské helikoptéry, které pravidelně přelétávaly nad pastvinami dobytka. Zohavování zvířat však v neztenčené míře pokračovalo dále.

Byly nalezeny stovky mrtvých a znetvořených dobytčat. Jejich těla byla většinou zbavena nejmenšího náznaku krve. Nikde se nenašla jediná krvavá stopa, ačkoli zásahy do zvířecích těl musely být velmi krvavé. Oči, mozky a vnitřní orgány jako srdce, plíce a játra byly odstraněny. Totéž se týká vemen a pohlavních orgánů, občas i většiny kůže.

Masakrování dobytka, které začalo v roce 1963, pokračovalo i v 80. letech. Stovky, ba tisíce zvířat se staly obětí záhadných krvavých procesů, připomínajících kultovní obřady. Například 9. září 1982 byla nalezena mrtvá březí kráva. Místo činu: farma Lindy Dzurisové, ležící asi 45 kilometrů východně od Colorado Springs (stát Colorado).

V šerifově úřední zprávě se mimo jiné dočítáme: „Rozřezána neznámým nástrojem, vemeno zčásti odoperováno, velká zející rána, žádné stopy krve.“ I následující případ jsem zvolil zcela náhodně. Je jedním z bezpočtu podobných tragédií. Místo činu: ranč Williams McKaye nedaleko Greeley (stát Colorado). Šerif Mike Stark: „Dne 14. května 1988 tu bylo zabito dobytče. Neexistuje žádné přirozené vysvětlení.“ Zvíře bylo jako v předchozích případech „smrtelně operováno“ a opět bez sebemenší stopy po krvácení. Samozřejmě nebylo nikdy vysvětleno, jak masakr skutečně proběhl. Jako vždy prostě nebyla k dispozici žádná konkrétní stopa. Ať už ubohé zvíře zohavil kdokoli a jakkoli, pro kriminalisty po sobě nezanechal nic, co by bylo možné vyhodnotit.

Všechny řezy byly i tentokrát chirurgicky dokonalé.

Od listopadu 1990 do června 1991 se o rozruch v jihovýchodní Arizoně postarala obdobná série zvířecích masakrů. Bylo zde zabito a zohaveno osm kusů hovězího dobytka a jeden kůň. Vemena, genitálie a řitní otvory byly chirurgicky odstraněny. Podle názoru policie, kterému ovšem farmáři nevěřili ani omylem, se tu předvedla nějaká „satanská sekta“.

Oklahoma, Kingfisher County, polovina ledna roku 1992. Tři telata byla nalezena mrtvá. Jedno mělo vyoperovaná játra a všem scházely oči, uši, jazyky, pysky a pohlavní orgány. Všechna zvířata byla dokonale zbavena krve.

Oklahoma, severně od Triptonu: Dne 29. srpna zde byla nalezena zdechlina krávy. Z jejího těla bylo vyříznuto srdce a scházel jazyk a vemeno. Pravděpodobně použitý nástroj: nejmodernější skalpel, pracující na laserovém principu.

Léto 1993, severozápadní Alabama. Desítky případů „zohavování dobytka“. Policista Tommy Cole byl postaven před osudovou záhadu. „Jakýmsi nástrojem ostrým jako břitva byl kupříkladu zpracován osmimetrákový býk. Maso tohoto zvířete má nevysvětlitelnou barvu – je bílé jako vápno. Zdechlina neobsahovala ani kapku krve.“ Byla však

nalezena sto metrů od nejbližší silnice. Znovu nebyla nalezena sebemenší stopa po pachateli. Nepřihlásil se žádný svědek. Nikdo nic neviděl.

Oficiální úřední místa farmáře v postižených státech krutě zklamala – Ti se cítí být osamoceni a žádají, aby se konečně začalo něco dělat. Ale co a proti komu? Leckterý z nich si přeje, aby za těmito strašlivými masakry stáli šílení sadisté nebo banda nějakých satanistů. Pak by bylo možné objasnit tento jev běžnými metodami policejního vyšetřování.

Na sklonku podzimu 1994 se přihlásilo slovo republikánský politik Bill Richardson. Chtěl v americkém Kongresu prohlásit zohavování dobytka za federální záležitost. To sice farmáře potěšilo, avšak za slovy uvedeného politika nenásledovaly další potřebné kroky. Místo toho vypukla v severních oblastech Nového Mexika a v jižním Coloradu další vina zohavování, provázená četnými pozorováními neidentifikovatelných létajících objektů.

Tajuplnou příhodu zažil 13. září 1994 Larry Gardea. Tento truhlář sledoval v odlehle oblasti Mora County medvědí stopy a narazil přitom na mrtvou krávu. Scházel jí velký kus tlustého střeva, které bylo – společně s válcovitým kusem masa – čistě vyříznuto. Necelých pět metrů odtud stála nehybně další kráva. Náhle se dalo asi deset jejích družek na pastvině na bezhlavý zoufalý úprk. Bylo slyšet podivné bzučení a hluk, který Larrymu Gardeovi vzdáleně připomínal zapálený svařovací hořák autogenu.

A potom tento svědek nevěřil svým očím. Jedna kráva byla jakousi neviditelnou silou vyzdvížena do vzduchu a vznášela se nepříliš vysoko nad zemí. Gardea: „Vypadalo to, jako by ji nějaká síla nasávala. Přesunovala se směrem k hustému lesu, hučela, ze všech sil zoufale kopala nohama a pokoušela se uniknout záhadné síle. Její snaha byla beznadějně marná. Cosi unášelo ubohé dobytče směrem k lesu, k místu, odkud podle všeho vycházel onen tajuplný hluk.“

Svědka Gardey se zmocnila nepopsatelná panika. Prchal z kritického místa pryč, jako by mu šlo o život. Vrátit se odvážil až za hodinu, ovšem nikoli sám. Doprovázela ho zástupce šerifa z Mora County a několik farmářů.

Všichni muži se cítili mizerně. Pokoušeli se překonat své obavy poněkud drsnými vtipy. Nejprve prozkoumali mrtvou krávu, kterou spatřil Larry Gardea jako první. „Něco takového jsem za celý život ještě neviděl!“ vykřikl majitel zvířete Estevan. Sanchez. Ze spodní čelisti bylo dokonale kruhovým řezem odstraněno maso a kosti krávy byly sterilně čisté. Pachatel – ať už to byl kdokoli – odřízl kruhový segment kůže.

Potom muži hledali krávu, která se ještě nedávno pásala poblíž zdechliny. Ta však zmizela a nikdo ji už nikdy neobjevil.

Začala se však množit hlášení o pozorování neidentifikovatelných létajících objektů. Četní svědci zaznamenávali UFO přesně v oblastech záhadných masakrů. Jeden gymnazista sledoval dva dny předtím UFO nad nedalekými horami. „Provádělo letové manévry, stoupalo dost vysoko a potom se volným pádem přiblížilo k zemi. Několikrát se to opakovalo.“ Pak byla 26. září nalezena další zohavená kráva a 27. září opět nahlášeno pozorování UFO.

Nejznámější výzkumnice tohoto záhadného fenoménu, Mrs. Linda Moultonová-Howeová, se dověděla o Gardeových zážitcích a chtěla si udělat o celé záležitosti vlastní představu na místě. Přicestovala a zaznamenala v noci přímo na místě činu neidentifikovatelný létající objekt: „Dalekohledem jsem pozorovala letící světlý objekt. Letěl velmi nízko, zdálo se, že se proplétá mezi jednotlivými horami. Sledovala jsem ho asi čtyřicet sekund. V Peru i jiných zemích jsem už zažila takové pozoruhodné úkazy, ale ještě nikdy jsem neviděla UFO v bezprostřední blízkosti místa dobytčího masakru.“

V polovině září sledovali v téže oblasti tři obyvatelé Taosu neidentifikovatelný létající objekt. Maida Martinezová, její muž Toby a jeden z jeho kolegů, Eric Tafoya, pozorovali, jak nad městem pomalu prolétalo „oslnivé bílé světlo“. Svědecké výpovědi byly doplněny a potvrzeny mnoha obdobnými zprávami. Neodbytně mi připomněly manifestace UFO z jara 1977. Tehdy poctil neidentifikovatelný létající objekt svou návštěvou Sterling v Coloradu. Velká mateřská loď se tam objevovala většinou v doprovodu mnoha menších souputníků.

Obyvatelé coloradského Sterlingu tehdy nevěnovali tomuto fenoménu zvláštní pozornost, protože se tu vyskytoval velmi často. „No jo, to je Big Mama a její babies,“ usoudili. Místní farmáři dospěli k přesvědčení, že jejich oblast navštěvují mimozemšťané, aby tu prováděli své strašlivé experimenty s dobytčím. Tehdy bylo během několika týdnů nalezeno na pastvinách 72 strašlivě zohavených dobytčat. Rány způsobené zvířatům byly provedeny s chirurgickou dokonalostí, scházely části vnitřního ústrojí a někdy i pohlavní orgány, vemena, oči, jazyky a části střev: Občas bylo naprosto čistě odděleno maso od kostí. Bylo nepochybné, že se tu při krvavých zásazích používá nejmodernější myslitelná technologie.

Nikdy se nikde nenašla ani kapka krve. Mučená zvířata se přitom musela v krvi doslova topit, proto—že jejich zranění byla rozsáhlá, hluboká a v pravém slova smyslu strašná. Kdo jim je způsobil? „Byli to kosmičtí Jackové Rozparovači!“ usoudili farmáři. „To mohli udělat jedině mimozemšťané!“ Šerif Lou Girodo, který tehdy z pověření okresního státního návladního vyšetřoval tyto hrůzné dobytčí masakry, jim dal za

pravdu: „Skutečně je velmi pravděpodobné, že to, co se stalo s těmito zvířaty, jde na vrub vesmírných netvorů!“ Případy ze Sterlingu jsem podrobně popsal ve své knize Záhadné syndromy.

Vraťme se však k případu v Mora County, od něhož jsme ve vyprávění odbočili.

Maida Martinezová o svém pozorování UFO prohlásila: Bylo to nejzáhadnější pozorování, jaké jsem kdy prožila. Objekt byl velký jako prostorný obývací pokoj. Byl vybaven kulatým světlem, které bylo obklopeno dvanácti, možná patnácti menšími reflektory. Neslyšeli jsme žádný hluk vrtulníku nebo letadla. Teprve když se ta věc ocitla přímo nad námi, zaslechli jsme tiché bzučení. To byl jediný zvuk, který tenhle neidentifikovatelný létající objekt vydával!“

Zohavování zvířata pozorování UFO se v malé obci záhy staly vděčným námětem rozhovorů. Na stole policie v Taosu se začala množit hlášení o pozorování UFO. Souvislost mezi tajuplnými létajícími objekty a zvířecími masakry byla naprosto jasná. Farmář Tom Reed vypověděl: „Zásluhou těch děsivých masakrů jsem přišel o dvě krávy. Když jsem dobytek, který jsem chtěl prodat na trhu, naháněl na nákladní automobil, zahlédl jsem na obloze modré UFO. Po určitou dobu se vznášelo nad pohořím Sangre de Cristo.“ Několik hodin předtím tam rozrušení turisté spatřili „na obloze rozžhavenou modrou kouli“.

Ani farmář Max Cordova, který díky klasickým masakrům ztratil tři kusy skotu, se nijak netajil se svým názorem: „V noci, kdy jsem přišel o svá zvířata, se na obloze ukázaly neidentifikovatelné létající objekty!“ Farmářovi sousedé slyšeli kromě toho na obloze „hluk motorů“. A jeho syn David Cordova, když se vracel pozdě večer autem domů, sledoval „několik nocí předtím“ UFO.

Mnozí postižení farmáři neskrývali rozhořčení, že jim místní úřady neposkytly sebemenší pomoc. Kevin McClellan, náměstek ředitele místního sdružení chovatelů dobytka, byl doslova bombardován telefonáty. Nakonec přiznal: Byli jsme doslova zaplaveni informacemi o těchto záhadných případech. Ale co jsme měli dělat? Jednotlivé zprávy jsme prostě zakládali do pořadačů a mnohé jsme už ani nečetli!“ Tento demonstrativní nezájem vyvedl z míry atraktivní dlouhovlasou Lindu Moultonovou-Howeovou. Spojila se se zvěrolékařem Timem Johnsonem a požádala ho, aby prozkoumal vzorky tkáně dvou býků, zmasakrovaných u Eagles Nest. Výsledek: smrtelná zranění byla těmto zvířatům způsobena laserovým skalpelem.

Linda Moultonová-Howeová shromáždila vzorky vegetace z bezprostředního okolí zmražených zvířecích zdechlin, například trávu, ale

také vzorky kůry ze stromů a keřů. Závěr laboratorních rozborů: buněčná struktura rostlin v bezprostřední blízkosti zvířecích zdechlin byla změněna. Badatelka tvrdí: „Máme jednoznačně co činit s energií, jež ovlivňuje rostliny. Její působení vyvolává změny v buněčné stavbě flóry.“

Poškození rostlin bylo zřetelně patrné v lokalitě obdobných zvířecích masakrů v kansaském Garnettu, kde v červnu 1994 padla za oběť vražedným pitvám četná zvířata. Nedaleko tohoto děsivého místa přistálo obří UFO a zanechalo v obilném poli kruhový otisk. Neznámá forma energie změnila buněčnou strukturu všech ohnutých stébel trávy.

Co však bylo zdrojem této tajuplné energie? Nebylo to právě ono UFO, které bylo v souvislosti se zohavováním dobytka velmi často pozorováno? Daren Lannigan z místního vědeckého sdružení, které na sklonku podzimu 1994 intenzivně zkoumalo tento fenomén, konstatuje: „Zvířatům byla odsáta krev zásahy pomocí laserových nástrojů.“ Kdo a o co se tu tak příčinlivě snažil?

Policista Ted Oliphant z Fyffe (Alabama): „Masakrování dobytka a pozorování neidentifikovatelných létajících objektů vzájemně souvisejí: Dr. Henry Moneith, který velmi dlouho působil jako fyzik v Sandia Laboratories: Mimoszemšťané realizují dlouhodobý vědecký projekt. Pečlivě si vybírají zvířata, neusmrcují je svévolně. Kusy určené pro experiment jsou označeny a dlouhodobě pozorovány.“

K tomuto přesvědčení dospěla po dlouholetých výzkumech i Linda Moultonová-Howeová, pravděpodobně nejlepší odbornice na tyto politováníhodné pokusy se zvířaty. Prozkoumala nejen četné zmasakrované zdechliny, ale vyslechla také bezpočet svědků výskytu UFO a úctyhodné množství lidí, jež mimozemšťané unesli na palubu svého létajícího objektu.

Dospěla k následujícímu výsledku. Zohavování zvířat je částí rozsáhlého vědeckého projektu mimozemských návštěvníků, kteří provádějí genově technické experimenty. Snaží se vyšlechtit tvory nového řádu, stejně jako v šerém dávnověku „božští astronauté“ dali vzniknout nestvůrám a obrům.

Eskalace

Zohavování dobytka pokračuje i v současnosti. Zároveň, jak mi sdělila Linda Moultonová-Howeová při exkluzivním telefonickém rozhovoru, můžeme hovořit o eskalaci. Na sklonku podzimu a v zimě roku 1994, ale i v létě 1995 neznámí experimentátoři unášeli neuvěřitelné množství dobytka. Zvířata jednoduše mizela beze stopy. Například na jediné pastvině patřící k velkofarmě ve Waurice v americkém státě Oklahoma se takříkajíc

„rozplynulo ve vzduchu“ 850 krav a 50 telat. Sdružení chovatelů dobytka stojí před nesmírně obtížnou záhadou.

Podle mého názoru je tento vývoj více než děsivý. Provádějí kosmičtí „experimentátoři“ své pokusy nyní zcela utajeně? Nebo se oficiální úřední místa, která se už celá desetiletí marně pokoušejí vysvětlit fenomén zohavování dobytka, postarala o to, aby mnohé zdechliny potichu zmizely? Nesnaží se takovým způsobem zabránit šíření paniky mezi obyvatelstvem? Takhle se však uvedená záhada rozhodně nevysvětlí! Zastírání nepříjemných skutečností do–sud nikdy nevedlo k jejich vyřešení ani k uklidnění veřejnosti. Naopak, tím se vytváří živná půda strachu. Začínají kolovat fámy. Mezi lidmi se šíří děsivé teorie.

Je už načase, aby úřední místa v USA konečně vyložila karty na stůl a prozradila, jaké podklady v souvislosti s neidentifikovatelnými létajícími objekty se dosud ukrývají v zaprášených tajných archivech. Veřejnost má právo na co nejpodrobnější informace. Dodržování tohoto základního práva je vyžadováno na celém světě.

14/ Tajemství Oak Islandu

Shromažďování materiálu k této knize mě často zavedlo na tajuplná místa naší planety. V Egyptě jsem prozkoumal „nedokončenou pohřební komoru“ hluboko pod Velkou pyramidou. Dlouhé hodiny jsem prolézal rozlehlé podzemní pohřební prostory u Sakkáry. V Turecku jsem spolu s Erichem von Dänikenem navštívil gigantická podzemní města. Podzemní záhadu skrývá i severoamerický kontinent. Není však – podobně jako pyramidy na dně Rock Lake – lidem téměř přístupná.

Od roku 1795 přitahuje jeden malý ostrůvek neodolatelnou silou nespočetné návštěvníky. Přibližně dvě stě let se dobrodruzi a vědci z celého světa pokoušejí odhalit jeho tajemství. Dosud marně. Bylo zde proinvestováno mnoho milionů dolarů a nejméně šest hledačů pokladů tu našlo svou smrt. Přesto Oak Island láká další a další zvědavce.

Záhadný ostrov leží v Moahském zálivu, asi sto kilometrů jižně od Halifaxu (Nové Skotsko). Tento neobydlený kousek pevniny má rozlohu přibližně 52 hektarů. Rybáři tu roku 1720 údajně pozorovali „podivná světelná znamení“. „Byla to strašidla, duše utonulých námořníků!“ domnívali se mnozí z nich. „Jsou to trosečníci!“ tvrdili jiní. „Určitě potřebují naši pomoc!“ Tři rybáři se rozhodli, že přijdou této záhadě na kloub. Odpluli směrem k ostrůvku a už je nikdo nikdy nespatriil. Od té doby je Oak Island pokládán za ostrov duchů.

Roku 1795 se po ostrově potulovali tři dřevorubci – Jack Smith,

Anthony Vaughn a Daniel McGinnis. Objevili mohutný dub, z jehož hustého větvoví vyčníval sukovitý pahýl, odříznutý nejspíš před mnoha lety, snad dokonce i stoletími. Přímou pod tímto pahýlem byla zřejmě svého času vyhloubená a opět zasypaná jáma. Nezakopal tu někdo poklad?

Tří dřevorubců se zmocnila „pokladová horečka“. Primitivními nástroji se s neuvěřitelným zápalem pustili do kopání. Práce jim šla od ruky jen velmi zvolna, ale zato se rozplynuly poslední pochybnosti. Bylo jasné, že odkrývají uměle vyhloubenou a později zasypanou šachtu. Nejprve se museli prohrabat třímetrovou vrstvou kamení a potom narazili na dřevo. Radovali se však předčasně. Nenarazili totiž, jak zpočátku věřili, na truhlu s pokladem.

Před nimi se nalézalo dno z masivního dubového dřeva, tvořeného patnáct centimetrů silnými fošny. Ještě níž byly tři metry udusaného jílu a znovu silné dubové fošny. I tuto překážku se jim podařilo odstranit, ale znovu se objevil jíl. V hloubce devíti metrů hledači pokladu opakovaně narazili na silná dubová prkna. Pod nimi – jak jinak – se neskrýval poklad, nýbrž špinavý jíl. Kopali tedy dál. Když jim cestu ve dvanáctimetrové hloubce znovu přehradily dubové fošny, tři dřevorubci to vzdali. Tyhle fošny vypadaly obzvlášť poctivě, a navíc byly utěsněné nějakým pojivem.

Muži se vrátili na ostrov až za devět let, aby pokračovali v práci. Až do téměř pětadvacetimetrové hloubky se propracovali vrstvou dřeva, prokládanou pevnými vlákny z kokosových ořechů. Potom následoval jíl. V šestadvaceti metrech vedl ze šachty směrem vzhůru menší tunel. Byl to větrací průduch? Ovšem níž, ve 27 metrech se zdálo, že se hle-dači pokladu dostali konečně k cíli. Objevily se dvě masivní dubové truhly. Jejich zklamání však bylo obrovské. V bednách nebyl uložen žádný poklad, obsahovaly pouze kamennou desku se záhadnými písemnými znaky. Nález byl dopraven na pevninu a nadšenci se marně pokoušeli rozluštit tajemný nápis. Za rok kamenná deska zmizela. Kdo ji zcizil? Kuriózní nález se dodnes nepodařilo objevit.

Kopali tedy dál, a když byli 30 metrů pod zemí, šachta se v noci do výše 13 metrů naplnila vodou. Zpočátku to byla záhada. Proč zničehonic stoupla spodní voda tak vysoko? Potom vyšlo najevo, že je to mořská voda! Pozdější průzkumy prokázaly, že v hloubce 33 a 45 metrů vedou přímo k moři podzemní tunely. Oba byly zřejmě vykopány proto, aby „šachtu s pokladem“ voda zaplavila. Proč? Nejspíš aby se ztížilo nebo znemožnilo proniknutí na dno!

Ale jak je možné, že šachta byla původně suchá? Nespustili hledači pokladu nějaký mechanismus, který vpustil vodu dovnitř? Je to možné! Ať už to bylo jakkoli, voda nejprve znemožnila další pátrání. Ale že by se

proto měli vzdát? Když to nešlo dál původní šachtou, vyhloubili souběžně s ní další, ale také ta byla záhy plná vody.

Roku 1849 byl v původní šachtě proveden hloubkový vrt. Když byla dosažena hloubka 30 metrů, narazilo se na dubové dřevo. Vrták tuto překážku bez problémů překonal a pak projel do hloubky 33 metrů. Důvodem neočekávaného urychlení práce byl dutý prostor. Skrýval se v něm vytoužený poklad? Vrt byl s námahou zakonzervován, přičemž byly objeveny dva články zlatého řetězu. Když se na denním světle ocitl i vrták, pomocný dělník Pittbaldo na něm cosi objevil. Rychle to schoval, odjel na pevninu a pokoušel se na ostrůvek uplatnit vlastnický nárok.

At' už našel cokoli, byl nepochybně přesvědčen, že je na stopě něčeho opravdu drahocenného. Než však bylo o jeho nárocích rozhodnuto, podlehl Pittbaldo následkům tragické nehody. Nešlo náhodou o vraždu? Nestal se obětí svých lstivých „kolegů“?

Na ostrově se mezitím vrtalo dál. Po dosažení hloubky 61 metru vrták narazil na jakousi tvrdou substanci připomínající cement, která sahala až do 70 metrů. Čekal nyní hledače vytoužený velký objev? Došlo k prolomení opravdu poslední ochranné vrstvy nad pokladem?

Hledači pokladu tomu věřili, protože tomu chtěli věřit. Mylně se domnívali, že jsou konečně u cíle – a přesto museli celou akci ukončit, neboť zbankrotovali a nemohli další práce v šachtě financovat.

Znovu uplynula pěkná řádka let. Dlouhá desetiletí se projektu Oak Island nikdo neujal. Práce byly obnoveny až roku 1893. Pracně vyhloubená šachta se samozřejmě zřítily a zavalily ji tuny zeminy. Muselo se tedy začít kopat od samého začátku.

Znovu se přistoupilo ke zkušebním vrtům. Nejdůležitější výsledek: cementová vrstva, která začínala v hloubce jedenašedesáti metrů, nebyla nijak zvlášť silná a vymezovala dutý prostor, něco jako komoru. Vrty ukázaly, že se právě v této komoře nacházejí „kovové předměty“, zčásti ve tvaru prutů, zčásti menší. Odborníci tvrdili, že to určili podle jemných pohybů vrtáků. Zřetelně bylo údajně zaregistrováno, že menší objekty vrták odsunul stranou. Těleso vrtáku přitom nebylo ani škrábnuto, takže nevíme, z jakého materiálu byly předměty v komoře zhotoveny. Jsou to zlaté pruty a mince, jak se domnívají dobrodruzi?

Neustále byla vyvíjena enormní snaha prokopat šachtu až na netknuté podloží, ale to se nikdy nepodařilo. Dodnes nikdo netuší, jak je ve skutečnosti hluboká ani kdo a kdy ji založil.

V roce 1949 byla ohlášena senzace z Haiti. Náhodně tam byla objevena podobná šachta jako na námi sledovaném ostrově. Na jejím dně byly uloženy zlaté mince v hodnotě přibližně 50 000 dolarů. Dá se očekávat

podobný nález i na Oak Islandu?

Ostrov mezitím přešel do „soukromého vlastnictví“. Říká se, že jeden koncern chce investovat několik milionů dolarů, aby s konečnou platností onu všem pokusům o vysvětlení houževnatě odolávající záhadu vyřešil. Vyplatí se však tak vysoké náklady? To není schopn říci nikdo.

Na okraj určení stáří záhadného komplexu: firma Castellvillar předložila roku 1992 k úvaze několik možných dat doby jeho vzniku. Avšak místo toho, abychom se dověděli, jak je šachta stará, jsme v daném ohledu ještě bezradnější než předtím.

Návštěvníci z budoucnosti, nebo piráti?

Různá měření totiž vedla k naprosto odlišným chronologickým údajům. Podle „vzorku A“ je šachta na Oak Islandu stará 1 100 let, což by znamenalo, že pochází z doby asi 900 n. l. „Vzorek B“ určil stáří na pouhých 300 let, „vzorek C“ dokonce na „méně než 300 let“. Je vůbec možné tyto protikladné údaje vysvětlit? Byla snad záhadná šachta vyhloubena před 1 100 lety? Byla potom celá století v provozu – až do doby před 300 lety? Nebo pocházejí dřevěné vzorky, staré 300 let nebo dokonce mladší, od hledačů pokladů a nikoli od stavitelů uvedeného komplexu?

„Vzorek D“ byl prověřen přísně vědecky na základě radiokarbonové metody – a přinesl naprosto nesmyslný výsledek. V šachtě se podle těchto analýz nachází dřevo, které rostlo v roce 3100 – ale po Kristu. Dřevo z budoucnosti?

V knize Časový tunel zastává autor bestsellerů Ernst Meckelburg názor, že UFO nejsou nic jiného než stroje času z budoucnosti, řízené našimi potomky. Byl-li v šachtě na Oak Islandu nalezen materiál pocházející ze čtvrtého tisíciletí našeho letopočtu, mohlo by jít o důkaz Meckelburgova tvrzení? Nepochází celý komplex od poutníků časem, kteří pocházejí z roku 3100 a pronikli do naší minulosti?

Další vysvětlení zní samozřejmě přijatelněji. Při průzkumu šachty se použil radioaktivně ozářený materiál, který se v přírodě vyskytuje jen velmi vzácně, totiž radioaktivní smolinec. Radioaktivní záření, jež se tímto způsobem nutně uvolnilo, by mohlo být příčinou naprosto scestných chronologických údajů při datování objektu pomocí uhlíku C 14. Je ovšem nutné přiznat, že podobný radioaktivní materiál nebyl dosud v šachtě objeven.

Záhadou Oak Islandu se intenzívně zabývali Janusz Piekalkiewicz. Dospěl k výsledku, že obrovské technické náklady, s nimiž byl zřejmě tento úkryt vybudován, svědčí o tom, že tu muselo být uloženo cosi opravdu drahocenného. Ale kdo tu vlastně kopal a proč? Nebyl to nějaký pirát z

proslulého období loupežných námořních kapitánů?

Roku 1993 se v americkém tisku objevily zprávy, že nechvalně známý pirátský kapitán Kidd uložil na Oak Islandu své nezměrné bohatství. Historikové připomínají, že když byl kapitán Kidd odsouzen v Anglii k trestu smrti, pokoušel se prodloužit si život opravdu mnohoslíbenou nabídkou. Tento proslulý pirát prohlásil, že pokud úřední místa odloží popravu, je ochoten plavit se s flotilou na místo, kde ukryl poklady z Východní Indie. Ke sdělení podrobnějších údajů se však přemluvit nedal. Úřední místa na jeho lákavý návrh nepřistoupila, a tak byl kapitán Kidd roku 1701 v Londýně dopraven na státní útraty z tohoto na onen svět.

Vedle Kidda je s Oak Islandem spojován další pirát – Edwar Teach, zvaný Černovous. Nedlouho předtím, než byl tento obávaný námořní lupič na ostrově Ocracoke před pobřežím Severní Karolíny zastřelen, veřejně se vychloubal: „Zakopal jsem poklad, který dokáže vyzvednout jen ďábel a já!“ Neměl tím na mysli Oak Island?

K podobným domněnkám o bezprostředním spojení pirátů s Oak Islandem je však třeba přistupovat s velkou rezervou. Jestliže piráti chtěli někde ukrýt drahocennou kořist, pak to vždy probíhalo co nejtajněji. Složitý způsob přivádění vody do šachty systémem podzemních tunelů však vyžadoval nákladné a zdoluhavé práce, které nebylo možné realizovat ze dne na den. Piráti se kromě toho vždycky potřebovali zase ke svému bohatství co nejrychleji dostat. To není na Oak Islandu možné – spočívá-li ovšem na dně šachty opravdu pirátský poklad.

A vůbec: Jak byly vlastně vytvořeny podzemní tunely spojující šachtu s mořem? To snad kopáči vlezli do šachty a jako krtci se hrabali pod zemí až k moři? Takhle to nejspíš nebylo, protože jakmile by dosáhli moře, nutně by se utopili v přívalech vody, které by okamžitě jejich pracně zbudované tunely zatopily. Existuje pouze jediná možnost: při odlivu se před pobřežím ostrova vybudovala hráz, která umožnila vysušit část pobřeží. Potom se vykopala tunel, a to směrem od dočasně vyschlého mořského dna k šachtě. Když byl tunel dokončen, byla hráz odstraněna a pobřeží – a tudíž i tunel – zaplavila voda.

Jak by ale v případě potřeby bylo možné poklad vyzvednout? Když zde byla v roce 1935 nasazena moderní elektrická čerpadla, šachtu se nepodařilo vypumpovat. Proto se opět nabízí jediná možnost: muselo by se zjistit, kde tyto vodní tunely ústí do moře, znovu vybudovat hráz a vysušit část zálivu. Pak by bylo možné šachtu pomocí čerpadel celkem snadno vyprázdnit.

Firma Triton Alliance Ltd., kterou založili američtí a kanadští investoři, se rozhodla pro jinou cestu. Do země má být vyhloubena dvacet

podzemních pater hluboká šachta o průměru 24 metry. Bude se muset odstranit 27 000 kubických metrů materiálu s odhadovanou hmotností kolem 50 000 tun. Výkonná čerpadla – alespoň podle hlavního inženýra Billa Coxe – mají každou minutu odčerpávat 20 000 až 30 000 litrů vody.

Čím více pokusů o definitivní odhalení tajemství šachty na Oak Islandu bylo podniknuto, tím více toho bylo zničeno. Každý následující odvážlivec stále obtížněji rozpoznával, kde je třeba začít pracovat. Hlavní inženýr Bill Cox má však velkolepé úmysly. Jeho rozlehlá šachta má být založena tak, aby obsáhla všechny dosud realizované pokusy. Cox doufá, že takhle případně okamžitě rozpozná existující boční chodby. Celá investiční akce si vyžádá náklady deseti milionů dolarů.

Mildred Restallové, která žije ve Western Shore a ostrov Oak Island má na dohled, přineslo hledání pokladu samá neštěstí, a proto varuje: „Nechte tu prokletou šachtu na pokoji!“

V šedesátých letech žila se svým mužem, synem a několika dělníky přímo na Oak Islandu. Pak se 17. srpna 1965 její muž Bob při kontrolní obchůzce zřítíl do jedné z pomocných šachet. Syn Bobby mu chtěl pomoci a smrtelně se přitom zranil. Dva dělníci se pokusili nebožtíky vyprostit – a sami přišli o život.

Na úmrtním listě těchto čtyř mužů je uvedeno: „Otrava bahenním plynem a/nebo utonutí“. Nikdo vám pochopitelně neprozradí, kde by se mohl na Oak Islandu vyskytnout nějaký bahenní plyn. Tu a tam zaslechnete narážku na vraždu. Policejní vyšetřování se však tímto směrem nikdy neubíralo. Varovný hlas Mildred Restallové zůstal hlasem volajícího na poušti. Pátrání usilovně pokračuje dál. A čím déle se lidé pokoušejí připravit šachtu o její údajný poklad a čím více snů si na tomhle úkolu vylámalo zuby, tím více o sobě dávají vědět naděje na konečný zisk a odhady jeho výše dosahují neuvěřitelné úrovně.

V roce 1909 pokoušel na Oak Islandu své štěstí s lopatou a rýčem v ruce tehdy mladý advokát jménem Franklin Delano Roosevelt, jenž se později stal americkým prezidentem. Věřil, že objeví zlato v hodnotě deseti milionů dolarů. Roku 1930 kolovaly „zaručené zprávy“ o dvaceti milionech, za třicet let už „akcie“ pokladu stouply dokonce na sto milionů dolarů. V roce 1993 se David Tobias, šéf firmy Triton, s rozzářenýma očima rozhovořilo možném nálezu v hodnotě „mnoha miliard dolarů“.

To, jak daleko pokročily práce v šachtě v roce 1996, se úzkostlivě střeží jako státní tajemství nejvyššího významu. Podle telexu, který jsem právě dostal, bylo dosaženo hloubky „něco přes třicet metrů“. Víc se není možné dovědět. Telex končí slovy:

„Sorry, but nobody is talking!“ („Promiňte, ale nikdo o tom nemluví!“)

Není důvodem třeba to, že se už nejedná jenom o zlato a peníze? Není ve hře nějaká mimozemská technologie? Nejde náhodou o zařízení, které mimozemšťané před tisíci lety dopravili na naši planetu?

Jak jsem podrobně rozvedl ve své knize Záhadné syndromy (srv. 4. kapitolu), božští astronauti vybavili Izraelity prcháající z egyptské poroby zařízením, které produkovalo manu a pro zoufalé uprchlíky bylo během jejich čtyřicetiletého bloudění po poušti zdrojem obživy. Odborník na elektroniku a jazykovědec George Sassoon objevil v kabalistickém textu Knihy záře tak precizní popis onoho mimozemského přístroje, že dokázal na tomto základě sestavit konstrukční plán do nejmenšího detailu. Velmi účinně ho přitom podporoval biolog a autor technické literatury Rodney Dale.

Dr. Johannes Fiebag a jeho bratr Peter Fiebag dospěli k přesvědčení, že starozákonní archa úmluvy obsahovala přinejmenším částí tohoto „stroje na manu“. Jednu ze současných největších záhad lidstva však představuje otázka, kde se archa úmluvy vlastně nachází. Pátrá se po ní už mnoho desetiletí – a doslova po celém světě. Toto pátrání nabylo na intenzitě, jakmile se začalo mluvit o tom, že posvátná archa“ obsahuje některé mimozemské artefakty. Kdo získá archu úmluvy, může počítat s tím, že se stane vlastníkem nepředstavitelné cennosti.

Podle brilantních výzkumů bratří Fiebagů hledali rytíři řádu templářů koncem 12. století ve Svaté zemi právě starozákonní archu úmluvy. Objevili ji? Dopravili ji do Francie, kde ji strážili a opatrovali jako svátost? Je zřejmé, že templáři odvezli svůj nejdrahocennější majetek před rokem 1307 ze svého řádového hradu v La Rochelle a dobře ho ukryli. Ale kam?

Podánilo se jim biblickou archu úmluvy dopravit do Ameriky? Třeba oklikou přes Mexiko? Nebyli to snad právě templáři, kteří vytvořili tak extrémně zabezpečený systém na Oak Islandu, aby tam hluboko pod zemským povrchem malého ostrova archu úmluvy uložili? Můj kolega Wolfgang Siebenhaar rozvedl tuto domněnku ve studii pro odborný časopis Ancient Skies.

Spočívají-li na dně šachty na Oak Islandu části stroje na manu, nebo dokonce celý přístroj, je při vyzvedávání tohoto nálezu na místě nejvyšší opatrnost. Sassoon a Dale prokázali, že stroj na manu získával energii z miniaturního atomového reaktoru. Nesmyslné údaje o datování a neurčitelné stáří objektu, zjišťované v oakislandské šachtě na základě měření pomocí radiokarbonové metody, mohly totiž vzniknout i neutronovým vyzařováním reaktoru zařízení na výrobu many! To znamená, že je třeba za všech okolností pokračovat v pátrání při bezvýhradném dodržování všech bezpečnostních zásad a nezapomínat na ně ani při

vyzvedávání toho, co v šachtě její stavitelé uložili. Možné radioaktivní zamoření rozhodně nemůžeme pominout pouhým mávnutím ruky!

Co se ale stane, když bude skutečně vynesena na denní světlo nějaká mimozemská aparatura? Jsem v daném ohledu velmi skeptický a pokládám za velmi pravděpodobné nebezpečí, že veřejnost takovou mimozemskou technologii nikdy nespátí. Vědci a vojáci by podobné fantastické nálezy nechali tiše zmizet v nějakém tajném skladišti, nejspíš pod záminkou, že nechtějí zbytečně zneklidňovat a strašit široké masy obyvatelstva“.

Politika utajování za každou cenu vede už od roku 1947 k tomu, že se nezveřejnil důležitý materiál o havárii neidentifikovatelného létajícího objektu u Roswellu v Novém Mexiku. I v jiných ohledech to má dnes výzkum UFO nesmírně obtížné, protože armáda prohlásila spousty faktů za přísně tajné.

Celosvětově se pořádají rozsáhlé podpisové akce, aby se už skončilo s tímhle odporným tajnůstkářstvím. Americké úřady by měly zveřejnit všechny dokumenty o roswellském případu. Zároveň však jde o mnohem více: Kromě toho by se totiž měly konečně veřejně zpřístupnit všechny podklady o neidentifikovatelných létajících objektech, které se dodnes drží pod zámekem.

Pokládám podobné výzvy za skutečně důležité a bezvýhradně je podporuji.

Pokud mimozemské bytosti překonaly nesmírné vzdálenosti v kosmu a dostaly se na naši planetu, pak to musí být chápáno jako informace významná pro celé lidstvo a nikoli jen pro vybraný okruh mocipánů z oblasti vojenství a politiky!

Walter-Jorg Langbein

Záhadné události před potopou

Z německého originálu *Bevor die Sintflut kam*, vydaného nakladatelstvím Langen Miller, Mnichov 1996, přeložil dr. Rudolf Řežábek.

Vydal Dialog, knižní velkoobchod a nakladatelství, Markova 9, 460 14 Liberec 14, v roce 1998.

Komplexní jazyková úprava, obálka

a grafická úprava Redakční a typografické studio Oldřich Škrbel a Roman Karpaš.

Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

Vydání první, stran 184 + 8 stran příloh.

AA text 8,10, ilustrace 0,45, VA 8,71